

LIAHONA

Clark Kelley Price, Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen

'En ik, Nepht, maakte een boog van hout en een pijl van een rechte stok; aldus wapende ik mij met een boog en een pijl, met een slinger en met stenen. En ik zeide tot mijn vader: Waarheen zal ik gaan om voedsel te verkrijgen?' (1 Nepht 16:23; zie ook 1V 38:30.)

LIAHONA

- 2 Overzicht 172de algemene oktoberconferentie

ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST

- 4 'O, dat ik een engel ware, en mijn hartenwens vervuld kreeg'
President Gordon B. Hinckley
- 7 Door God geroepen
Ouderling L. Tom Perry
- 10 De stem van de profeten is de wereldwijde kerk tot zegen
Ouderling Dieter F. Uchtdorf
- 13 Een stem van vreugde
Coleen K. Menlove
- 16 Met de armen [zijn] liefde omvat
Ouderling Neal A. Maxwell
- 19 Wat levert het mij op?
President James E. Faust

ZATERDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 22 De steunverlening aan kerk van de functionarissen
President Thomas S. Monson
- 24 Zijn niet alle tien rein geworden?
Ouderling David B. Haight
- 26 Tiende: een geloofstoets met eeuwige zegeningen
Ouderling Robert D. Hales
- 30 Maar indien niet
Ouderling Lance B. Wickman
- 33 Opoffering brengt voort de zegen des hemels
Ouderling Robert K. Dellerbach
- 36 Uitgekozen Hem altijd te dienen
Ouderling Jeffrey R. Holland
- 39 'Zalig de vredestichters'
Ouderling Russell M. Nelson

PRIESTERSCHAPBIJEENKOMST

- 42 De ringpatriarch
President Boyd K. Packer
- 46 De beste generatie zendingen
Ouderling M. Russell Ballard
- 49 Ik kan het, ik wist dat ik het kon
President James E. Faust
- 53 Zwijg, wees stil
President Thomas S. Monson
- 56 Aan de mannen van de priesterschap
President Gordon B. Hinckley

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST

- 60 Voorbeelden ter navolging
President Thomas S. Monson
- 67 Ik ga daar waarheen Gij mij zendt
Ouderling Dallin H. Oaks
- 71 Opdat zij allen één zijn in ons
Ouderling D. Todd Christofferson
- 73 Een gelovige vrouw
Margaret D. Nadauld
- 75 In uw roeping groeien
Ouderling Henry B. Eyring
- 78 Het wonderbaarlijke fundament van ons geloof
President Gordon B. Hinckley

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 82 Zal Hij geloof vinden op aarde?
Ouderling Joseph B. Wirthlin
- 86 Vrij zijn van zware lasten
Ouderling Richard G. Scott

- 89 De ingevingen van de Heilige Geest opvolgen
Ouderling Kenneth Johnson
- 92 Plezier en geluk
Ouderling Claudio R.M. Costa
- 94 Kom tot Zion! Kom tot Zion!
Bisschop Keith B. McMullin
- 97 Pa, bent u wakker?
Ouderling F. Melvin Hammond
- 99 Iedereen een beter mens
President Gordon B. Hinckley

ALGEMENE BIJEENKOMST VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING

- 101 Video: Hier ben ik, zend mij
- 103 Heiligheid des harten
Bonnie D. Parkin
- 106 Ons gezin doot middel van ons verbonden tot zegen zijn
Kathleen H. Hughes
- 108 Naastenliefde: de wereld veranderen, gezin voor gezin
Anne C. Pingree
- 110 Door de hemel gezonden
President James E. Faust
- 64 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
- 115 Zij hebben ook tot ons gesproken
- 116 Hulpbronnen bij het onderwijs
- 120 Algemene presidiums van de hulporganisaties
- 121 Kerknieuws

Beknopt overzicht van de 172ste algemene oktoberconferentie

ZATERDAGMORGEN, 5 OKTOBER 2002, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Gordon B. Hinckley.
Leiding: president Thomas S. Monson.
Openingsgebed: ouderling Ben B. Banks.
Slotgebed: ouderling Richard D. Allred.
Muziek van het Mormoons Tabernakelkoor; Craig Jessop en Mack Wilberg, dirigenten; Clay Christiansen, organist: 'Press Forward, Saints,' *Hymns*, nr. 81; 'Secret Prayer,' *Hymns*, nr. 144; 'I'm Trying to Be like Jesus,' *Children's Songbook*, 78-79; 'Come, O Thou King of Kings,' *Hymns*, nr. 59; 'There Is Sunshine in My Soul Today,' *Hymns*, nr. 227; 'I Believe in Christ,' *Hymns*, nr. 134.

ZATERDAGMIDDAG, 5 OKTOBER 2002, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Gordon B. Hinckley.
Leiding: president James E. Faust.
Openingsgebed: ouderling Charles Didier.
Slotgebed: ouderling Athos M. Amorim.
Muziek van een gezinnenkoor uit de ringen in Hunter (Salt Lake City, Utah); Jared L. Dunn, dirigent; Linda Margetts, organist: 'Glorious Things Are Sung of Zion,' *Hymns*, nr. 48; 'Come Along, Come Along,' *Hymns*, nr. 244; 'Rejoice, the Lord Is King!' *Hymns*, nr. 66; 'Oh, What Songs of the Heart,' *Hymns*, nr. 286.

ZATERDAGAVOND, 5 OKTOBER 2002, PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST

Presidium en leiding: president Gordon B. Hinckley. Openingsgebed: ouderling Lynn G. Robbins. Slotgebed: ouderling Donald L. Hallstrom. Muziek van een Aäronische-priesterschapskoor uit ringen in Provo (Utah); Andrew Crane, dirigent; John Longhurst, organist: 'Come, All Ye Sons of God,' *Hymns*, nr. 322; 'O Thou Rock of Our Salvation,' *Hymns*, nr. 258; 'Guide Us, O Thou Great Jehovah,' *Hymns*, nr. 83; 'We'll Bring the World His Truth,' *Children's Songbook*, 172-73.

ZONDAGMORGEN, 6 OKTOBER 2002, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium en leiding: president Gordon B. Hinckley. Openingsgebed: ouderling Earl M. Monson. Slotgebed: ouderling Lynn A. Mickelsen. Muziek van het Mormoons Tabernakelkoor; Craig Jessop, dirigent; Richard Elliott, organist: 'Redeemer of Israel,' *Hymns*, nr. 6; 'As the Dew from Heaven Distilling,' *Hymns*, nr. 149; 'Beautiful Zion, Built Above,' *Hymns*, nr. 44; 'Now Let Us Rejoice,' *Hymns*, nr. 3; 'How Firm a Foundation,' *Hymns*, nr. 85; 'Come, Come, Ye Saints,' *Hymns*, nr. 30.

ZONDAGMIDDAG, 6 OKTOBER 2002, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Gordon B. Hinckley.
Leiding: president Thomas S. Monson.
Openingsgebed: ouderling Harold G. Hillman. Slotgebed: ouderling Jerald L. Taylor. Muziek van het Mormoons Tabernakelkoor; Craig Jessop, Barlow Bradford, dirigenten; Bonnie Goodliffe en Linda Margetts, organisten: 'Praise to the Lord, the Almighty,' *Hymns*, nr. 72; 'A Poor Wayfaring Man of Grief,' *Hymns*, nr. 29 (solo: John Prather; dwarsfluit: Jeanine Goeckeritz; harp: Tamara Oswald); 'We Thank Thee, O God, for a Prophet,' *Hymns*, nr. 19; 'We Ever Pray for Thee,' *Hymns*, nr. 23.

ZATERDAGAVOND, 28 SEPTEMBER 2002, ALGEMENE ZHV-BIJEENKOMST

Presidium: president Gordon B. Hinckley.
Leiding: president James E. Faust.
Openingsgebed: Shirley F. Sainz. Slotgebed: Allison Barlow. Muziek van een ZHV-koor uit ringen in Salt Lake City en Rose Park (Utah); Manu Harris, dirigent; Bonnie Goodliffe, organist: 'Press Forward, Saints,' *Hymns*, nr. 81; 'May I Serve Thee,' by Robinson; 'I'll Go Where You Want Me to Go,' *Hymns*, nr. 270; 'The Spirit of God,' *Hymns*, nr. 2.

SPREKERS IN ALFABETISCHE VORGORDE

Ballard, M. Russell, 46
Christofferson, D. Todd, 71
Costa, Claudio R.M., 92
Dellenbach, Robert K., 33
Eyring, Henry B., 75
Faust, James E., 19, 49, 110
Haight, David B., 24
Hales, Robert D., 26
Hammond, F. Melvin, 97
Hinckley, Gordon B., 4, 56, 78, 99
Holland, Jeffrey R., 36
Hughes, Kathleen H., 101, 106
Johnson, Kenneth, 89
Maxwell, Neal A., 16
McMullin, Keith B., 14
Menlove, Coleen K., 93
Monson, Thomas S., 22, 53, 60
Nadauld, Margaret D., 73
Nelson, Russell M., 39
Oaks, Dallin H., 67
Packer, Boyd K., 42
Parkin, Bonnie D., 101, 103
Perry, L. Tom, 7
Pingree, Anne C., 101, 108
Scott, Richard G., 86
Uchtdorf, Dieter F., 10
Wickham, Lance B., 30
Wirthlin, Joseph B., 82

OPNAMEN CONFERENTIE VERKRIJGBAAR

Bij de distributiecentra zijn in verschillende talen opnamen van de conferentiebijeenkomsten verkrijgbaar, in het algemeen binnen twee maanden na de conferentie.

CONFERENTIETOESPRAKEN OP INTERNET

De conferentietoespraken vindt u op de officiële website van de kerk: www.lds.org.

HUISONDERWIJS EN HUISBEZOEK

Kies als huisonderwijs- of huisbezoekhoudschap een toespraak die het best aansluit op de behoeften van het gezin dat u bezoekt.

OP DE OMSLAG

Voor: foto Tamra H. Ratieta.
Achter: foto Craig Dimond.

FOTO'S CONFERENTIE

De foto's van de conferentie zijn genomen door Craig Dimond, Jed A. Clark, Welden C. Andersen, John Luke, Robert Casey, Mark Hedengren, Kelly Larsen, Tamra H. Ratieta, Matthew Reier en Christina Smith.

November 2002 102e jaargang Nummer 11
LIAHONA 22991-120
Officiële Nederlandse uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur: Dennis B. Neuenschwander

Adviseurs: J. Kent Jolley, W. Ralfie Kerr, Stephen A. West

Directe afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur redactie: Richard M. Romney
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Lovborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Assistent-hoofdredacteur: Jennifer L. Greenwood
Redacteur: Roger Terry
Assistent-redacteur: Lisa Ann Jackson
Redactiemedewerker: Susan Barrett
Assistent publicaties: Collette Nebeker Aune

Aldeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawascki
Art-director: Scott Van Kampen

Senior vormgever: Shari Cook

Vormgever: Thomas S. Child, Randall J. Pixton

Productiecoördinator: Jane Ann Peters

Productie: Reginald J. Christensen, Denise Kirby,

Kell Pratt, Roland F. Sparks, Kari A. Todd,

Claudia E. Warner

Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in VS):

Directeur: Kay W. Briggs

Distributiemanager: Kris T. Christensen

Verlating:

CTB Verstuurbureau

Heschepad 1, NL-5341 GS Oss

telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Groevestraat 44

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Wijzigingslijst op diskette, of per e-mail aan

nieuws@liahona.nl

Abonnementenadministratie:

Klantservice distributiecentrum Frankfurt

Tel. 00800 32324357

Fax 0049 6172 492860

Abonnementenprijs:

EUR 15,00. Het jaorabonnement kan elk gewenst

moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij

rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek

Kerknieuws naar: Liahona, Floor 24, 50 East North

Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of e-mail

naar: cur.liahona-imag@liahonachurch.org

De Liahona (tenzij vermeld) uit het Beak van Mormon dat

'kampos' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in

het Abonees, Amnees, Bulgoes, Cambodjans,

Cebuans, Chimees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch,

Fins, Frans, Hebreeus, Hilgimees, Hongaars, Iokoons,

Indonees, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans,

Kroatisch, Lets, Litouws, Maleis, Marshallailelands,

Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools,

Portugees, Roemeens, Russisch, Samoans, Sloveens,

Spaans, Tagalog, Tahitaans, Tamil, Telugo, Thai,

Tongaans, Ijsechisch, Vietnamees, IJsland en Zweeds.

(Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: ©2002 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten

voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van

Amerika.

For Readers in the United States and Canada:

November 2002 Vol. 102 No. 11. LIAHONA (USPS

311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East

North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription

price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable

taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at

additional mailing offices. Sixty days' notice required for

change of address. Include address label from a recent

issue; old and new address must be included. Send USA and

Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at

address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)

may be taken by phone. (Canada Post information:

Publication Agreement #A0017421)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake

Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368.

REGISTER OP ONDERWERP

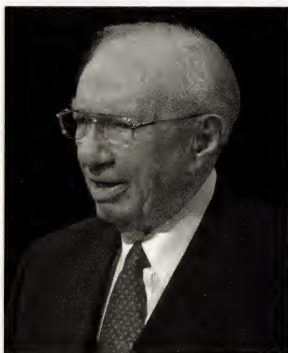
Bekering, 86
Consequenties, 86
Dankbaarheid, 24
Dienstbaarheid, 19, 36, 49,
67, 75, 108
Discipelschap, 16
Discipline, 97
Eenheid, 71
Gedrag, 82
Geduld, 53, 60
Gehoorzaamheid, 26, 60,
67, 92, 103
Geloof, 26, 30, 60, 73, 78, 82
Geluk, 92, 99
Genezing, 86
Gutgenus, 24
Geweten, 53, 89
Gezin, 99, 103, 108, 110
Gezin, 36, 97, 99, 106, 108,
110
Gezinsavond, 56
Goddelijke leiding, 16, 75
Heilige Geest, 16, 71, 75, 89
Heilsplan, 92
Herstelling, 78
Huwelijk, 7, 97
Inhaligheid, 19, 53
Inspiratie, 89
Jezus Christus, 13, 16, 24,
33, 78
Joseph Smith, 33, 78
Kerkgeschiedenis, 4, 101
Kerkroepingen, 36, 42, 67,
75
Kinderen 13
Leed, 30
Leiderschap, 7, 22, 97
Licht van Christus, 89
Liefde, 30, 39, 94, 97, 103,
108

Mishandeling, 56
Moed, 60
Mogelijkheden, 42
Naastenliefde, 108, 110
Naleving van de
gedragsnormen, 46
Nauwoot-tempel, 4
Onbevreesdheid, 73
Onderwijs, 13
Onderworpenheid, 30, 71,
82
Onerlijkheid, 53
Onzelfzuchtigheid, 19
Onzmoed, 60
Opoffering, 4, 19, 33, 36
Optimisme, 60
Ouderschap, 30
Patriarchale zegens, 42
Patriarchen, 42
Permanent studiefonds, 56
Pioniers, 10
Plezier, 92
Priesterschap, 7, 49
Profeten, 10
Profetie, 42
Rschtschapenheid, 110
Rekenschap, 49
Schulden, 53, 56, 82
Steuverlening, 22
Talenten, 49
Tegenspoed, 16
Timpelaanbevelingen, 56
Tempelwerk, 4
Tiende, 26
Tweewijden, 94
Trouw, 60
Verdenschap, 7, 46, 97
Vastberadenheid, 60
Verbonden, 103, 106
Vergeving, 39, 86
Vertrouwen, 73, 82
Verzoening, 10, 33, 71, 86
Voorbeeld, 60
Voorbereiding, 46, 110
Vrede, 10, 39, 53, 86
Vreugde, 13
Vriendelijkheid, 99, 103
Vrijgevigheid, 19
Vrouwen, 73, 101, 108, 110
Wereldwijde kerk, 10, 78
Werk, 94
Woord van wijsheid, 53
Zedelijkheid, 53, 56, 106
Zegeningen, 24, 26, 33, 106
Zelfredzaamheid, 56, 94
Zendelingen, 46, 56, 67
Zion, 94
Zustershulpvereniging, 101,
110

'O, dat ik een engel ware, en mijn hartenwens vervuld kreeg'

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Ik smeeke u om de tempels van de kerk te benutten. Ga erheen en zet het grote en wonderbare werk voort dat de God des hemels voor ons heeft.

Geliefde broeders en zusters, wij begroeten u weer op deze grote, wereldwijde conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Alma heeft gezegd: 'O, dat ik een engel ware, en mijn hartenwens vervuld kreeg, dat ik mocht uitgaan en spreken als met de bazuin Gods, met een stem, die de aarde zou

doen beven, en ieder volk bekering toeroepen!' (Alma 29:1.)

We zijn op een punt beland waarop dat bijna mogelijk is. Deze conferentie zal over de wereld worden uitgezonden, en leden op elk continent zullen de sprekers kunnen horen en zien. We zijn een heel eind op weg naar de vervulling van het visioen in het boek Openbaring: 'En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie' (Openbaring 14:6).

Wat is dit een fantastische gebeurtenis, broeders en zusters. Het is moeilijk te bevatten. We spreken vanuit dit prachtige conferentiecentrum. Ik ken geen gebouw dat hiermee te vergelijken is.

We zijn als één grote familie, representatief voor de mensheid in deze grote en prachtige wereld.

Velen onder u hebben in juni jongstleden de inwijding van de Nauvoo-tempel bijgewoond. Het was

groots en prachtig, onvergetelijk. We hebben niet alleen een schitterend gebouw, een huis des Heren ingewijd, maar ook een prachtig monument ter ere van de profeet Joseph Smith.

In 1841, twee jaar na zijn komst in Nauvoo, stak hij de eerste spade voor een huis des Heren dat de bekroning van Gods werk zou worden.

Het is moeilijk te geloven dat onder die omstandigheden zo'n prachtig bouwwerk werd ontworpen, dat zou komen te staan op wat destijds de grens van de beschaving was.

Ik betwijfel zeer of er in de hele staat Illinois nog zo'n prachtig bouwwerk te vinden was.

Het zou worden toegewijd aan

het werk van de Almachtige, om zijn eeuwige doeleinden te verwezenlijken.

Geen inspanning was teveel, geen offer te groot. In de vijf jaren daarna werden er stenen gehouwen, sokkels en fundamenten gelegd, muren gebouwd en versieringen aangebracht. Honderden trokken noordwaarts, en woonden daar tijdelijk, om grote hoeveelheden hout te hakken en dat samen te binden tot vlotten die ze over de rivier naar Nauvoo vervoerden. Van dat hout werd prachtig lofwerk gesneden. Er werd geld voor spijkers ingezameld. Onvoorstelbare offers werden gebracht om glas te verkrijgen. Ze bouwden een tempel voor God, en die moest zo mooi mogelijk worden.

Gedurende al die bedrijvigheid werden de profeet en zijn broer Hyrum op 27 juni 1844 in Carthage vermoord.

Niemand die nu leeft, kan begrijpen wat een rampzalige klap dat was voor de heiligen. Hun leider was dood — de man van visioenen en openbaringen. Hij was niet slechts hun leider. Hij was hun profeet. Groot was hun verdriet, vreselijk hun lijden.

Maar Brigham Young, president van het Quorum der Twaalf, nam het over. Joseph had zijn bevoegdheid op de schouders van de apostels gelegd. Brigham besloot de tempel af te maken, en het werk ging door. Dag en nacht werkten zij aan hun doel, ondanks alle dreigementen van

losgeslagen benden. In 1845 wisten ze dat ze niet konden blijven in de stad die ze gebouwd hadden op het moeras aan de rivier. Ze wisten dat ze weg moesten. Het werd een periode van koortsachtige activiteit; ten eerste om de tempel te voltooiën, ten tweede om wagens te bouwen en voorraden in te slaan voor de tocht naar het westen.

Met het tempelwerk was al begonnen voordat de tempel helemaal klaar was. Het ging koortsachtig door totdat de mensen in de koude winter van 1846 de deuren van hun huizen afsloten en de wagens langzaam via Parley Street naar de oever reden. Ze staken de rivier over naar Iowa.

Ze gingen door. De rivier bevroor,

het was bitter koud. Maar ze konden over het ijs trekken.

Voor het laatst keken ze om naar het oosten, naar de stad van hun dromen en de tempel van God. Toen keken ze westwaarts, in de richting van een onbekende bestemming.

Vervolgens werd de tempel ingewijd, en degenen die dat deden, zeiden vaarwel en gingen op weg. Het gebouw werd later in brand gestoken door een pyromaan die daarbij bijna het leven liet. Een tornado haalde omver wat er nog over was. Het huis des Heren, het grote doel van hun arbeid, bestond niet meer.

Nauvoo werd bijna een spookstad. Zij kwijnde weg en ging bijna ter ziele. Het terrein van de tempel werd omgeploegd en beplant. De jaren vlegden, en langzamerhand kwam er een opleving. Onze mensen, nakomelingen van wie daar eens woonden, herinnerden zich hun voorouders, die zo'n vreselijke prijs hadden betaald, en wilden hun eer betonen. Geleidelijk kwam de stad weer tot leven en werden er delen van Nauvoo gerestaureerd.

Aangespoord door de Geest, en gedreven door de wens van mijn vader, die zedingspresident in dat gebied is geweest en de tempel ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van

Nauvoo wilde herbouwen maar dat niet kon, kondigden wij tijdens de aprilconferentie van 1999 de herbouw van dat historische gebouw aan.

Iedereen was opgetogen. Mannen en vrouwen wilden helpen. Veel geld en vakkenis werd aangeboden. Weer werd geen moeite gespaard. We hebben het huis des Heren herbouwd als herinnering aan de profeet Joseph Smith en als een offer aan onze God. In de middag van 27 juni jongstleden, ongeveer op de tijd dat Joseph en Hyrum 158 jaar daarvoor in Carthage werden neergeschoten, hebben we het schitterende bouwwerk ingewijd. Het is een plek van grote schoonheid. Hij staat precies op dezelfde plaats als de oorspronkelijke tempel. De buitenmaten zijn precies dezelfde als van het origineel. Het is een passende herinnering aan de grote profeet van deze bedeling, Joseph de ziener.

Ik ben zo intens dankbaar voor wat heeft plaatsgevonden. Nu staat, gericht naar het westen, op de steile heuvel die uitzicht geeft op de stad Nauvoo, en over de Mississippi heen op de vlakten van Iowa, Josephs tempel, een prachtig huis van God. Hier in de Salt Lake Valley, gericht naar het oosten, naar die mooie tempel in Nauvoo, staat Brigham's tempel, de Salt Lake-tempel. Ze staan gericht

naar elkaar, als boekensteunen met daartussenin verhalen over het lijden, het verdriet, de offers en zelfs de dood van duizenden die de lange tocht van de Mississippi naar het dal van het Grote Zoutmeer hebben gemaakt.

Nauvoo werd de 113^e tempel in bedrijf. Daarna hebben we nog een tempel in Den Haag ingewijd. Dat is 114 in totaal. Die schitterende gebouwen van diverse afmetingen en verschillende ontwerp staan nu verspreid over de aarde. Ze zijn gebouwd zodat onze mensen het werk van de Almachtige kunnen uitvoeren, wiens doel het is om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. (Zie Mozes 1:39.) Die tempels zijn gebouwd om te worden gebruikt. We eren onze Vader als we er gebruik van maken.

Aan het begin van deze conferentie smeek ik u, broeders en zusters, om de tempels van de kerk te benutten.

Ga erheen en zet het grote en wonderbare werk voort dat de God des hemels voor ons heeft. Laten we daar leren over zijn wegen en zijn plannen. Laten we daar verbonden sluiten waardoor we geleid worden op paden van rechtchapenheid, onbaatzuchtigheid en waarheid. Laten we ons daar als gezin laten samenvoegen onder een eeuwig verbond, gesloten met de bevoegdheid van Gods priesterschap.

En mogen we diezelfde zegeningen daar aanbieden aan vorige generaties, onze eigen voorouders die wachten op de hulp die wij nu kunnen geven.

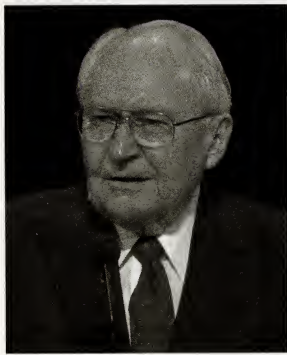
Mogen de zegeningen van de hemel op u rusten, geliefde broeders en zusters. Moge de Geest van Elia uw hart raken en u aansporen om dat werk te doen voor anderen die niet verder kunnen als u het niet doet. Dat we ons zullen verheugen in het heerlijke voorrecht dat ons is gegeven, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Door God geroepen

OUDERLING L. TOM PERRY

van het Quorum der Twaalf Apostelen

We hebben de grote macht van het priesterschap gekregen. Het is ons individueel en als gezin tot zegen.

In het vijfde geloofsartikel staat: 'Wij geloven dat men om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.'¹

Een van onze belangrijkste priesterschapsroepingen, een die onze constante aandacht vereist, vindt bij ons thuis plaats. Broeders, als vader en patriarch in ons gezin, behoren we 'volgens het goddelijk plan (...) [ons] gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren. [Wij hebben] tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van [ons] gezin.'

'Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en

hun kinderen te zorgen. (...) Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stofelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn, waar ze zich ook mogen bevinden. De echtgenoten — de moeders en vaders — zullen door God verantwoordelijk worden gehouden voor het nakomen van deze verplichtingen.'²

We leven in een wereld die schreeuwt om rechtschapen leiderschap dat is gebaseerd op betrouwbare beginselen.

In onze kerk zijn ons, op onze eigen unieke wijze, de juiste beginselen geleerd van leidinggeven met priesterschapsgezag. Ik geloof dat weinigen van ons het potentieel van het priesterschap beseffen, en de zegen die het is. Hoe meer we te weten komen over het dragen van het priesterschap en hoe meer we begrijpen hoe het werkt, hoe meer waardering we krijgen voor de zegeningen die de Heer ons heeft gegeven.

John Taylor heeft verklaard:

'(...) Ik zal in het kort uitleggen dat het [priesterschap] het bestuursstelsel van God is, op aarde of in de hemel, want het is door die macht of dat beginsel dat alles op aarde en in de hemel wordt bestuurd, en door die macht wordt alles gehandhaafd en in stand gehouden. Alles wordt

erdoor bestuurd, alles wordt erdoor geleid, alles wordt erdoor gehandhaafd — en het heeft te maken met alles waar God en de waarheid mee zijn verbonden.

'Het is de macht die God aan de intelligenties in de hemelen en de mens op aarde heeft gegeven (...); en als we in het celestiale koninkrijk van God aankomen, zullen we de volmaakste orde en eendracht aantreffen, want daar bevindt zich het volmaakte patroon, de volmaakste vorm van bestuur; en waar en wanneer die beginselen op aarde tot ontwikkeling zijn gekomen, hebben ze, evenredig aan hun verspreiding en naleving, zegeningen en het eeuwig heil van de mens tot stand gebracht. En als het bestuur van God op grotere schaal wordt aanvaard, en als het gebed van Jezus, dat Hij zijn discipelen leerde, wordt verhoord, en Gods koninkrijk op aarde komt, en hier op aarde gelijk als in de hemel zijn wil wordt gedaan dan, en echt dan pas, kunnen de universele liefde, vrede, harmonie en eenheid standhouden.'³

De Heer heeft ons visie gegeven van wat het priesterschap kan betekenen toen hij zijn apostelen instrueerde, die het werk moesten voortzetten na zijn dood. 'Niet jij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat zij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles zou geven, wat gij Hem bidt in mijn naam.'⁴

Een van de zegeningen van het priesterschap is dat men tot een quorum behoort. Een priesterschapsquorum bestaat uit een groep mannen die hetzelfde priesterschapsambt dragen, en is georganiseerd voor de effectieve opbouw van het koninkrijk van God.

President Stephen L. Richards heeft ons lange tijd geleiden een drieduidige definitie van een priesterschapsquorum gegeven. Hij zei dat een priesterschapsquorum drie zaken in zich heeft: 'Eén, een klas;

twee, een broederschap; drie, een dienstencentrum.⁵

Ik kreeg door hoe een quorum in die drie aspecten werkt toen ik heel lang terug een vergadering van een hogepriestersgroep in een dorpje in het zuiden van Wyoming bijwoonde. De les van die week ging over rechtvaardiging en heiliging. Het werd alras duidelijk dat de leerkracht zich goed had voorbereid op de les. Toen kwam iemand met een vraag die de inhoud van de les totaal veranderde. In reactie op de vraag merkte een broeder op: 'Ik heb met veel belangstelling naar de les geluisterd. De gedachte die bij mij opkwam was dat de les niet snel vergeeten zal zijn als we die niet in praktijk weten te brengen.' Toen stelde hij voor aan de slag te gaan.

De avond daarvoor was er iemand uit het dorp overleden. Zijn vrouw was lid van de kerk, maar hij niet. Deze hogepriester was bij de weduwe langsgeweest om blijk te geven van zijn medeleven. Toen hij haar woning verliet, liet hij zijn ogen gaan over de prachtige boerderij van de overleden broeder. Hij had hard gewerkt om er iets moois van te maken. De alfalfa moest gemaaid worden; nog even en het graan moest geoogst worden. Hoe zou deze arme zuster omgaan met de problemen die haar nu overvielen? Het zou een tijdje duren voordat ze orde op zaken had.

Toen stelde hij de groep voor het zojuist geleerde beginsel in praktijk te

brenge — door voor de weduwe de boerderij draaiend te houden totdat zij en haar familie een permanente oplossing hadden uitgewerkt. Het overige deel van de vergadering werd besteed aan de planning van het project.

Toen we de klas verlieten, heerste er een goed gevoel onder de broeders. Ik hoorde een van hen in de gang de opmerking plaatsen: 'Dit project was precies wat we nodig hadden om deze groep weer aan het werk te krijgen.' Er was les gegeven, de broederschap was gesterkt, en er was een dienstbetoonproject op poten gezet om iemand in nood te helpen.

De beginselen die ons daar werden geleerd voor gebruik in een quorum zijn niet alleen van toepassing op een quorum: dezelfde beginselen gelden ook voor de priesterschapsleiding thuis. Het goddelijk bevel aan ons is '[onze] kinderen in licht en waarheid groot te brengen'⁶ Als een vader zijn kinderen niet in licht en waarheid grootbrengt, is de Heer mishaagd. Dit is de boodschap:

'Maar voorwaar zeg Ik tot u, mijn dienstknecht (...) gij zijt voortgegaan onder deze veroordeling;

'gij hebt uw kinderen, in strijd met de geboden, niet in licht en waarheid onderwezen; en de boze heeft nog steeds macht over u, en dit is de oorzaak van uw smart.

'En nu geef Ik u een gebod: Indien gij wilt worden bevrijd, moet gij uw eigen huis in orde brengen, want er zijn vele dingen in uw gezin, die niet zijn, zoals het behoort.⁷

De kerk moet haar op het gezin gebaseerde oriëntatie behouden. We dienen te onderwijzen in het beginsel van opeenvolgende generaties die in de tempel trouwen en actief zijn. We dienen in de fundamentele leerstellingen te onderwijzen en te begrijpen dat er verband bestaat tussen de geestelijke groei van het individu en die van het gezin. We willen duidelijk maken dat het uiteindelijk doel is: de leden uitnodigen tot Christus te

komen en tot het einde toe te volharderen.

Een van de eerste aanwijzingen die de mens heeft gekregen, was: 'Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanknopen, en zij zullen tot één vlees zijn.'⁸

God heeft het huwelijk in zijn plan voorbestemd om zijn fundamentele organisatorische eenheid tot stand te brengen, namelijk het gezin. Een van de eerste beginselen waarin Hij Adam en Eva onderwees, was de ontwikkeling van een prettige relatie. In de Schriften staat:

'En Adam en Eva, zijn vrouw, riepen den Naam des Heeren aan, en zij hoorden de stem des Heeren van den weg tot den hof van Eden, tot hen sprekende, maar zij zagen Hem niet, want zij waren uit zijn tegenwoordigheid gesloten.

'En Hij gebod hun, dat zij den Heere, hun God, aanbaden, en de eerstelingen hunner kudden offerden als offerande aan den Heere. En Adam gehoorzaamde aan de geboden des Heeren.⁹

Toen gelastte de Heer onze eerste aardse ouders hun kinderen te onderwijzen in gehoorzaamheid aan zijn wetten en 'Adam en Eva prezen de naam van God, en zij maakten hun zoons en dochters alles bekend.'¹⁰

President Spencer W. Kimball heeft ons de eeuwige aard van het gezin voorgehouden:

'De formule is eenvoudig; er zijn weinig bestanddelen nodig, hoewel er vele uitbreidingen zijn van elk.

'Ten eerste moet het huwelijk op de juiste wijze benaderd worden, met de keuze van een partner die zo volmaakt mogelijk is in alle zaken die voor beiden belangrijk zijn. En dan moeten beide partijen naar het altaar in de tempel gaan en beseffen dat ze hard moeten werken om van hun huwelijk een succes te maken.

'Ten tweede moet men onzelfzuchtig zijn, men moet zichzelf verliezen en het hele gezinsleven en alles wat

daarmee samenhang richten op het welzijn van het gezin, en de overwinning van zichzelf.

'Ten derde moeten ze elkaar voortdurend het hof maken en elkaar met genegenheid, vriendelijkheid en voorkomendheid bejegenen om de liefde levend te houden en te laten groeien.

'Ten vierde moet men de geboden van de Heer zoals die zijn uitgelegd in het evangelie van Jezus Christus, volledig naleven.¹¹

Een thuis behoort een ankerplaats te zijn, een veilige haven, een toevluchtsoord, een gelukkige plek waar het gezin samenkomt, waar van kinderen wordt gehouden. Thuis behoren ouders hun kinderen de grote levenslessen bij te brengen. Het gezin dient het centrum van iemands aardse leven te zijn, waar liefde en wederzijds respect op geschikte wijze worden gemengd.

Een eeuwige metgezel zijn, is het belangrijkste; het ouderschap volgt direct daarop in belangrijkheid. Vaders en moeders moeten inzien

hoe belangrijk hun taak is. Lang geleerden leerden mijn kinderen mij een goede les. Ons gezin was van Californië naar New York verhuisd, waar ik een nieuwe baan had gekregen. We gingen op zoek naar een huis in de voorsteden die het dichtstbij de binnenstad lagen. Uiteindelijk vonden we een huis dat ons aanstond, maar een heel eind uit de buurt van de stad. Het huis bevond zich ver van New York, in de prachtige, uitgestrekte bossen van Connecticut. Voor ik mijn handtekening onder het koopcontract zette, wilde ik eerst nog de forensentrein naar New York nemen om te kijken hoe lang de reis duurde. Ik legde het traject af en keerde nogal teleurgesteld terug. Alleen al de heenreis duurde anderhalf uur. Ik liep de hotelkamer binnen waar de rest van ons gezin op mij wachtte en legde mijn kinderen de zaak voor.

'Het is of dit huis of een vader', zei ik. 'Tot mijn verbazing antwoordden ze: 'We nemen het huis. U bent er anders ook nooit.' Ik was diep

geschokt. Mijn kinderen hadden gelijk. Ik moest mij snel bekeren. Mijn kinderen hadden behoefte aan een vader die meer thuis was. Uiteindelijk kwamen we tot een compromis en kochten een huis dichterbij de stad, waardoor ik niet zo ver hoefde te reizen. Ik veranderde mijn gewoonten, zodat ik meer tijd met mijn gezin kon doorbrengen.

Door alle eeuwen heen heeft de Heer zijn volk geboden hun kinderen in waarheid en gerechtigheid te onderwijzen. Wij moedigen u aan om samen met uw kinderen te bidden, het evangelie te bestuderen, karweitjes rond het huis te doen en leuke activiteiten te houden. Wij dringen er bij u op aan om in gezinsraad bijeen te komen en uw kinderen aan te moedigen betrokken te zijn bij belangrijke beslissingen zoals de planning van gezinsactiviteiten.

President Brigham Young heeft verkondigd: 'Het priesterschap is de volmaakte orde en het volmaakte bestuursstelsel. Dat alleen kan het

menselijk ras bevrijden van alle kwalen waarmee het nu gekweld wordt en het verzekeren van geluk en weldaad in het hiernamaals.¹²

We hebben de grote macht van het priesterschap gekregen. Het is ons individueel en als gezin tot zegen; het is de quorums waartoe we behoren tot zegen; het is de wijken en gemeenten waartoe we behoren tot zegen; en het is zelfs de wereld waarin we leven tot zegen. We dienen te leren hoe we op rechtschapen wijze de leerstellingen en leringen kunnen volgen die de Heer aan ons, de dragers van zijn heilige priesterschap, heeft gegeven. We hebben de raad gekregen:

‘Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.

‘Hij die traag is, zal niet waardig worden geacht in zijn ambt te blijven, evenmin hij, die niet met zijn plicht bekend wordt, en zich niet betrouwbaar toont.’¹³

Moge de Heer ons zegenen als lid van zijn kerk, dat we mogen beseffen wat een zegen het is om het priesterschap op aarde te hebben en het te kunnen gebruiken voor het welzijn van ons gezin en alle mensen. Mogen wij groeien en begrip krijgen van onze relatie tot God, onze eeuwige Vader, en het priesterschap dat Hij ons gegeven heeft, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

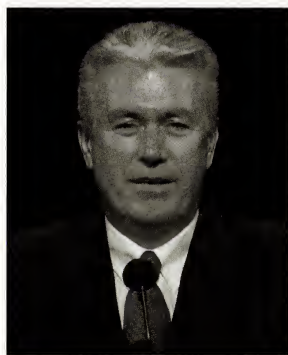
1. Geloofsartikelen 1:5.
2. ‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld’, *De Ster*, oktober 1998, blz. 24.
3. ‘On Priesthood’, *Improvement Era*, juni 1935, blz. 372.
4. Johannes 15:16.
5. Conference Report, oktober 1938, blz. 118.
6. *IV* 93:40.
7. *IV* 93:41–43.
8. *Mozes* 3:24.
9. *Mozes* 5:4–5.
10. *Mozes* 5:12.
11. *Marriage and Divorce* (1976), blz. 17–18.
12. *Discourses of Brigham Young*, onder redactie van John A. Widtsoe (1954), blz. 130.
13. *IV* 107:99–100.

De stem van de profeten is de wereldwijde kerk tot zegen

OUDERLING DIETER F. UCHTDORF

van het Presidium der Zeventig

Laten wij luisteren naar de profeten van onze tijd, zodat wij ons zullen richten op de zaken die centraal staan in het plan van de Schepper.

Wat is het een vreugde en een voorrecht om deel uit te maken van deze wereldwijde kerk, en opgebouwd te worden door het onderricht van de profeten, zieners en openbaarders! Deze conferentie wordt uitgezonden naar 68 landen en wordt vertaald in 55 talen. Dit is echt een wereldwijde kerk, met leden verspreid over de landen van

de aarde. Wij zijn allemaal kinderen van een levende en liefhebbende God, onze hemelse Vader. Ik spreek mijn liefde voor u uit, beste broeders en zusters.

Slechts drie maanden geleden hebben we onder de geïnspireerde leiding van president Gordon B. Hinckley de inwijding van de herbouwde Nauvoo-tempel bijgewoond. Daarmee dachten wij weer aan de profeet Joseph en hernieuwden wij onze herinneringen aan de eerste heiligen, hun offers, verdriet en tranen, maar ook hun moed, geloof en vertrouwen in de Heer. Ik heb geen voorouders onder de 19de-eeuwse pioniers. Toch voel ik mij, sinds ik lid van de kerk ben, nauw verwant aan die vroege pioniers die de vlakten zijn overgestoken. Zij zijn mijn geestelijke voorouders, net zoals zij dat zijn van elk ander lid van de kerk, ongeacht nationaliteit, taal of cultuur. Zij hebben niet alleen een veilige plek in het westen gevestigd, maar bovendien het geestelijke fundament voor de

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen op het podium in het Conferentiecentrum.

opbouw van Gods koninkrijk onder alle volken over de hele wereld.

Nu de boodschap van het herstelde evangelie van Jezus Christus over de hele wereld aanvaard wordt, zijn wij allen pioniers in onze eigen omgeving en omstandigheden. In de roerige tijden na de Tweede Wereldoorlog in Duitsland hoorde mijn familie voor het eerst over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. George Albert Smith was toen president. Ik was nog erg jong en wij waren binnen slechts zeven jaar twee keer al onze bezittingen kwijtgeraakt. We waren vluchtelingen met een onzekere toekomst. Maar in diezelfde zeven jaar kregen we meer dan we ooit met geld hadden kunnen kopen. We vonden een goddelijk toevluchtsoord, een plek waar we beschermd werden tegen wanhoop — het herstelde evangelie van Jezus Christus, en zijn kerk, geleid door een ware, levende profeet.

In dat deel van mijn jeugd speelde ik in gebombardeerde huizen en groeide ik op met de blijvende gevolgen van een verloren oorlog en het besef dat mijn eigen land met de verschrikkingen van de Tweede

Wereldoorlog vreselijk verdriet teweeg had gebracht onder vele volken.

Het goede nieuws dat Jezus Christus de volmaakte verzoening voor de mensheid teweeg heeft gebracht, allen van het graf heeft verlost en eenieder belooft naar zijn of haar werken, was de genezende kracht die mij weer hoop en gemoedsrust gaf.

Wat onze moeilijkheden ook mogen zijn, onze lasten kunnen licht worden als we niet alleen in Christus geloven, maar ook in zijn vermogen en kracht om ons te reinigen en te troosten, en als we zijn vrede aanvaarden.

In mijn tienerjaren was president David O. McKay profeet. Ik leek hem persoonlijk te kennen. Ik kon zijn liefde, vriendelijkheid en waardigheid voelen. Hij gaf me vertrouwen en moed in mijn jonge leven. Hoewel ik duizenden kilometers van hem vandaan in Europa opgroeide, had ik het gevoel dat hij vertrouwen in me had en ik wilde hem niet teleurstellen.

Een andere bron van kracht was een brief die de apostel Paulus tijdens zijn gevangenschap schreef aan Timoteüs — zijn vertrouweling,

assistent en vriend. Hij heeft geschreven:

‘Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.

Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here’ (2 Timoteüs 1:7-8).

Die woorden van een van de apostelen van onze Heer in tijden van weleer waren erg belangrijk voor mij in die tijd na de oorlog, en dat zijn ze nog steeds. Maar hoevelen van ons staan toe dat onze angsten ons in hun greep krijgen, in deze tijd van internationale spanning, economische en politieke onzekerheid en persoonlijke moeilijkheden?

God spreekt consequent tot ons. God zal alle leden van de mensheid gelijk behandelen. We mogen dan in een grote wijk wonen of in een kleine gemeente, ons klimaat en onze vegetatie mogen dan verschillen, de culturele achtergrond en taal mogen dan verschillen, en de kleur van onze huid mag dan totaal anders zijn. Maar de universele kracht en zegeningen van het herstelde evangelie staan allen ter beschikking, ongeacht cultuur, natio-

naliteit, politiek, traditie, taal, economie of opleiding.

Wij hebben in deze tijd weer apostelen, zieners en openbaarders die wachters op de toren zijn, boodschappers van goddelijke, genezende waarheid. God spreekt via hen tot ons. Zij zijn zich volkomen bewust van de verschillende omstandigheden waarin wij, leden, leven. Zij zijn in deze wereld, maar niet van de wereld.

Wij hebben een profeteet op aarde, namelijk president Gordon B. Hinckley. Hij is op de hoogte van onze moeilijkheden en angsten. Hij heeft geïnspireerde antwoorden. Een jaar geleden heeft hij ons op zijn optimistische en duidelijke wijze iets gezegd. Hij heeft gezegd:

‘We hoeven niet bang te zijn. We kunnen thuis en in ons hart gemoedstrust hebben. We kunnen allemaal een goede invloed in de wereld zijn. (...).

‘Onze veiligheid schuilt in bekeering. Onze kracht komt voort uit gehoorzaamheid aan de geboden van God.’ (‘De tijd waarin wij leven’, *Liabona*, jan 2002, blz. 83.)

De profeten spreken tot ons in naam van de Heer, en in duidelijke bewoordingen. Zoals het Boek van Mormon bevestigt: ‘Want de Here God verlicht het verstand; want Hij spreekt tot de mensen in hun taal, zodat zij het verstaan’ (2 Nephi 31:3).

Het is onze taak om niet alleen te luisteren naar zijn woord, maar er ook naar te handelen, opdat wij de zegeningen mogen opeisen van de verordeningen en verbonden van het herstelde evangelie. Hij zei: ‘Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte’ (1V 82:10).

Er kunnen momenten zijn waarop we ons overweldigd voelen, gekwetst, of op de rand van ontmoediging staan terwijl we zo hard proberen om volmaakte leden van de kerk te zijn.

Wees ervan verzekerd dat er balsem is in Gilead. Laten wij luisteren naar de profeten van onze tijd, zodat wij ons zullen richten op de zaken die centraal staan in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen. De Heer kent ons, Hij heeft ons lief, Hij wil dat wij slagen, en Hij moedigt ons aan met de woorden: ‘En ziet toe, dat [alle] dingen in wijsheid en orde geschieden, want het is niet nodig, dat een mens harder loopt dan zijn kracht hem [of haar] toelaat, [maar het is] nuttig, dat hij [of zij] naarstig zij’ (Mosiiah 4:27).

Zijn wij naarstig in het naleven van Gods geboden, zonder harder te lopen dan onze kracht toelaat? Of kuiseren wij gemoedelijk voort? Maken

wij wijs gebruik van onze tijd, talenten en middelen? Concentreren wij ons op de zaken die het belangrijkste zijn? Volgen wij de geïnspireerde raad van de profeten?

Een voorbeeld van groot belang voor de mensheid is het sterken van ons gezin. Het beginsel van de gezinsavond is al in 1915 aan ons gegeven. President McKay heeft de ouders er in 1964 aan herinnerd dat ‘geen enkel ander succes opweegt tegen falen in het gezin.’ (Geciteerd uit J. E.

McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924], blz. 42;

Conference Report, april 1964, blz. 5.)

In 1995 hebben de profeten van onze tijd de hele wereld opgeroepen het gezin te sterken, daar het de fundamentele eenheid van de samenleving is. En nog maar drie jaar geleden hebben het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen in alle liefde gezegd: ‘Wij adviseren ouders en kinderen om het gezinsgebed, de gezinsavond, evangeliestudie en onderwijs, en opbouwende gezinsactiviteiten, de hoogste prioriteit te geven. Zelfs als andere werkzaamheden en bezigheden waardevol en nuttig zijn, moet men niet toestaan dat die de plaats gaan innemen van de taken die God heeft toegewezen aan ouders en gezin.’ (Brief van het Eerste Presidium’, *Liabona*, december 1999, blz. 1.)

Laten wij ootmoed en geloof onze toewijding aan het naarstig volgen van de profeten, zieners en openbaarders hernieuwen. Laten wij luisteren naar hen die de sleutels van het koninkrijk dragen en ons door hen laten onderwijzen en opbouwen. En moge ons hart tijdens deze conferentie een verandering ondergaan, zodat er een groot verlangen zal ontstaan om het goede te doen (zie Alma 19:33), en mogen wij pioniers zijn in het bouwen van een geestelijk fundament om de kerk in ons deel van de wereld op te vestigen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Het Tabernakelkoor verzorgde de muziek van verschillende conferentiebijeenkomsten.

Een stem van vreugde

COLEEN K. MENLOVE

Algemeen jeugdwerkpresidentie

Dit is onze opdracht, dit is onze kans: onze kinderen ijverig te onderwijzen in de waarheid van het evangelie van Jezus Christus.

Ik houd van uitroptekens! Ik gebruik ze vaak als ik iets aan mijzelf of aan anderen schrijf. Je kunt op die manier enthousiasme en toewijding betonen. Aan het eind van één van mijn lievingsteksten is een uitropteken aangebracht:

‘Nu, wat horen wij in het evangelie, dat wij hebben ontvangen? Een stem van vreugde!’ Er staan verder nog elf uitroptekens in de rest van deze afdeling.

Een stem van genade van de hemel, een stem van waarheid uit de aarde; (...) blijde tijdingen van grote vreugde.

‘(...) Hoe heerlijk is de stem, die

wij uit de hemel horen, en die in onze oren heerlijkheid en zaligheid (...) verkondigt!’¹ —met een uitropteken.

We kunnen een stem van vreugde horen die uitroepen van hoop en vreugde in ons leven brengt. De vreugde van ons getuigenis van de Heiland kan ieder aspect van ons leven accentueren bij ons streven om tot Christus te komen.

En onze kinderen? Horen zij uitroepen van vreugde en hoop in het evangelie? Aan het einde van een jeugdwerkles over het eerste visioen van Joseph Smith werd een klas gevraagd om een tekening te maken. Die tekening mochten ze dan meenemen om thuis te laten zien. De kinderen hadden ook gehoord van de duisternis die over Joseph was gekomen vóór de verschijning van de Vader en de Zoon. Een meisje van zes pakte een zwart krijtje en begon te tekenen. Ze kleurde de onderkant en een van de zijanten van het vel zo donker mogelijk. Toen haar leerkracht haar vroeg wat ze tekende, zei ze dat ze Joseph Smith in het donker tekende.

Haar leerkracht vroeg: ‘Weet je dat het donker moest verdwijnen toen onze Vader in de hemel en Jezus verschenen? Onze Vader in de hemel en Jezus zijn altijd machtiger dan Satan, en zij zullen je beschermen.’

Het kind ging verder met de tekening. In de bovenhoek maakte ze een schets van twee personen. Vervolgens ruidde ze haar zwarte krijtje voor een gele en vulde toen het hele verdere vel met licht.

Ouders kunnen ervoor zorgen dat hun kinderen dat licht, het licht van het herstelde evangelie — de ‘stem van vreugde’ — leren kennen. De tegenstander bestaat echt, maar kinderen kunnen de vrede en vreugde voelen die hun deel zijn wanneer zij geloof in Jezus Christus oefenen. Onze kinderen zullen dat licht niet ervaren, tenzij wij hen in het evangelie onderwijzen.

De Heer heeft de ouders opgedragen hun ‘kinderen in licht en waarheid groot te brengen.’² Hij heeft ons ook geboden dat wij onze kinderen ‘leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen’,³ en ‘onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes.’⁴ Als we in de waarheden van het evangelie onderwijzen, zorgen we dat zij hun oren, verstand en hart kunnen afstemmen om de ‘stem van vreugde’ te herkennen en eeuwige vreugde te verwerven.

We vinden hiervan voorbeelden in het Boek van Mormon. De vader van Enos onderwees hem ‘in de lering en vermaning van de Heer.’ Vanwege die zegen verkondigde Enos: ‘Gezegend zij de naam mijns Gods daarvoor!’⁵ En dan legt hij uit: ‘de woorden, die ik mijn vader dikwijls had horen spreken aangaande het eeuwige leven en de vreugde der heiligen had ik ter harte genomen.’⁶

Een vriendin heeft me een ervaring verteld die zij als klein kind had gehad in een gemeente van de kerk waar zij de enige op jeugdwerkleeftijd was. Week in week uit hield haar moeder op dezelfde dag en tijd jeugdwerk bij haar thuis. Ze zag er echt naar uit om met haar moeder op de bank te zitten en het evangelie van Jezus

Christus te leren kennen en te bespreken hoe ze het na kon leven. De verslagen zijn netjes door haar moeder in een aantekeningboek bijgehouden en we kunnen daarin lezen dat de bijeenkomst altijd uit gebeden, liedjes en een les bestond.

Die moeder verlangde met heel haar hart dat haar dochtertje een getuigenis van Jezus Christus zou ontwikkelen en de vreugde van het evangelie zou voelen. Ze voorzag haar dochter van datgene wat voor haarzelf als kind ook belangrijk was geweest. Dit meisje, nu een vrouw vol geloof die verbonden heeft gesloten, kijkt op haar kinderjaren terug met diepe waardering voor het enthousiasme en de toewijding van haar moeder om haar over de Heiland te leren. De vreugde van die moeder werd de blijdschap van haar dochter — met een uitroep teken.

De levende profeten zijn heel duidelijk in hun uitspraken over onze heilige plicht om onze kinderen te onderwijzen.⁷ In een brief van het Eerste Presidium hebben zij ons

aangeraden 'de hoogste prioriteit te geven aan gezinsgebed, gezinsavond, evangeliestudie en -onderwijs, en opbouwende activiteiten. Zelfs als andere werkzaamheden en bezigheden waardevol en nuttig zijn, moet men niet toestaan dat die de plaats gaan innemen van de taken die God heeft toegewezen aan ouders en gezin.'⁸

Ja, het leven van ouders kan in een heel hoog tempo verlopen en dat geldt voor kinderen ook steeds meer. We zouden gemakkelijk kunnen zeggen dat niet alles meer in de beschikbare tijd past. Terugkijkend op een tijd die maar al te snel voorbij is gegaan, zie ik nu dat elke dag gevuld was met kostbare momentjes die ons de kans boden onze kinderen de 'stem van vreugde' in het evangelie te laten horen. Kinderen leren altijd van ons. Ze leren wat van belang is door waar we voor kiezen en ook door waar we niet voor kiezen. Zo nu en dan een gezinsgebed, schriftstudie en gezinsavond volstaat niet als we onze kinderen willen versterken. Waar

moeten de kinderen nog het evangelie en normen als kuisheid, integriteit en eerlijkheid leren kennen, als ze dat thuis niet doen? Die waarden kunnen in de kerk versterkt worden, maar de ouders kunnen ze hun kinderen het beste en meest effectief bijbrengen.

Begrip van wie deze kinderen zijn en van hun mogelijkheden in Gods koninkrijk, kunnen in ons het verlangen doen groeien die uitdagingen met meer geduld tegemoet te treden — met meer liefde. De Heer zal ons bijstaan in ons onderwijs aan onze kinderen als wij alles doen wat in ons vermogen ligt. Het gezin is eeuwig, en de Heiland wil dat we succes hebben. Als we naar leiding van de Geest streven, kunnen we de troost, leiding en geruststelling ontvangen die we nodig hebben om onze taken te vervullen en de zegeningen van het ouderschap te ontvangen.

De door God geïnspireerde programma's van de kerk en de mensen die zijn geroepen om onze kinderen geestelijk te steunen, kunnen ons helpen. Mijn man en ik zijn dankbaar voor bisschoppen, leiders in de priesterschap en hulporganisaties, huisonderwijzers en -bezoeksters die ons tot steun waren bij het versterken van ons gezin. Of we nu zelf thuis kinderen hebben of niet, we kunnen allen een belangrijke rol spelen in de steun aan ouders.

Kinderen zijn heel goed in staat de belangrijke zaken van het koninkrijk te leren begrijpen. Als we naar hen luisteren, begrijpen we beter hoe zij toepassen wat ze in het evangelie leren. Een vader legde aan zijn vierjarige dochtertje uit dat het hele gezin het grootste deel van de dag had besteed aan het schoonmaken van het huis, en dat alle kamers nu schoon waren op een na.

'Weet je welke kamer nog niet netjes is?' vroeg hij haar.

'De mijne', antwoordde ze snel.

'Weet je misschien iemand die zou kunnen helpen met jouw kamer?'

vroeg hij, in de verwachting dat ze zichzelf zou noemen.

In plaats daarvan antwoordde ze: 'Papa, altijd als je bang of bezorgd bent, of hulp nodig hebt, moet je op je knieën gaan en onze hemelse Vader om hulp vragen.'

Het is interessant dat onze kinderen ons ook wat kunnen leren, als we naar hen luisteren. Een vader liet mij delen in een ervaring die hij met zijn achtjarige dochtertje had gehad. Hij zei: 'Toen ik overwoog wat ik tijdens de avondmaalsdienst zou zeggen in mijn toespraak over "als kleine kinderen worden"', vroeg ik mijn dochtertje waarom het nodig is dat we als kleine kinderen worden. Ze antwoordde zonder aarzelen: "Omdat we vergeleken bij Jezus allemaal kleine kinderen zijn, en omdat kleine kinderen veel fantasie hebben."⁷

Door haar antwoord verrast vroeg hij waarom we veel fantasie nodig hebben. Ze antwoordde: 'Zodat we ons kunnen voorstellen hoe Jezus in de hof van Getsemane bad en aan het kruis hing, en dan tijdens het avondmaal aan Hem kunnen denken.'

Zoals in alles gaf de Heiland ons het voorbeeld van hoe we onze kinderen moeten liefhebben en onderwijzen. Toen Hij op dit continent aan de Nephieten verscheen, sprak Hij tot het volk, zo zegt de Schrift, en 'weende Hij (...) en Hij nam hun kinderen één voor één, en zeggende hen, en bad voor hen tot de Vader.'⁹

Over die gebeurtenis heeft president Hinckley gezegd: 'Er is geen tederder en mooier voorbeeld in de hele heilige Schrift, waarin de liefde van de Heiland voor kleine kinderen op eenvoudiger wijze wordt beschreven.'¹⁰

De sleutel tot effectief evangelie-onderwijs thuis is de Geest van de Heer bij ons uitnodigen. Een van de beste adviezen die mijn man en ik hebben gekregen in turbulente tijden tijdens de opvoeding van onze kinderen was dat we alles in het werk

moesten stellen om de Geest bij ons thuis uit te nodigen en te houden. Kinderen kunnen geen ervaring met geestelijke zaken opdoen zonder leiding van de Geest.

Als ouders kunnen we ons getuigenis van Jezus Christus vaak aan onze kinderen geven. Getuigenis geven, tijdens de gezinsavond of een ander geschikt ogenblik, is een uitnodiging voor de Geest. President Boyd K. Packer heeft ons ook als volgt geadviseerd: 'Leer onze jeugd dat zij hun getuigenis moeten geven — hun getuigenis dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith een profeet van God is, dat het Boek van Mormon waar is.'¹¹

President Hinckley stelt ons gerust met de woorden: 'Van alle vreugden die het leven ons verschaft, evenaart er niet een de vreugde van gelukkig ouderschap. Van alle plichten waarvoor we ons inspannen, is er niet een die belangrijker is. Kinderen grootbrengen in een liefdevolle, veilige en gelovige omgeving is

de lonendste van alle uitdagingen.'¹²

Ik weet — met een uitroepteken — dat kinderen een getuigenis van de Geest kunnen ontvangen waardoor zij overtuigd en toegewijd van hart worden. Ik getuig dat wij de opdracht hebben, dat wij in de gelegenheid zijn, onze kinderen ijverig te onderwijzen in de waarheid van het evangelie van Jezus Christus en ervan te getuigen zodat zij de 'stem van vreugde' ook mogen horen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. LV 128:19, 23; zie ook de verzen 20–22.
2. LV 93:40.
3. LV 68:28.
4. LV 68:25.
5. Enos 1:1.
6. Enos 1:3.
7. Zie 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, oktober 1998, blz. 24.
8. "A letter to Church members from the First Presidency," *Church News*, 27 februari 1999, blz. 3.
9. 3 Nephi 17:21.
10. 'Red de kinderen', *De Ster*, januari 1995, blz. 53.
11. *Let Not Your Heart Be Troubled*, (1991), blz. 154.
12. *De Ster*, januari 1995, blz. 53.

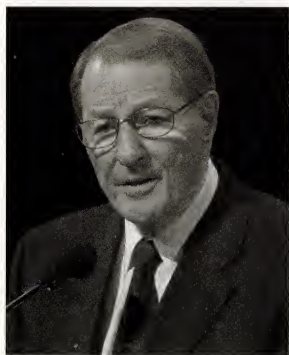

Met de armen [zijner] liefde omvat

OUDERLING NEAL A. MAXWELL

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Er kunnen toch nog verwarrende dingen gebeuren, maar wij kunnen, net als Nephi, toch weten dat God ons liefheeft — een feit dat ons in zoveel situaties steun kan geven!

In de kolkende crises en de duistere draaiingen van de wereld-gebeurtenissen behouden ware discipelen hun geloof in een openbarende, liefhebbende God en in zijn plan voor het verlossen van zijn kinderen, hetgeen de *reden* is voor *al* wat God doet! (Zie Mozes 1:39.) Bovendien maakt Gods karakter, zoals dat aan ons geopenbaard is, duidelijk dat hij de kosmische capaciteiten heeft en 'in staat' is zijn oneindige werk te volbrengen. (Zie 2 Nephi

27:20–21; BJS, Jesaja 29:22–23.)

Ware discipelen behouden ook hun geloof in zijn verzoening brengende Zoon, Jezus Christus; en door 'tot de Here bekeerd' (3 Nephi 1:22) te zijn, ondergaan ze gestaag een blijde en 'grote verandering'. (Zie Mosiah 5:2; Alma 5:12–14.)

In feite, broeders en zusters, is Jezus reeds de overwinnaar in de grootste strijd: 'In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, *Ik heb de wereld overwonnen*' (Johannes 16:33; cursivering toegevoegd). De verzoening is tot stand gebracht en zal een universele opstanding teweegbrengen voor vele miljarden mensen, waardoor iedereen definitief uit het graf zal komen — ongeacht hoe en wanneer we daar zijn terechtgekomen! Zodoende zien we op een heldere avond sterren die een onbegrijpelijk lang leven hebben, maar niet onsterfelijk zijn. Maar wij zijn dat gelukkig wél!

Evenzo behouden 'ware gelovigen' (4 Nephi 1:36) het geloof in de hedendaagse herstelling, met haar bezoeken, die gezag gebracht hebben, haar apostelen en profeten, en

haar 'duidelijke en waardevolle' Schriften (1 Nephi 13:29). De eerste beginselen van het evangelie passen de laatste dagen zeer zeker.

Ironisch genoeg zullen bij het 'uit [de] onbekendheid' komen van de kerk zaken die moeilijk lijken in feite alleen maar nuttige nadruk leggen op de manier waarop de kerk zich onderscheidt (IV 1:30). Niettemin zullen wij, als we ons gedrag meer in overeenstemming brengen met onze overtuiging, herhaaldelijk herinnerd worden aan de permanente plichten van het discipelschap.

Het herstelde evangelie is veerkrachtig, breed en diep — en gaat ons begrip te boven. Het verheft, of het nu gaat om bovenaardse bedoelingen met het heeal of het beklemtonen van het belang van kuisheid en trouw. Alleen zachtmoedige discipelen kunnen zo 'n stoutmoedige theologie goed aan.

Met de Schriften als een anker en geruststelling kunnen wij 'op[zien] tot God (...) en Hij zal [ons] *vertroosten* in [ons] *lijden*' (Jakob 3:1–2; cursivering toegevoegd).

Ook wij kunnen 'in (...) *beproevingen*, (...) *moelijkbeden* en (...) *ellende* (...) *worden ondersteund* en ten laatste dage [*worden*] *verheven*' (Alma 36:3, 27; cursivering toegevoegd).

Want de Heer heeft gezegd: 'Ik zal in uw midden zijn' (IV 49:27). 'Ik zal u voortleiden' (IV 78:18).

Bovendien zal God ons onschatbare zekerheid geven door de Heilige Geest. (Zie Johannes 14:26; IV 36:2.) Of we nu in rustige of roerige tijden leven, onze beste bron van troost is de Trooster.

Hench weende om de goddeloosheid in zijn tijd, en weigerde aanvankelijk 'te worden vertroost'. (Zie Mozes 7:4, 44.) Maar toen kwamen er openbaringen waarin achtereenvolgens te zien was dat Jezus de wereld zou verlossen, dat de kerk in de laatste dagen hersteld zou worden, en

dat de wederkomst zou plaatsvinden. Tot Henoeh werd gezegd: 'Vertrouwt uw hart, verheug u' (Mozes 7:44). Evenzo kunnen de leringen en openbaringen ons vertrouwen, zelfs in 'oorlogen en [bij] geruchten van oorlogen' (Matteüs 24:6; Marcus 13:7; 1 Nephi 12:2; Mormon 8:30; IV 45:26.) Onze ziel hoeft dus niet door matheid te verslapen. (Zie Hebreëren 12:3; IV 84:80.)

Ons discipelschap hoeft niet uit te drogen door ontmoediging of de hitte van onze tijd, noch zouden verontrustende sociale symptomen ons 'neder' moeten 'drukken' (Moroni 9:25), inclusief confronterende uitingen van zinnelijke zonden. (Zie Alma 32:38.)

We kunnen soms terugdeinzen voor bepaalde dingen die de mensheid momenteel doet, maar Jezus is in Getsemane noch op Golgota terugdeinsd. In plaats daarvan 'voleindigde [Hij zijn] voorbereidingen voor de kinderen der mensde' (IV 19:19.)

Op het gebied van beproevingen, inclusief geloof en geduld, zijn er geen vrijstellingen — alleen variaties. (Zie Mosiah 23:21.) Deze gymnastiek-oefeningen zijn bedoeld om ons vermogen tot geluk en hulpvaardigheid te vergroten. Toch zullen de gelovigen niet totaal immuun zijn voor de gebeurtenissen op deze planeet. Daarom is de moedige houding van Sadrak, Mesach en Abednego, die groot gevaar liepen, het navolgen waard. Zij wisten dat God hen zou redden. 'Maar zelfs indien niet', verklaarden zij plechtig, zouden zij God toch dienen. (Zie Daniël 3:16–18.) En zo kan het naleven van het volkomen uit de mode geraakte, maar noodzakelijke eerste en zevende gebod de moed weerspiegelen waar drie jonge vrouwen van veleer blijk van gaven; zij zeiden 'nee' met hun leven. (Zie Abraham 1:11.)

Daarom kunnen we volledig door moeilijkheden omringd zijn, maar niets kan ons echt scheiden van de

Het Christusbeeld in het Bezoekerscentrum Noord Temple Square trekt bezoekers van alle leeftijden.

liefde van Christus (zie 2 Korintiërs 4:8; Romeinen 8:35–39); onze zorgen maken geen deel uit van 'in alles [...] in de druk' zijn (IV 58:27). Toch kunnen en moeten wij, zoals Petrus heeft gezegd, onze lasten op de Heer leggen, want Hij geeft echt om ons! (Zie 1 Petrus 5:7.) O, broeders en zusters, de ons wachtende bevrijding van een dergelijke vrouwensvolle overgave!

Wat het oplossen van onze vergissingen betreft, zijn er geen hinderlijke verkeersopstoppingen op de weg naar bekering. Het is een tolweg, geen snelweg, maar de toepassing van Christus' verzoening zal ons sneller laten reizen.

Misschien moeten wij openhartige Jetro's tegenkomen om ons te zeggen hoe we onze capaciteiten beter kunnen benutten (zie Exodus 18:14–24), of momenten van louter besef, net als bij de oorspronkelijke Twaalf, die concludeerden: 'Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven.' (Johannes 6:68.)

Bovendien, als wij niet vervuld zijn van vastberadenheid, wat zeggen we dan tegen de helden en heldinnen van Martin's Cove en Sweetwater? 'Wij bewonderen u, maar aarzelen om door onze eigen rivieren van verkleumende tegenspoed te waden'?

Broeders en zusters, op goddelijke aanwijzing zijn dit '[onze] dagen' (Helpman 7:9), daar 'alle dingen [...] op hun tijd [moeten] geschieden' (IV 64:32). Ook al leven wij in een falende wereld, wij zijn hier niet naartoe gestuurd om te falen.

Herinnert u zich de nieuwe ster die de geboorte te Betlehem aankondigde? Die was al lang in exact de juiste baan voordat hij zo scheen. Zo zijn wij ook in een menselijke baan geplaatst om te verlichten. Goddelijke coördinatie werkt niet alleen in het heelal, maar ook op deze planeet. Tenslotte zijn de platen van Het Boek van Mormon niet in België begraven om Joseph Smith vervolgens geboren te laten worden in het verafgelegen Bombay.

Het verwekken van de uitgelezen groep 'wijze' grondleggers van de Verenigde Staten, die de opmerkelijke grondwet hebben voortgebracht — waarvan de rechten en bescherming van toepassing zijn op de hele mensheid — was ook geen toeval. (Zie IV 101:77–78, 80.) Een historicus noemde onze grondleggers 'de opmerkelijkste generatie mensen in openbare functies in de geschiedenis van de Verenigde Staten, of misschien wel van alle landen.' (Arthur M. Schlesinger, *The Birth of the Nation* [1968], blz. 245.) Een andere historicus voegde daaraan toe: 'Het zou van onschatbare waarde zijn te weten hoe deze uitbarsting van talent kon ontstaan uit een bestand van slechts twee en een half miljoen inwoners.' (Barbara W. Tuchman, *The March of Folly: From Troy to Vietnam* [1984], blz. 18).

Toch geven sommigen nog de voorkeur aan een inconsequente of

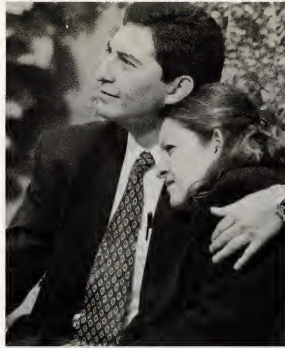
onbekwame god. Laman en Lemuël, bijvoorbeeld, wisten dat het oude Israël op wonderbaarlijke wijze uit handen van de legers van de farao gereed was, maar toch moorden zij en lieten zich intimideren door slechts een lokale Laban. We kunnen zo kleinzielig zijn en bezorgd om onszelf. God, die de verwevenheid van melkwegstelsels, sterren en werelden ziet, vraagt ook ons om zijn hand in ons eigen leven te erkennen. (Zie *IV* 59:21.) Hebben wij niet de zekerheid gekregen dat het ter aarde vallen van een mus bekend is en dat de haren op ons hoofd geteld zijn? (Zie *Matteüs* 10:29-30; *IV* 84:80.) God kent alle details! Evenals de Heer al zijn schepingen kent, kent Hij ook ieder van ons en heeft ieder van ons lief, waar we ons ook bevinden — zakeer, Hij kent en houdt van alle mensen! (Zie *1 Nephi* 11:17.)

Overveer zijn liefdevolle begroeting van Mozes: 'Ik ken u bij name en ook hebt gij genade gevonden in mijn ogen' — en tot Joseph zei Hij: 'Dit is mijn geliefde Zoon, hoor Hem!' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:17.)

Dan is het geen wonder dat koning Benjamin ons smeekt om te geloven dat wij 'niet alle dingen [begrijpen], die voor de Here begrijpelijk zijn'. (Zie *Mosiah* 4:9.) De openbaringen over Gods verbazigwekkende capaciteiten negeren, is net als doeleloos en tevreden spelen met houten blokken waarop letters van het alfabet staan, zonder te beseffen dat Shakespeare met datzelfde alfabet sonnetten heeft geschreven.

Het duizelde vader Abraham niet toen hij de goddelijke belofte van een nageslacht kreeg, 'in de volle zekerheid, dat [God] bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen' (*Romeinen* 4:20-219). Mogen ook wij 'in volle zekerheid' zijn.

De woorden van Anselmus bevatten een goede raad: 'Geloof om te begrijpen' in plaats van 'begrijpen om te geloven'. (St. *Anselm*, transcript

Sidney Norton Deane [1903], blz. 7.)

Hoewel wij in een 'roerige' tijd leven, kunnen wij in heilige plaatsen staan en niet worden bewogen. (Zie *IV* 45:32; 87:8.) Hoewel we leven in een tijd van geweld, kunnen we gemoedsrust hebben die alle begrip te boven gaat. (Zie *Filippenzen* 4:7.) Er kunnen toch nog verwarrende dingen gebeuren, maar wij kunnen, net als Nephi, toch weten dat God ons liefheeft — een treffend en fundamenteel feit dat ons in zoveel situaties steun kan geven! (Zie *1 Nephi* 11:17.)

Hoewel we kunnen wij te weten komen dat God ons kent en liefheeft? Hij zegt ons dat in de Schriften — evenzo door onze zegeningen eerlijk te tellen, en de talrijke keren dat Hij ons genadig behandelt. Maar boven alles vertelt Hij het ons door de stille, zachte stem van de Geest! (Zie *Alma* 34:38; *IV* 78:17-19.)

De 'grote verandering' die het discipleschap vereist, kan lijken op een achtbaan: openbaringen die ons tot grote hoogten brengen, maar vervolgens een verootmoedigend perspectief bieden. Zo verging het ook Mozes, die uitriep: 'De mens [is] niets [...], hetgeen ik nimmer had verondersteld.' (*Mozes* 1:9-10.) Toen kwam echter de goddelijke, zekere onthulling die alles weer in perspectief zette: 'Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.' (*Mozes* 1:39.)

Een 'grote' verandering teweeebrengen is erg veel werk, een werk dat veel moeilijker wordt gemaakt als we gehoor geven aan de imperfecte impulsen van de natuurlijke mens. Al te vaak worden onze mogelijkheden beperkt door platvloersheid. We zijn nauwelijks klaar voor de grenzeloze openbaringen. Denk u eens in — een deel van onze geest is in feite eeuwig en in het begin waren we bij God! (Zie *IV* 93:29, 33.)

Natuurlijk kunnen we dit nog niet meteen allemaal volledig begrijpen! Natuurlijk kunnen we nog niet meteen weten wat dit allemaal betekent. Maar we kunnen wél meteen weten dat God ieder van ons kent en liefheeft!

Maar, broeders en zusters, wat weerhoudt ons, op onze beurt, er dan van Hem te kennen en lief te hebben? Onze aarzeling om al onze zonden na te laten, en in plaats daarvan te denken dat een aanbataling voldoende is. Onze aarzeling om onze wil op te laten gaan in zijn wil, en in plaats daarvan te denken dat alleen zijn wil erkennen voldoende is! (Zie *Mosiah* 15:7.)

De profeet Joseph Smith heeft verklaard dat God 'alle gebeurtenissen met betrekking tot de aarde heeft overpeinsd (...) voordat die bestond, (...) God wist (...) hoe ernstig de goddeloosheid zou zijn van de mensheid, hun zwakke en sterke kanten, (...) de situatie van alle volken en (...) hun bestemming. ...' En [Hij] heeft alle benodigde voorzieningen getroffen [voor] de verlossing [van de mensheid]. (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, onder redactie van Joseph Fielding Smith [1976], blz. 220.)

Een deel van al Gods 'benodigde voorzieningen' bestaat uit onbetekende mensen zoals u en ik, die in de ons toegewezen banen schijnen en werken, wetend dat wij 'met de armen [zijn]r] liefde [zijn]r] omvat' (*IV* 6:20).

In de naam van Jezus Christus.

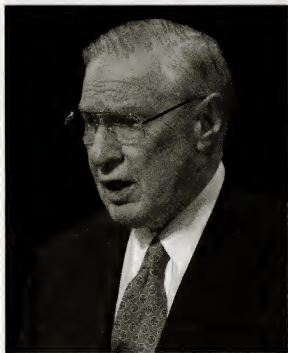
Amen. ■

Wat levert het mij op?

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Ons kruis opnemen en de Heiland volgen houdt in dat we zelfzucht overwinnen; het is vol toewijding dienstbaar zijn aan andere mensen.

Ik bid nederig dat dezelfde geest die de andere sprekers vanochtend bij zich hadden, zal aanbliven tijdens mijn toespraak.

Vele jaren geleden deed ik zaken met twee oudere mannen met meer ervaring. We waren al jaren bevriend en vonden het prettig om elkaar over en weer te helpen. Op een dag vroeg een van hen ons om hulp bij een ingewikkelde aangelegenheid. Zodra hij de zaak had uitgelegd, was de eerste reactie van de ander: 'Wat levert het mij op?' Toen die oude vriend zo zelfzuchtig reageerde, zag ik aan het gezicht van de man die ons om hulp had gevraagd hoe gekwetst en

teleurgesteld hij was. De relatie tussen de twee was daarna nooit meer helemaal hetzelfde. Het ging onze zelfzuchtige vriend niet voor de wind toen zijn zelfzucht al gauw zijn aanzienlijke gaven, talenten en eigenschappen overschaduwde. Helaas is deze zelfzuchtige reactie 'Wat levert het mij op?' een van de vloeken van de huidige wereld.

In mijn werk hielp ik eens de erfgenamen van een nobel echtpaar met het verdelen van de erfenis. Het was geen grote erfenis, maar het was de vrucht van vele jaren hard werken en offers brengen. Hun kinderen waren allen fatsoenlijke, godvrezende mensen die geleerd hadden om de heilbrengende beginselen van de Heiland na te leven. Maar toen het op het verdelen van de goederen aankwam, ontstond er een geschil over wie wat zou krijgen. Hoewel er niets van grote waarde bij zat dat het twisten waard was, ontstond er door zelfzuchtige gevoelens en hebzucht een breuk tussen enkele familieleden die nooit meer gelijmd is, en die zich voortzette tot in de volgende generatie. Wat tragisch dat de erfenis die deze fijne ouders hadden nagelaten zo vernietigend bleek te zijn voor de eenheid in de familie en de liefde tussen hun kinderen. Ik heb hiervan geleerd dat

zelfzucht en hebzucht een voedingsbodem zijn voor verbittering en twist; aan de andere kant resulteren opofferingsgezindheid en geven in vrede en tevredenheid.

In de grote raadsvergadering in de hemel reageerde Jezus als volgt op de presentatie van het grote heilsplan voor Gods kinderen: 'Hier ben Ik, zend Mij¹ en 'Vader, uw wil geschiede, en uw zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid'.² En zo werd Hij onze Heiland. De tegenstelling was Satan, die hoge achtung genoot als 'een zoon van de morgen'³. Zijn reactie was dat hij zou komen en 'het ganse mensdom verlossen, dat niet één ziel verloren ga'.⁴ Satan had twee voorwaarden: ten eerste de verloochening van de keuzevrijheid; ten tweede dat hij de eer zou krijgen. Met andere woorden, het moest hem iets opleveren. En zo werd hij de vader van leugen en zelfzucht.

Ons kruis opnemen en de Heiland volgen houdt in dat we zelfzucht overwinnen; het is vol toewijding dienstbaar zijn aan andere mensen. Zelfzucht is een van de lagere menselijke eigenschappen, die beteugeld en overwonnen moeten worden. Wij martelen onze ziel als we ons concentreren op ontvangen in plaats van geven. Vaak is het eerste dat veel kleine kinderen leren zeggen *van mij*. We moeten ze leren hoe fijn het is om iets weg te geven. Het ouderschap is beslist een van de betere manieren om zelfzucht te overwinnen. Moeders riskeren hun leven om kinderen te baren. Ouders werken hard en geven zoveel op om hun kinderen van onderdak, voedsel, kleding, bescherming en een opleiding te voorzien.

Ik heb geleerd dat zelfzucht meer te maken heeft met wat we van onze bezittingen vinden dan met hoeveel we hebben. De dichter Wordsworth heeft gezegd: 'de wereld is te sterk bij ons; laat en vroeg, ontvangend en uitgevend, verwoesten wij onze

krachten.⁵ Een arme kan zelfzuchtig zijn en een rijke gul,⁶ maar iemand die geobsedeerd is met alleen maar ontvangen, zal het moeilijk vinden om goedemodus te vinden in dit leven.

Ouderling William R. Bradford heeft eens gezegd: 'Van alle invloeden die de mens ertoe brengen het verkeerde te kiezen, is zelfzucht ongetwijfeld de sterkste. Als er zelfzucht is, dan is de Geest van de Heer er niet. Talenten worden niet benut ten bate van anderen, er wordt niet in de behoeften van de armen voorzien, de zwakken worden niet gesteerd, de onwetenden niet onderwezen, en de verlorenen niet teruggebracht.'⁷

Onlangs sprak ik met een van de gulste mensen die ik ooit heb leren kennen. Ik vroeg hem om de gevoelens van tevredenheid te beschrijven die hij door zijn gulheid heeft gekregen. Hij had het over het gevoel van blijdschap en geluk dat je krijgt door te geven aan andere mensen die niet zo goed bedeed zijn. Hij zei dat er toch niets van hem was — dat alles van de Heer komt — en dat wij slechts beheerders zijn van wat Hij ons heeft gegeven. Zoals de Heer tegen de profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Al deze dingen [behoren] Mij toe [...], en gij zijt mijn rentmeesters.'⁸

Soms vergeten wij al te makkelijk: 'Des Heren is de aarde en haar volheid.'⁹ De Heiland heeft ons, zoals in het boek Lucas staat, gewaarschud: 'Ziet toe, dat gij u wacht voor alle hebzucht, want ook als iemand overvloed heeft, behoort zijn leven niet tot zijn bezit.

'En Hij sprak tot hen een gelijkenis en zeide: Het land van een rijk man had veel opgebracht.

'En hij overlegde bij zichzelf en zeide: Wat moet ik doen, want ik heb geen ruimte om mijn vruchten te bergen.

'En hij zeide: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin al het koren

en al mijn goederen bergen.

'En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen liggen, opgetast voor vele jaren, houd rust, eet, drink en wees vrolijk.

'Maar God zeide tot hem: *Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist en wat gij gereedemaakt hebt, voor wie zal het zijn?*

'Zo vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God.'¹⁰

Enkele jaren geleden vertelde ouderling ElRay L. Christiansen over een van zijn verre Scandinavische voorouders die lid was geworden van de kerk. Hij was aardig welgesteld, maar verkocht zijn grond en vee in Denemarken om met zijn gezin naar Utah te gaan. Een tijdlang was hij actief in de kerk, en financieel ging het hem ook goed. Maar hij werd na een tijdje zo in beslag genomen door al zijn bezittingen dat hij vergat waarom hij naar Amerika was gegaan. De bioscoop bezocht hem en spoorde hem aan om weer net zo actief te worden als vroeger. De jaren gingen voorbij en enkele broeders bezochten hem en zeiden: 'Lars, de Heer was goed voor je toen je in Denemarken was. Hij is goed voor je geweest sinds je hier gekomen bent (...). Nu je wat ouder wordt, zou het volgens ons goed voor je zijn wat tijd te besteden aan de kerk. Tenslotte kun je deze dingen niet meenemen als je heengaat.'

De man was geschokt door die opmerking, en hij antwoordde met een zwaar accent: 'Nou, dan ga ik niet.'¹¹ Maar hij ging wel! En wij zullen allemaal gaan!

Sommigen raken zo makkelijk geobsedeerd met hun bezittingen dat ze het eeuwige perspectief kwijtraaken. Toen Abraham Egypte verliet, ging zijn neef Lot met hem mee naar Betel. Zowel Abraham als Lot hadden kudden en tenten. 'Maar het land liet niet toe, dat zij tezamen bleven wonen, want hun have was talrijk, zodat zij niet tezamen konden

wonen.'¹² Na wat strubbelingen tussen de herders van Abraham en Lot, deed Abraham Lot een voorstel. 'Laat er toch geen twist zijn tussen mij en u, en tussen mijn herders en uw herders, want wij zijn mannen broeders.

'[Ga] naar links, dan ga ik rechts, hetzij naar rechts, dan ga ik links.'¹³

Lot zag 'wat het hem opleverde' toen hij uitkeek over de vruchtbare vlakten bij de Jordaan en koos dat land, dat dichtbij de wereldse stad Sodom¹⁴ was. Abraham was tevreden met het onvruchtbaarder land Kanaän, maar toch vergaarde hij daar nog meer rijkdom.

Abraham staat echter bekend als de grote patriarch van het verbondsvolk van de Heer. Een van de eerste keren dat het betalen van tiende genoemd wordt, is de keer dat Abraham aan Melchizedek tiende betaalde van al zijn bezittingen.¹⁵ Abraham genoot het vertrouwen van de Heer, die hem de intelligenties in de voorsterfelijke wereld liet zien, de keuze van een verlosser, en de schepping.¹⁶ Abraham staat ook bekend om zijn bereidheid om zijn zoon Isaak te offeren. Deze enorme geloofsdaad symboliseert de uiterste onzelfzuchtige daad in de hele geschiedenis, toen de Heiland zijn leven gaf voor ons allen, om verzoening tot stand te brengen voor onze zonden.

Enkele jaren geleden kocht een 'Koreaanse jongen met zijn wekdijkse zakgeld kranten. Met enkele vrienden verkocht hij die op straat in Seoul om geld te verdienen voor een medeleerling die niet genoeg geld had om naar school te gaan. De jongeman gaf die jongen ook elke dag een deel van zijn lunch zodat hij geen honger zou hebben. Waarom deed hij dat? Hij had namelijk het verhaal over de barmhartige Samaritaan¹⁷ bestudeerd had. En hij wilde niet alleen leren over de barmhartige Samaritaan, maar wilde weten hoe het voelde om een barmhartige Samaritaan te zijn, door te doen wat zo iemand zou doen (...).

Het Presidium der Zeventig (vooraan) en enkele quorumleden.

Pas na een diepgaand gesprek met zijn vader over zijn activiteiten¹⁸ gaf hij toe: 'Maar pap, elke keer dat ik mijn vriend help, heb ik het gevoel dat ik meer ga lijken op de barmhartige Samaritaan. Bovendien wil ik mijn klasgenoten helpen die minder bedeeld zijn dan ik. Wat ik doe, heeft echt niet zoveel te betekenen. Ik had erover gelezen in mijn seminarieboek en vond dat ik dat moest doen.'¹⁹ De jongen vroeg niet 'Wat levert mij dat op' voordat hij zijn goede daden verrichtte. In feite deed hij ze zonder enige gedachte aan beloning of erkenning.

Op 11 september 2001 werden de twee torens van het World Trade Center in New York City geraakt door passagiersvliegtuigen die door terroristen waren overgenomen, waardoor de torens instortten. Duizenden mensen werden gedood. Uit dit drama zijn honderden verhalen van moedige, onzelfzuchtige daden voortgekomen. De *Washington Post* bracht een uiterst ontroerend en heldhaftig verhaal over kolonel in ruste Cyril 'Rick' Rescorla, die werkzaam was als vice-president van de beveiligingsdienst van de Morgan Stanley Dean Witter Investment Bank.

Rick was een ex-militair met veel ervaring in het leiden van gevechtseenheden. Hij bevond zich in zijn

kantoor toen 'het eerste vliegtuig om 8.48 uur de noordelijke toren raakte. (...) Hij kreeg een telefoontje van de 71ste verdieping over de vuurbol in de eerste toren van het World Trade Center en hij gaf onmiddellijk opdracht tot evacuatie van alle 2700 werknemers in het tweede gebouw en nog eens duizend in het vijfde gebouw. Met zijn megafoon ging hij telkens een verdieping hoger, werkte zich omhoog tot een knelpunt op de 44ste verdieping en ging vervolgens nog helemaal naar de 72ste verdieping om te helpen met de evacuatie van mensen op al die verdiepingen. Een vriend die Rick mensen gerust zag stellen op de trap bij de tiende verdieping zei tegen hem: 'Rick, je moet er nu ook uit.'

'Zo gauw ik gecontroleerd heb of iedereen weg is', antwoordde hij.

'Hij was volkomen rustig. Hij gaf het leven van zijn collega's voorrang boven zijn eigen leven.' Hij meldde het hoofdkantoor dat hij terugging om te zoeken naar achterblijvers.

Zijn vrouw had het vliegtuig van United Airlines de toren in zien vliegen. 'Na een tijdje ging de telefoon. Het was Rick.

'Je moet niet huilen', zei hij. 'Ik moet nu mijn collega's evacueren.'

'Ze bleef snikken.

'"Voor het geval er iets met me gebeurt, wil ik je zeggen dat je me heel gelukkig hebt gemaakt."

'De telefoonverbinding werd verbroken.' Rick haalde het niet naar buiten.

'Morgan Stanley raakte op 11 september in de zuidelijke toren slechts zes van zijn 2700 werknemers kwijt, een van de weinige wonderen bij het hele bloedbad. En volgens functionarissen van het bedrijf verdient Rescorla hiervoor de meeste eer. Hij had het evacuatieplan opgesteld. Hij bracht zijn collega's in veiligheid. En toen lijkt hij terug de vlammenzee in te zijn gegaan op zoek naar achterblijvers. Hij was na de bomaanslag op het World Trade Center in 1993 de laatste die de zuidelijke toren verliet, en niemand schijnt eraan te twijfelen dat het afgelopen maand weer net zo had kunnen lopen als de wolvenkrabber niet op hem was ingestort.'

In het grote kwaad en het bloedbad van 11 september 2001 was Rick niet aan het kijken wat hem zou overleveren, maar dacht hij onzelfzuchtig aan anderen en aan het gevaar waarin zij zich bevonden. Rick Rescorla was 'de juiste man op de juiste plek op de juiste tijd'. Rick, 'een 62-jarige boom van een man gaf in alle kalmte zijn leven voor anderen.'²⁰ Zoals de Heiland heeft gezegd: 'Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden.'²¹

De meesten onder ons laten hun onzelfzuchtigheid niet op zo'n dramatische wijze zien, maar voor ieder van ons kan onzelfzuchtigheid betekenen dat we de juiste persoon op de juiste tijd op de juiste plek zijn om ons dienstbaar te maken. Bijna dagelijks zijn er gelegenheden om onzelfzuchtige daden te verrichten voor andere mensen. De mogelijkheden zijn onbepaald, en strekken zich uit tot iets zo eenvoudigs als een vriendelijke woord, een helpende hand of een vriendelijke glimlach.

De Heiland heeft gezegd: 'Wie zijn

leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijntewil, zal het vinden.²² Een van de schijnbare tegenstrijdigheden van het leven is dat iemand die alles benadert met een houding van 'Wat levert het mij op', weliswaar geld, goederen en grond kan vergaren, maar uiteindelijk de bevrediging en het geluk zal verliezen die iemand die anderen gul laat meegenieten van zijn talenten en gaven wél heeft.

Ik getuig dat het meest bevredigende wat wij kunnen doen, het werk van de Meester is. Van de verschillende bezigheden in mijn leven is er geen zo lonend of heilzaam geweest als gehoor geven aan de oproepen tot werken in deze kerk. Elke oproep was anders. Elk heeft weer een andere zegening opgeleverd. De grootste bevrediging in het leven krijgen we door ons dienstbaar op te stellen tegenover andere mensen, en niet door geobsedeerd te zijn met de gedachte 'Wat levert het mij op'. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

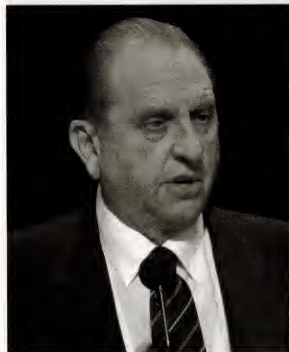
NOTEN

1. Abraham 3:27.
2. Mozes 4:2.
3. 1V 76:26.
4. Mozes 4:1.
5. William Wordsworth, "The World Is Too Much with Us; Late and Soon," *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), blz. 353.
6. Zie 1V 56:17.
7. 'Selfishness vs. Selflessness', *Ensign*, april 1983, blz. 51.
8. 1V 104:86.
9. Psalmen 24:1.
10. Lucas 12:15-21.
11. Conference Report, oktober 1973, blz. 35; of *Ensign*, januari 1974, blz. 35.
12. Genesis 13:6.
13. Genesis 13:8-9.
14. Zie Genesis 13:10-11.
15. Zie Alma 13:15.
16. Zie Abraham 3-4.
17. Zie Lucas 10:25-37.
18. Victor L. Brown, "The Banner of the Lord", *Ensign*, november 1984, blz. 40.
19. 'Iets voor een ander over hebben', *De Ster*, februari 1980, blz. 29.
20. Michael Grunwald, "A Tower of Courage", *Washington Post*, 28 oktober 2001.
21. Johannes 15:13.
22. Matteüs 10:39.

De steunverlening aan functionarissen van de kerk

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij verzocht de algemene autoriteiten, de gebiedszeventigen en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties ter steunverlening aan u voor te stellen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Wij hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie er niet

mee instemt, maakt dat kenbaar.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen; Boyd Kenneth Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor ouderling Ben B. Banks te ontheffen als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig en als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en hem de status van emeritus algemeen autoriteit te geven. Allen die zich hierin kunnen vinden, maken dit kenbaar. Dank u.

Met dank voor hun werk als lid van het Tweede Quorum der Zeventig ontheffen wij eervol de ouderlingen Richard D. Allred, Athos M. Amorim, L. Edward Brown, Earl M. Monson,

and Jerald L. Taylor en de volgende gebiedszeventigen: Paulo C. Amorim, Carl W. Bacon, Bruce B. Bingham, O. Brent Black, Antonio Cappi, Victor D. Cave, Craig C. Christensen, James M. Dunn, David W. Ferrel, Daryl H. Garn, D. Rex Gerratt, Mario E. Guzmán, Spencer V. Jones, Hitoshi Kashikura, Chong-Youl Kim, Richard K. Klein, John Maxwell, Wolfgang H. Paul, Keith L. Smith, Juan Uceda, Claudio D. Zivic. Wie zijn waardering wil tonen, maakt dit kenbaar door de rechterhand op te steken. Zij hebben goed werk verricht.

Wij stellen voor ouderling Richard J. Maynes met dank te ontheffen als tweede raadgever in het algemeen zondagschoolpresidium.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wij stellen u voor ouderling Dieter F. Uchtdorf steun te verlenen als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen voor de ouderlingen Craig C. Christensen, James M. Dunn, Daryl H. Garn, D. Rex Gerratt en Spencer V. Jones te steunen als nieuwe leden van het Tweede Quorum der Zeventig. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen voor ouderling Val R. Christensen steun te verlenen als tweede raadgever in het algemeen zondagschoolpresidium. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de zusters Margaret D. Nadauld, Carol B. Thomas en Sharon G. Larsen te ontheffen als het algemeen jongevrouwenpresidium, met dank en waardering voor het werk dat zij hebben verricht. Ook ontheffen wij alle leden van het algemeen jongevrouwenbestuur. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor zuster Susan Winder Tanner te steunen als de nieuwe algemeen jongevrouwen

presidente, met zuster Julie Bangerter Beck als eerste raadgeefster en zuster Elaine Schwartz Dalton als tweede raadgeefster. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigen en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, steun te verlenen. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

President Hinckley, naar het zich laat aanzien, is de steunverlening uan-niem geweest.

Dank u, broeders en zusters, voor uw geloof en gebeden. Dank aan allen die ontheven zijn, voor hun enorme steun en toewijding aan hun hemelse Vader, en een warm welkom aan wie in een nieuwe functie geroepen is. We vragen de nieuw geroepen leden van het Tweede Quorum der Zeventig en het algemeen jongevrouwenpresidium om hun plaats in te nemen op het podium. Dank u. ■

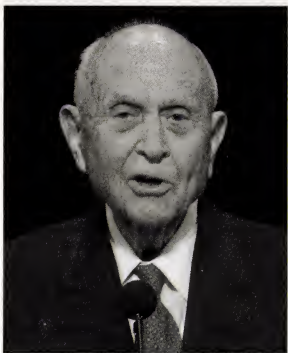

Zijn niet alle tien rein geworden?

OUDERLING DAVID B. HAIGHT

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als we onze bemelse Vader ooit echt willen laten zien hoe dankbaar we zijn, dan doen we dat met heel ons hart, verstand, macht en sterkte.

Toen president Thomas S. Monson de nieuwe leden van de Zeventig en van het algemeen JV-presidium vroeg op het podium plaats te nemen, herinnerde ik me levendig april 1970, toen ik geroepen was als assistent van het Quorum der Twaalf — wat een volslagen verrassing voor me was. Ik wist dat pas enkele uren van tevoren. Toen ik werd uitgenodigd om plaats te nemen op een van de rode stoelen in de oude Tabernakel, begon het koor 'O Divine Redeemer' te zingen. Toen ik naar dat smekende lied met die prachtige melodie luisterde, vroeg ik de Heiland stilzwiggend om mij te

accepteren zoals ik ben, en mijn fouten, tekortkomingen en zonden niet te gedenken. (Zie Psalmen 25:7.) Wat was dat een fijne dag! Daar dacht ik aan toen president Monson vandaag die uitnodiging deed.

Het is een eer om hier vanmiddag even bij u te zijn en u mijn getuigenis te geven en te vertellen wat ik van dit geweldige werk vind.

Ik zei tegen ouderling Neal A. Maxwell dat ik hier zonder stok naar toe zou lopen. Hij had hem klaar staan, maar ik zei: 'Nee, ik red me wel. Ik zal je laten zien dat ik er genoeg geloof voor heb.' Nu ik ouder word en de jaren voorbijgaan, vind ik het fijn om deze kans, de kracht en het verlangen te hebben om voor u te staan en tot u te getuigen van de zegeningen van het evangelie die ik in de vele vervlogen jaren gekregen heb. Ik weet niet of ik de oudste ben in deze grote zaal, maar ik ben nu 97. Toen er vanmorgen werd aangekondigd dat dit de 172ste oktoberconferentie van de kerk is, dacht ik dat sommige jongere mensen 172 jaar wel eens als een hele lange tijd zouden kunnen beschouwen. Ik herinner u aan de honderdste verjaardag van de kerk. Dat was het jaar dat ik met Ruby trouwde. Dat was in 1930. Dit is de 172ste verjaardag van de kerk, en

wij zijn 72 jaar getrouwd. Ik zeg het maar, zodat de rekenaars onder u 172 in gedachten houden; dat is vrij makkelijk.

Ik wil nu ook mijn dank uitspreken aan mijn hemelse Vader voor de zegeningen die ik mijn hele leven heb ontvangen — dat ik uit goede ouders ben geboren en ben opgegroeid in een goed gezin. Ik ben ook dankbaar voor de fijne mensen met wie we door het hele land te maken hebben gehad vanwege de vele activiteiten waarbij we betrokken zijn geweest. Goede mensen hebben invloed op je leven en dragen ertoe bij dat je persoonlijkheid en karakter gevormd worden, dat je onder de mensen komt en leeft zoals je moet leven. Zij moedigen je aan om zinvolle dingen te ondernemen, en ze tillen je op een hoger niveau. Ik ben mijn hemelse Vader erg dankbaar voor de zegeningen die ik heb gekregen. Ik getuig van Hem, dat ik weet dat Hij onze Vader is en dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, de Schepper, en de Heiland van de hele mensheid. Ik ben dankbaar voor de majestueuze rol die Hij in de schepping heeft gespeeld en in de vestiging van het evangelie op aarde, en voor de kans die de mensheid daardoor heeft om — mits ze luisteren, horen en begrijpen — de zegeningen van de hemel te ontvangen, als ze die verdienen en zo leven dat het evangelie een groot deel van hun leven uit gaat maken.

Ik ben dankbaar voor mijn voorouders die in het begin lid van de kerk zijn geworden, die zich uit de staat New York bij de heiligen in Nauvoo hebben gevoegd, bij de bouw van de Nauvoo-tempel hebben geholpen, en met de uittocht mee naar het westen zijn gegaan. Voor al die zegeningen ben ik vandaag erg dankbaar.

Ik moet ook president Gordon B. Hinckley noemen. Hij heeft vanochtend een uitstekende toespraak gehouden, met een overzicht van de afgelopen jaren, maar vooral met een

overzicht van de gebeurtenissen rond Nauvoo en de bouw van die majestueuze tempel. Alles wat daar is gebeurd, is een zegen voor de wereld en de mensheid.

Ik wil president Hinckley zeggen dat ik hem goed in de gaten heb gehouden sinds hij is geroepen als extra raadgever van president Spencer W. Kimball, en sinds hij zijn rol in het Eerste Presidium op zich heeft genomen. Hij is zo gegroeid, rijper geworden, en is geïnspireerd en geleid in de werkzaamheden die we hem hebben zien verrichten! Velen van ons hebben op de een of andere manier bijgedragen om het visioen te verwezenlijken dat hij had van de recente groei van de kerk, waaronder de bouw van de tempels, waarvan we er nu 114 in bedrijf hebben. Dat alles is het gevolg van de geïnspireerde leiding van president Hinckley. God zegene hem voor wat hij heeft gedaan om de kerk tot groei te brengen, en ons imago te versterken en verbeteren in de hele wereld. Wij zijn erg dankbaar voor wat hij heeft gedaan, voor de status die de kerk in die wereld momenteel heeft, en voor zijn leiderschap.

Zoals in Lucas staat, kwam de Heiland op een dag in een dorpje met tien melaatsen. Nu weten diegenen onder ons die de afgelopen paar jaar zijn opgegroeid erg weinig van melaatsen. Lepra was destijds een verschrikkelijke en gevreesde ziekte. Die tien melaatsen kwamen bij de Heiland en zeiden: 'Meester, heb medelijden met ons [die deze vreselijke kwaal, melaatsheid, hebben].' En Hij zei tegen de tien melaatsen: 'Gaat heen, toont u aan de priesters.' En dat deden ze. Ze gingen naar hun priesters, en ze werden rein — alle tien. Korte tijd later kwam een van hen terug bij de Heiland, liet zich op handen, voeten en knieën vallen, en bedankte de Heiland dat Hij hem had gezegend en hem van die vreselijke ziekte had genezen. En de Heiland zei

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen wachten terwijl het Eerste Presidium na een bijeenkomst de zaal verlaat.

tegen die ene man: 'Waren er geen tien? Wat is er met de andere negen gebeurd? Waar zijn zij?' (Zie Lucas 17:11-19.)

Telkens als ik dat verhaal las, maakte het grote indruk op me. Had u bij die negen willen horen? Zou dat niet vreselijk zijn, om te horen bij hen die niet terugkomen om de Heiland te danken voor de zegen die Hij hen heeft gegeven? Er kwam er maar één terug.

Het is zo makkelijk om zegeningen te ontvangen, waarvan de meeste nauwelijks geteld worden, en dingen mee te maken die tot verandering of

verbetering leiden, en die ons de Geest brengen. Maar soms zien we ze als vanzelfsprekend. We moeten erg dankbaar zijn voor de zegeningen die het evangelie van Jezus Christus in ons hart en onze ziel brengt. Ik wil u allen eraan herinneren dat we, als we onze hemelse Vader ooit echt willen laten zien hoe dankbaar we zijn, dat dan doen met heel ons hart, verstand, macht en sterkte — want Hij was het die ons onze levensadem heeft gegeven. Hij heeft ons de kans gegeven te leven, het evangelie te ontvangen, het voorbeeld te zien van goede mensen zoals president Hinckley, die de kerk

in de wereld leidt, waarbij jonge mensen de kans hebben om trots en dankbaar op te zien naar een leider die er uitziet en zich gedraagt als een leider, en die laat zien wat de Geest van Christus voor ons hart en onze ziel kan doen. Als die dankbaarheid groeit en zich ontwikkelt, kan het ons hart, ons verstand en onze ziel tot zegen zijn en ons motiveren om te doen wat er van ons gevraagd wordt.

Veel familieleden van ons wonen verspreid over zeker twintig plaatsen in de Verenigde Staten en Engeland. Ik heb ze al voorgesteld om, als ze in de gelegenheid zijn deel te nemen aan de steunverlening aan de algemene autoriteiten — en vooral president Hinckley en zijn raadgevers — al moeten ze ervoor bij de radio gaan staan, of waar dan ook, enthousiast hun hand op te steken en te denken: 'Ik neem deel aan de steunverlening aan de leiders van de kerk.' Toen we vandaag onze hand opstaken, zag ik in gedachten jonge familieleden — kinderen die wij liefhebben — in verschillende delen van de wereld de hand opsteken. Wij hopen dat wij aan hen niet alleen de Geest van de Heer doorgeven, maar tevens een verlangen om het evangelie van Jezus Christus te horen, na te leven en er deel van uit te maken. Wij hopen dat zij ten volle gebruik zullen maken van hun kansen om hun karakter te ontwikkelen en dat zij in staat zullen zijn om andere mensen de hand te reiken, te helpen veranderen, en hen op te beuren.

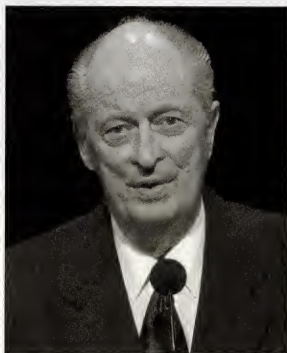
God leeft. Hij is onze Vader. Ik getuig tot u dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, en dat de profeet Joseph Smith de profeet van de herstelling was. President Hinckley is momenteel de geïnspireerde leider van deze kerk in de hele wereld. God zegene hem voor al wat hij doet, en voor de inspiratie en openbaring en visie die hij heeft bij het voorwaarts leiden van dit werk. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Tiende: een geloofstoets met eeuwige zegeningen

OUDERLING ROBERT D. HALES

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Betaal uw tiende. Ontsluit de vensters van de bemel. U zult overvloedig worden gezegend voor uw gehoorzaamheid en uw getrouwheid aan de wetten en geboden van de Heer.

Tiende is een geloofstoets met eeuwige zegeningen.¹ In het Oude Testament bewees Abraham zijn geloof door tiende te betalen aan de grote hogepriester Melchizedek.² Over Abrahams kleinzoon, Jakob, lezen we: 'En hij gaf [de Heer] van alles de tienden.'³

De tiende is in deze laatste dagen een essentiële wet voor de leden van

de herstelde kerk van de Heer. Daarmee kunnen we op eenvoudige wijze getuigen van ons geloof in Hem en onze gehoorzaamheid aan zijn wetten en geboden. Tiende is een van de geboden die ons door ons geloof het recht geeft op toegang tot de tempel — het huis des Heren.

Slechts drie maanden na het martelaarschap van de profeet Joseph Smith, toen de heiligen de Nauvoo-tempel aan het bouwen waren, schreef Brigham Young namens het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Houd u strikt aan de naleving van de wet van tiende, kom dan naar het huis des Heren, en laat u onderwijzen in zijn wegen, en wandel in zijn paden (...).'⁴

De strikte naleving van de wet van tiende geeft ons niet alleen recht op de hogere, heilbrengende verordeningen van de tempel, we kunnen ze ook voor onze voorouders ontvangen. Toen hem gevraagd werd of de leden van de kerk zich konden laten dopen voor de doden als ze geen tiende betaalden, antwoordde president

John Taylor, toen lid van het Quorum der Twaalf: 'Iemand die zijn tiende niet betaalt, kan zich niet voor de doden laten dopen (...). Als iemand geen geloof bezit in deze kleine zaken, heeft hij niet genoeg geloof om zichzelf en zijn vrienden te redden.'⁵

Tiende ontwikkelt en toetst ons geloof. Door aan de Heer te offeren wat we denken voor onszelf nodig te hebben, leren we op Hem te vertrouwen. Ons geloof in Hem maakt de naleving van tempelverbonden mogelijk en de ontvangst van eeuwige tempelzegens. Pionier Sarah Rich, de vrouw van Charles C. Rich, schreef het volgende in haar dagboek na het vertrek uit Nauvoo: 'We hebben veel zegeningen in het huis des Heren ontvangen, die ons vreugde en troost hebben geschonken te midden van al onze smarten, en ons in staat stelden geloof in God te hebben, omdat we wisten dat Hij ons zou leiden en steunen op de onbekende reis die voor ons lag.'⁶

Zoals bij de pioniers het geval was, versterkt gehoorzame tiendebetaling ons geloof, en dat geloof geeft ons kracht in beproevingen, verdrukkingen en smarten op onze levensreis.

Door tiendebetaling leren we ook onze hang naar de zaken van de wereld in te dammen. Betaling van tiende zet ons aan eerlijk te zijn in onze betrekkingen met onze medemens. We leren erop te vertrouwen dat wat ons gegeven is, door middel van de zegeningen van de Heer en onze eigen arbeid, voldoende is om in onze behoeften te voorzien.

Tiende heeft een bijzonder doel: het is een voorbereidende wet. In het begin van deze bedeling gebod de Heer bepaalde leden van de kerk de hogere wet van toewijding na te leven — een wet die men met een verbond ontvangt. Toen dit verbond niet werd nageleefd, werden de heiligen overvallen door zware beproevingen.⁷ De wet van toewijding werd toen ingetrokken. In plaats daarvan openbaarde de

Heer de wet van tiende voor de hele kerk.⁸ Op 8 juli 1838 verklaarde Hij:

'En dit zal de aanvang zijn van het vertienden van mijn volk (...).

Hierna moeten allen, die aldus zijn vertiend, jaarlijks één tiende van al hun inkomsten betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen zijn.'⁹

De wet van tiende bereidt ons voor op de hogere wet van toewijding — om al onze tijd, talenten en middelen op te dragen aan het werk van de Heer. Tot de dag waarop er van ons verlangd wordt dat we deze hoge wet naleven, is ons geboden de wet van tiende na te leven, wat inhoudt dat we jaarlijks vrijelijk¹⁰ een tiende van ons inkomen geven.

Aan wie getrouw en eerlijk de wet van tiende naleven, belooft de Heer een overvloed aan zegeningen. Sommige van die zegeningen zijn van materiële aard, zoals tiende materieel van aard is. Maar evenals de uiterlijke, fysieke verordeningen van de doop en het avondmaal vergt het gebod om tiende te betalen een materieel offer, dat uiteindelijk grote geestelijke zegeningen voortbrengt.

Ik ken een echtpaar dat duizenden kilometers van de dichtstbijzijnde tempel woont. Hoewel hun inkomen schamel was, betaalden ze getrouw hun tiende en spaarden ze zoveel mogelijk om naar het huis des Heren te kunnen gaan. Na een jaar bood de broer van de man — die niet tot de kerk behoorde — onverwachts aan de vliegtuigtickets te betalen. Deze materiële zegening maakte de geestelijke zegeningen van hun begiftiging en verzegeling mogelijk. Daar bovenop kwam later nog een geestelijke zegening toen de broer, geraakt door de ootmoedige getrouwheid van het echtpaar, lid van de kerk werd.

De materiële en geestelijke zegeningen van tiende zijn specifiek toegesneden op ons en ons gezin, overeenkomstig de wil van de Heer. Maar om die te ontvangen moeten we de wet gehoorzamen waarop ze zijn

gegrond.¹¹ In het geval van tiende heeft de Heer gezegd: 'Brenge de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.'¹²

Is er iemand onder ons die moedwillig een uitgieting van de zegeningen van de Heer afwijst? Helaas is dat wel wat we doen als we onze tiende niet betalen. We zeggen 'nee' tegen de zegeningen die we juist graag willen krijgen en waarvoor we bidden. Als u twijfelt aan de zegeningen van tiende moedig ik u aan de woorden van de Heer te toetsen: '(...) beproeft [Hem] toch daarmede.' Betaal uw tiende. Ontsluit de vensters van de hemel. U zult overvloedig worden gezegend voor uw gehoorzaamheid en uw getrouwheid aan de wetten en geboden van de Heer.

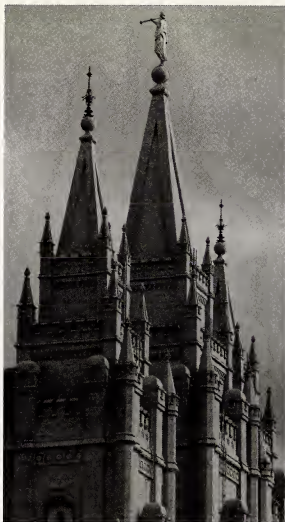
Wees er zeker van dat deze zegeningen zowel op de rijken als de armen worden uitgesproken. In de lofzang staat dat opoffering de zegen des hemels voortbrengt, niet de som van onze bijdragen.¹³ Leden die jaarlijks zonder voorbehoud tien procent van hun inkomen geven, ontvangen alle beloofde zegeningen van tiende, of het bedrag nu een penning is of een miljoen.

Een paar jaar geleden bezocht ik een andere kerk. In de prachtige uit Europa ingevoerde glas-in-loodramen was de naam van de schenker gegraveerd; in het kolossale spreekgestoelte, vervaardigd uit de ceders van Libanon waren de initialen van de rijke weldoener gekerfd; de zachtste banken waren vernoemd naar de voornamen van de leden die het meest hadden bijgedragen aan het bouwfonds voor de kapel.

Daarentegen wordt in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ieder die een volledige tiende betaalt, beloond en gezegend door de Heer, zonder daarvoor in het zonnetje te worden gezet. Hij is 'geen aannemer des persoons'.¹⁴ Zijn wet van inkomsten is er waarlijk een van gelijkheid.

Van betekenis is ook hoe de tiende tegenwoordig wordt gedistribueerd. Nu we voorbeelden van hebzucht en inheligheid zien van onverantwoordelijke topfunctionarissen in het bedrijfsleven, kunnen we dankbaar zijn dat de Heer een systeem heeft ingesteld om te bepalen hoe de tiende besteed wordt.

Volgens de openbaring zijn de bisschoppen geordend 'om des Heren voorraadschuur te beheren; en om de fondsen der kerk (...) te ontvangen'.¹⁵ Van zowel de bisschop als de administrateur wordt verwacht dat ze een volledig tiendebetaler zijn, dat ze geleerd hebben zuinig te leven en binnen hun inkomen. Enkele uren na ontvangst van de tiende van de leden in hun wijk of gemeente, maken deze

leiders de gelden over naar de rekening van de kerk.

Vervolgens beslist een raad die bestaat uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop, zoals door openbaring voorgeschreven, hoe de tiende besteed wordt. De Heer verklaart specifiek dat het werk van de raad onder leiding staat 'van mijn eigen stem tot hen'.¹⁶ Deze raad wordt 'de raad van tiendebesteding' genoemd.

Het is treffend om te zien hoe deze raad naar de stem van de Heer luistert. Elk lid van de raad is zich bewust van en is betrokken bij alle beslissingen van de raad. Men komt pas tot een beslissing als de raad unaniem is in zijn oordeel. Alle tiendegelden worden besteed aan de doelen van de kerk, inclusief welzijnszorg — de zorg voor de armen en behoeftigen; de bouw en het onderhoud van tempels, kerken en andere gebouwen; onderwijs; het leerplan — kortom: het werk van de Heer.

Toen een vriend van president George Albert Smith hem vroeg wat hij vond van het plan van zijn vriend

om zijn tiende te doneren aan goede doelen naar eigen keuze, gaf president Smith de raad:

'Ik vind dat heel royaal bent met het eigendom van iemand anders (...).

Je hebt me verteld wat je met het geld van de Heer hebt gedaan, maar je hebt niet gezegd of je ook maar een cent van je eigen geld hebt gebruikt. Hij is de beste partner ter wereld. Hij geeft je alles wat je hebt, zelfs de zuurstof die je inademt. Hij heeft gezegd dat je een tiende van wat je verdient aan de kerk dient te geven, zoals de Heer dat heeft aangegeven. Dat heb je niet gedaan; je hebt het geld van je beste partner weggegeven'.¹⁷

De tiende van de leden van de kerk is van de Heer. Hij beslist, door de raad van zijn dienstknechten, hoe het besteed dient te worden.

Aan de leden van de kerk, en anderen waar ook ter wereld, geef ik mijn getuigenis van de integriteit van de raad van tiendebesteding. Ik heb nu zeventien jaar zitting in deze raad, eerst als presiderende bisschop van de kerk en nu als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Zonder enige uitzondering worden de gelden van de kerk voor zijn doeleinden gebruikt.

De Heer wenst dat al zijn kinderen de zegen van tiende hebben. Maar al te vaak vergeten wij ouders onze kinderen aan te moedigen de wet van tiende na te leven, omdat hun bijdrage maar een paar cent bedraagt. Maar zonder getuigenis van tiende zijn ze kwetsbaar. In hun tienerjaren raken ze in de ban van kleding, amusement en dure bezittingen, en lopen daarmee het risico de speciale bescherming te verliezen die de tiende verschaft.

Kan een jongeman in de jaren die daarop volgen tot ouderling worden geordend, een zending vervullen en anderen doeltreffend in een wet onderwijzen die hijzelf niet heeft nageleefd? En als hij thuiskomt en het gewicht voelt van een opleiding, een

pril gezinsleven en een carrière, zal de naleving van de wet van tiende dan makkelijker worden? Evenzo, kan een jonge vrouw waardig zijn om de Heer te dienen en een eeuwig huwelijksverbond aan te gaan zonder voor zichzelf een getuigenis te hebben ontvangen van tiende? Is zij erop voorbereid haar kinderen een wet te leren die ze zelf niet uit eigen ervaring heeft geleerd? O, welke getrouwheid wordt er vereist van de ouders die samen de beschermende zegeningen van de tiende, zegeningen waar ze recht op hebben, over hun gezin afbidden! President Lorenzo Snow heeft gezegd: 'Leer de kinderen tiende betalen, zodat ze het hun verdere leven in acht zullen nemen. Als we deze wet naleven, zal de Heer ons bewaren, wat onze vijanden ook tegen ons beginnen.'¹⁸

Over een paar weken zijn we allemaal in de gelegenheid tegenover onze bisschop plaats te nemen en onze tiende met de Heer te vereffenen. Uw bisschop zal vriendelijk zijn. Hij begrijpt de problemen waarmee u te maken hebt. Als u niet kunt terugbetalen wat u in het verleden verzuimd hebt, ga voorwaarts. Begin vandaag. Zeg uw bisschop dat u vanaf nu een volledige tiende zult betalen en stel een plan op om zo snel mogelijk naar de tempel terug te keren. Zo gauw u uw geloof hebt laten zien in het betalen van tiende en ook de andere noodzakelijke geboden onderhoudt, zult u de eeuwige zegeningen van de tempel kunnen genieten. Ik vraag u dringend deze gelegenheid niet voorbij te laten gaan. Stel ze niet uit.

Ouders, ik moedig u aan om uw kleintjes vlak voor de tiendevereffening bijeen te roepen en ze te helpen bij het tellen van hun centjes. Zorg dat uw jongemannen en jongevrouwen uitrekemen wat ze hebben verdiend. Wat een geweldige gelegenheid om het zaadje van geloof in het hart van uw kinderen te leggen. U zet hen daarmee op het pad dat naar de

tempel leidt. Uw voorgelacht en uw nageslacht zullen opstaan en u gezegend noemen, want u heeft uw kinderen voorbereid om de heilbrengende verordeningen voor hen te verrichten. Het is geen toeval, broeders en zusters, dat er onder leiding van Gods profeet, president Gordon B. Hinckley, overal op aarde tempels verrijzen. Naleving van de geboden, met inbegrip van tiendebetaling, geven ons het recht om die tempels binnen te gaan, verzegeld te worden als gezin en eeuwige zegeningen te ontvangen.

Ik dring erop aan gehoor te geven aan het gebod van de Heer en de naleving van de wet van tiende niet uit te stellen. Twee zendelingen gaven les aan een heel arm gezin. Het huis van het gezin bestond uit zachtboard en latten, een aarden vloer, geen elektriciteit en bedden. Elke avond besteedde de vader, een loonwerker, zijn hele dagloon aan boodschappen voor de avondmaaltijd. Toen ze het armzalige huisje verlieten, dacht de seniorcollega bij zichzelf: de wet van tiende zal wel een struikelblok voor dit gezin zijn. Misschien moeten we dit onderwerp maar een tijdje laten rusten. Een paar tellen later bracht de juniorcollega, die in zijn land onder soortgelijke omstandigheden was opgegroeid, zijn mening onder woorden: 'Ik weet dat het beginsel tiende pas over vier lessen aan de orde komt, maar ik denk dat het goed is als we het de volgende les bespreken. Ze moeten weten over de tiende, want ze hebben zijn hulp en zegeningen heel hard nodig.'

Deze zending begreep dat 'er een wet [is die] vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel is vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond — en wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.'¹⁹ De Heer wil dit gezin zegenen en wacht popelend op hun gehoorzaamheid, zodat Hij ze kan zegenen.

Geliefde broeders en zusters, de eeuwige zegeningen van tiende zijn werkelijkheid. Ik heb ze zowel persoonlijk als in mijn gezin ervaren. De toets van ons geloof is of we gehoorzaam en opofferingsgezind de wet van tiende zullen naleven. Want de profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Een godsdienst die geen volledige opoffering van zijn aanhangers vergt, heeft nooit voldoende macht om hen het geloof te laten ontwikkelen dat zij nodig hebben voor het leven en het eeuwig heil.'²⁰

Ik getuig dat de Heer Jezus Christus zijn leven heeft geofferd om ons heil mogelijk te maken. Als zijn bijzondere getuige, getuig ik dat Hij leeft. Namens Hem dank ik u, de kinderen, de weduwen, de jongeren, de gezinnen — de getrouwen — voor uw tiende. 'Uw daden kunnen niet vergaan, vrees niet, gij hebt 'aan Mij gedaan.'²¹ In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

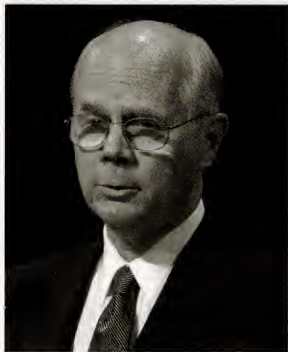
1. Zie Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5te editie, (1939) blz. 225–226.
2. Zie Genesis 14:20.
3. Genesis 28:22.
4. *History of the Church*, deel 7, blz. 282.
5. *History of the Church*, deel 7, blz. 292–293.
6. Dagboek van Sarah De Armon Pea Rich, in archieven van de Harold B. Lee Library, Brigham Young University (typoscript), blz. 42.
7. Zie Joseph Fielding Smith, *Church History and Modern Revelation*, (Melchizedek Priesthood course of study, first series, 1946), blz. 196.
8. Zie de verklarende inleiding tot *Leer en Verbonden* 119.
9. IV 119:3–4.
10. *Zie Church History & Modern Revelation* (deel 3, 1946), blz. 120.
11. Zie IV 130:20–21.
12. Maleachi 3:10.
13. 'Ere de man', lofzang 24.
14. IV 1:35, 38:16.
15. IV 72:10.
16. IV 120:1.
17. *Sharing the Gospel With Others*, samengesteld door Preston Nibley (1948), blz. 46; zie ook blz. 44–47.
18. Geciteerd in *Church History & Modern Revelation* (deel 3), blz. 122.
19. IV 130:20–21.
20. Joseph Smith, *Lectures on Faith* (1985), blz. 69.
21. 'Een arme zwerwer, moed' en mat', lofzang 23.

Maar indien niet

OUDERLING LANCE B. WICKMAN

van de Zeventig

De uiterste test in dit leven draait om het 'waarom' onder ogen zien en het dan loslaten, met nederig vertrouwen in de belofte van de Heer dat 'alle dingen (...) op hun tijd [moeten] geschieden'.

Ik heb goede herinneringen aan de keren dat ik in een weekend werd toegewezen aan een ringconferentie, en waarin ik met de ringpresident op bezoek ging bij leden in zijn ring die moedig en gelovig de mokerslagen van het leven incasseerden, vooral wie een kind hadden verloren of heldhaftig een ziek, verlamd of gehandicapt kind verzorgden. Ik weet uit schrijnende, eigen ervaring dat er geen nacht zo donker is als wanneer men een kind heeft verloren. Ook is er geen dag zo lang en uitputtend als wanneer men de onophoudelijke zorg voor een lichamelijk of geestelijk gehandicapt kind heeft. Al die ouders kunnen intens meevoelen met de vader van het kind met een 'stomme

en dove geest', die, toen de Heiland hem aanmaande om te geloven, vol smart antwoordde: 'Heer, ik geloof, kom mijn ongelooft te hulp' (Marcus 9:17, 23-24).

Daarom wil ik vandaag spreken tot allen die in dit laboratorium van toegepast geloof dat we het sterfelijk leven noemen, met vragen blijven zitten — en vooral tot de getroffen, belaste en treurende ouders die smeekend vragen: 'Waarom?'

Allereerst dient u te beseffen dat verdriet het natuurlijke bijproduct is van liefde. Men kan een ander niet onzelfzuchtig liefhebben en niet treuren om zijn lijden of eventuele dood. De enige manier om verdriet te vermijden, is geen liefde voelen; en juist liefde geeft het leven volheid en zin. Wat dus een treurende ouder in antwoord op een ernstig gebed van de Heer kan verwachten, is niet noodzakelijkerwijs dat verdriet wordt weggenomen, maar eerder de zoete zekerheid dat het kind, ongeacht zijn of haar omstandigheden, zich bevindt in de tedere zorg van onze liefdevolle, hemelse Vader.

Trek vervolgens nooit Gods goedheid in twijfel, ook niet als u niet weet 'waarom.' De allesoverheersende vraag van wie getroffen en belast zijn, luidt eenvoudig: *Waarom? Waarom* stierf onze dochter toen we zo vurig baden dat ze zou blijven leven en

toen ze priesterschapszegens kreeg? *Waarom* overkomt ons dit verdriet terwijl anderen het over wonderbaarlijke genezingen van hun dierbaren hebben? Dat zijn normale, begrijpelijke vragen. Maar het zijn ook vragen die in dit leven meestal smeekbeden worden. De Heer heeft eenvoudig gezegd: 'Mijn wegen [zijn] hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten' (Jesaja 55:9). Zoals het de wil van de Zoon was om op te gaan 'in de wil des Vaders' (Mosiah 15:7), geldt dat ook voor ons.

Toch willen wij, stervelingen, gewoon het waarom weten. Maar als we te dringend om antwoord vragen, kunnen we uit het oog verliezen dat dit leven, bij wijze van spreken, bedoeld was als het seizoen van onbeantwoorde vragen. De sterfelijkheid heeft een ander, precies omschreven doel: Het is een proefferrein, een test-situatie, een tijd om in geloof te wandelen, een tijd ter voorbereiding op onze ontmoeting met God. (Zie bijvoorbeeld Abraham 3:24-25; 2 Nephi 31:15-16, 20; Alma 12:24; 42:4-13.) Door nederigheid (zie Alma 32:6-21) en onderworpenheid (zie Mosiah 3:19) aan te kweken, kunnen we een volheid van deze aardse ervaring begrijpen en een gesteldheid van verstand en hart bereiken waarin we de aansporingen van de Geest ontvangen. In essentie zijn 'nederigheid' en 'onderworpenheid' een uiting van volledige bereidheid om de 'waarom'-vragen voorlopig onbeantwoord te laten, of misschien zelfs te vragen: 'Waarom niet?' Door tot het einde toe te volharden (zie 2 Nephi 31:15-16; Alma 32:15; IV 121:8) verwezenlijken we het doel van dit leven. Ik geloof dat het er bij de uiterste test in de sterfelijkheid om gaat dat we het 'waarom' onder ogen zien en het dan loslaten, met nederig vertrouwen in de belofte van de Heer dat 'alle dingen (...) op hun tijd [moeten] geschieden' (IV 64:32).

Maar de Heer heeft ons niet zonder troost en antwoorden gelaten.

Het Eerste Presidium (rechts) en leden van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Over de genezing van zieken heeft Hij duidelijk gezegd: 'En verder zal het geschieden dat hij, die geloof in Mij heeft om te worden genezen, *en niet is aangewezen om te sterven*, zal worden genezen.' (IV 42:48, cursivering toegevoegd.) Maar al te vaak gaan we voorbij aan de beperkende zin, 'en niet is aangewezen om te sterven' ('of', kunnen we toevoegen, 'om ziek of gehandicapt te zijn'). Wanhoop alstublieft niet als u vurig hebt gebeden en priesterschapszegens hebt ontvangen, en uw dierbare toch niet beter wordt of zelfs overlijdt. Put troost uit de zekerheid dat u al het mogelijke heeft gedaan. Dat geloof, uw vasten en die zalving kunnen niet vergeefs zijn! Dat uw kind ondanks alles wat er voor hem gedaan is niet herstelde, kan en moet de basis zijn voor vrede en geruststelling voor allen die van hem houden! *De Heer — die de zegens inspireert en elk oprecht gebed hoort — heeft bem desondanks naar huis geroepen*. Al dat bidden, vasten en geloof kan wel eens meer voor *ons* zijn dan voor hem.

Hoe moeten we dus de genade-troon benaderen als we vurig voor een dierbare bidden en haar de handen opleggen en door het gezag van

het priesterschap een zegen geven? Hoe oefenen we ons geloof? De profeet Joseph Smith kenschetste dat eerste beginsel van het evangelie als 'geloof in de Heer Jezus Christus'. (Vierde geloofsartikel, cursivering toegevoegd.) Die bepalende zin — 'in de Heer Jezus Christus' — vergeten we soms. Te vaak bidden we of bedienen we, en wachten dan nerveus of ons verzoek wordt ingewilligd, alsof instemming het nodige bewijs van zijn bestaan zou zijn. Dat is geen geloof! Geloof is, heel eenvoudig, *vertrouwen* op de Heer. In Mormons woorden is het 'een *standvastige geest*'. (Moroni 7:30; cursivering toegevoegd.) De drie Hebreeuwse leiders uitten hun vertrouwen dat de Heer hen uit de brandende oven zou verlossen, 'maar (...) *indien niet*', zeiden ze tot de koning, '[zullen] wij uw goden niet vereren. (Daniël 3:18; cursivering toegevoegd.) Veelbetekend is dat men niet drie, maar vier mannen in de vlammen zag, en 'het uiterlijk van de vierde gelijkt op dat van de zoon der goden' (Daniël 3:25).

Dat geldt ook voor ons. Het is in onze seculiere wereld gewoon om te zeggen: 'eerst zien, dan geloven'. Hoeveel waarde die uitspraak ook

heeft in wereldse zaken, hij is niet van toepassing als we ons in onze donkerste uren tot de Heer wenden. De manier van de Heer kunnen we beter omschrijven als: 'Eerst geloven, dan zien.' Geloof in de Heer komt eerst, niet het resultaat. *We weten* dat Hij leeft, *daarom* vertrouwen we erop dat Hij ons zegent volgens zijn goddelijke wil en wijsheid. Dat kinderlijke vertrouwen in de Heer kennen we in de Schriften eenvoudig als het 'offer' van 'een gebroken hart en een verslagen geest' (IV 59:8).

Dit is mijn innige overtuiging, ontstaan tijdens de vuurproef van mijn leven. Onze tweede zoon, Adam, kwam in ons leven toen ik ver weg was in de rimboe en de rijstvelden van Vietnam. Ik heb het vreugdevolle telegram waarin zijn geboorte werd aangekondigd nog steeds. Adam had blauwe ogen, blond haar en een ondeugend karakter. Toen hij vijf was, keek Adam verlangend uit naar school. Toen brak er in onze gemeenschap in het zuiden van Californië een gewone kinderziekte uit, en Adam werd besmet. Afgezien van onze zorg voor zijn welzijn, waren we niet bezorgd. Het leek er zelfs op dat hij een licht geval was. Opeens kwam hij op een ochtend

niet uit bed en lag hij in een diepe coma. We brachten hem onmiddellijk naar het ziekenhuis, waar hij op de intensive care werd gelegd. Er waren constant kundige artsen en verpleegsters bij hem. Zijn moeder en ik waakten onophoudelijk in de nabijgelegen wachtkamer.

Ik belde onze ringpresident, een jeugd vriend en nu een dierbare collega in de Zeventig, ouderling Douglas L. Callister, en vroeg of hij naar het ziekenhuis wilde komen om Adam samen met mij een priesterschapszegen te geven. Hij was er binnen een paar minuten. Toen we de kleine, krappe ruimte betraden waar Adams levenloze lichaamje lag, zijn bed omringd door een verbijsterende warboel van controleapparaten en andere medische attributen, gingen de vriendelijke artsen en verpleegsters opzij en vouwden hun armen. Toen de bekende en troostende woorden van een priesterschapszegen in geloof en in ernstig gebed werden uitgesproken, kreeg ik het overweldigende gevoel dat er iemand aanwezig was. Ik werd overmand door de gedachte dat ik, als ik mijn ogen opende, de Heiland daar zou zien staan! Ik was niet de enige in die ruimte die de Geest

voelde. Een paar maanden later hoorden we heel toevallig dat een van de verpleegsters zo geraakt was dat ze de zendelingen liet komen en zich heeft laten dopen.

Desalniettemin werd Adam niet beter. Hij zweefde nog een aantal dagen tussen dit leven en het leven hierna, terwijl wij de Heer smeekten hem aan ons terug te geven. Uiteindelijk, op een ochtend na een rusteloze nacht, liep ik door een verlaten ziekenhuisgang. Ik sprak tot de Heer en zei dat we onze kleine jongen ontzettend graag terug wilden, maar dat we toch het liefst wilden dat zijn wil geschiedde en dat wij — Pat en ik — dat zouden aanvaarden. Korte tijd later ging Adam de drempel over naar de eeuwigheid.

Eerlijk gezegd treuren we nog altijd om onze kleine jongen, hoewel ons verdriet door de milde bediening van de Geest en het verloop van de jaren verzacht is. Zijn fotootje siert de schoorsteenmantel van onze huiskamer, naast een recenter familieportret van kinderen en kleinkinderen. Maar Pat en ik weten dat onze hemelse Vader wilde dat zijn pad door de sterfelijkheid korter en gemakkelijker was dan het onze, en dat hij nu vooruit is gegaan om ons te verwelkomen als

wij uiteindelijk diezelfde, beslissende drempel overgaan.

Als voor diepe waat'ren gij eens komt te staan, weet dat Ik een weg door de kolken u baan.

Ik blijf uw Beschermmer, uw eeuwige Borg, en wijdt tot uw welzijn uw smart'lijke zorg.

Als vurige pijlen verstoren uw vreë, dan gaat mijn genê in de strijd met u mee.

De vlam zal niet deren, maar tot uw behoud (...) uw smetten verwijd'ren en zult'ven uw goud.

Als door bitter lijden Ik u roep te gaan, en gij veel verdriet ondervindt op uw paân, zo zal Ik in smarten van u geenszins vliên, (...) maar bijstand en hulpe in kommer u biên.

(‘O, vast als een rotssteen’, lofzang 53, cursivering toegevoegd.)

In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

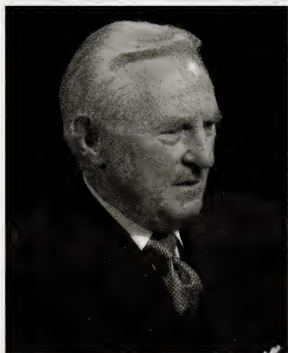

Opoffering brengt voort de zegen des hemels

OUDERLING ROBERT K. DELLENBACH

van de Zeventig

Als we om anderen geven en liefdevol zijn, als we God geoorzaam zijn en zijn profeten volgen, dan zullen onze offers de zegeningen des hemels teweegbrengen.

De woorden 'Opoffering brengt voort de zegen des hemels' uit de lofzang 'Ere de man'¹ tref- fen mij steeds opnieuw. Opoffering wordt gedefinieerd als: 'Een handeling waarbij men iets waardevols opgeeft ter wille van iets wat nog waardevoller of belangrijker is.'² Opoffering komt in vele vormen voor. Heiligen der laatste dagen sluiten een verbond van offerande met de Heer. Daardoor onderwerpen wij onze wil aan de zijne en wijden ons leven toe

aan de opbouw van zijn koninkrijk en het dienen van zijn kinderen.

De Heer heeft hun die getrouw een volledige tiende offeren, beloofd dat Hij de vensters des hemels zal openen.³ Dat offer is niet alleen het individu en het gezin tot zegen, maar die vrijwillige bijdragen zijn een bron van energie waardoor het koninkrijk van de Heer dagelijks wonderen kan verrichten. Koning Benjamin heeft gezegd: '(...) [Overdenk] de gezegende en gelukkig toestand van hen, die de geboden Gods bewaren. Want ziet, zij worden in alles gezegend, zowel in het stoffelijke als in het geestelijke (...)'⁴ Het getrouw bijdragen van tiende en gaven is een uiterlijk teken van een innerlijke verbintenis om te offeren.

De wet van vasten gehoorzamen is ook een vorm van opoffering. De Heer vraagt ons om één zondag per maand te vasten door twee maaltijden over te slaan. Ons wordt gevraagd het geld dat wij op die twee maaltijden uitsparen aan de kerk te geven zodat mensen in nood daarmee geholpen kunnen worden. Vasten en een royale bijdrage geven hebben een zuiverend

effect op de ziel. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Als we de wet van vasten naleven, vinden we een bron van kracht om genotzucht en zelfzucht te overwinnen.'⁵

Tempelwerk en familiegeschiedenis zijn liefdesoffers. Getrouw heiligen besteden miljoenen uren aan familiegeschiedenis. Ze pluisen microfilms en documenten uit, en met de pen of computer leggen ze datums en feiten vast. In de tempel verrichten ze heilige verordeningen voor hun dierbare voorgelacht. Dit offer lijkt daarin op wat de Heiland heeft gedaan, omdat we iets voor iemand doen wat hij niet zelf kan.

Enkele jaren geleden hadden mijn vrouw, Mary Jayne, en ik de unieke gelegenheid om de zegen van familiehistorisch werk te ervaren toen we voor de kerk op bezoek waren in St. Petersburg (Rusland). We gingen naar het archief van de burgerlijke stand om het microfilmen van documenten uit het westen van Rusland bij te wonen. Toen ik de archivaris observeerde terwijl hij de bladzijden van oude, muffe boeken uit de stad Pskov fotografeerde, werden de namen voor mij levende personen. Het leek of ze van de bladzijden opsprongen en zeiden: 'Je hebt me gevonden. Ik ben niet meer verdwaald. Ik weet dat iemand in mijn familie op zekere dag mijn naam ergens mee naar de tempel zal nemen, en dan word ik gedoopt en begiftigd, en aan mijn vrouw en kinderen verzegeld. Dankuwel!'

Het leven van Joseph Smith was een voorbeeld van onbaatzuchtige offers voor het evangelie van Jezus Christus. Hoewel de profeet Joseph veel te verduren kreeg, bleef hij optimistisch en doorstond veel vervolging. Parley P. Pratt heeft een hartverscheurende ervaring verteld uit de periode in de winter van 1838–1839, waarin hij samen met de profeet in Missouri in de gevangenis zat. Die zes maanden lijden in gevangenschap waren een

leerschool voor deze voorsterfelijk geordende profeet.

In de gevangenis hadden de profeet en de andere broeders moeten aanhoren welke verachtelijke daden de wachters hadden verricht onder de 'mormonen'. Tenslotte kon de profeet hun gevloek niet meer verdragen. Plotseling stond hij op en zei met 'een stem als de donder': *'ZWIJG, u demonen uit de belse afgrond. In de naam van Jezus Christus berisp ik u en beveel u stil te zijn. (...)'*

Hij stond rechtop in verschrikkelijke majesteit, geketend en zonder wapen, kalm en waardig als een engel (...). [De geschrokken bewakers] kropen in een hoek, lieten hun wapens vallen', smeekten hem om vergeving en 'gedroegen zich daarna rustig tot het wisselen van de wacht.'

Broeder Parley schrijft verder: Ik heb gerechtelijke autoriteiten, gekleed in magistrale mantels gezien terwijl misdadigers door hen bezicht werden. (...) Ik heb een congres in plechtige vergadering bijeen gezien (...); ik heb geprobeerd me een voorstelling te maken van koningen, vorstelijke hoven, van tronen en kronen, (...) maar waardigheid en majesteit heb ik maar één keer aanschouwd, in ketenen, in het holst van de nacht, in een kerker, in een onbekend stadje in Missouri.¹⁶

Enkele weken later tijdens een ander moeilijk moment smeekte Joseph de Heer om leiding. De Heer antwoordde: 'Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn.'¹⁷ Vervolgens sprak de Heer deze intrigerende woorden tot de profeet: 'De eindten der aarde zullen naar uw naam vragen (...)'.¹⁸

Vijf jaar later, toen Joseph naar de onvoltooidde tempel in Nauvoo keek, wist hij dat het eind van zijn reis nabij was en dat hij 'als een lam ter slachting' ging. Maar toch was hij 'zo kalm als een zomermorgen'¹⁹ en liet hij zich, onder de verzekering van bescherming, nog één keer arresteren. Niettemin werd zijn vertrouwen beschaamd. Op 27 juni 1844 werden hij en zijn broer Hyrum op bloedige wijze vermoord in de gevangenis in Carthage.

De eindten der aarde hebben naar de naam van Joseph Smith gevraagd. In onze tijd gaat de zon niet meer onder over de wereldwijd verspreide leden van de herstelde kerk van Jezus Christus. De volgende woorden over de vermoorde Abraham Lincoln zijn ook een goede beschrijving van de majesteit van Joseph Smith:

'Hier was een man om tegen de wereld af te meten.

Een man evenredig aan de bergen en de zee.

En toen bij in de wervelwind viel, ging hij zoals een vorstelijke ceder, met groene takken, met een machtige kreet neergaat, en een lege plek tegen de bemel achterlaat.'¹⁰

Er is geen groter offer mogelijk dan het zoenoffer van de Heiland, Jezus Christus. Zijn verzoening, hoewel onbegrijpelijk en onvergelijkelijk, was de grootste daad op aarde ooit. Dankzij Hem, vanwege zijn allesovertreffende liefdesoffer, bestaat de prikkel des doods niet meer, noch overwint het graf.

Onze opgave is op onbaatzuchtige wijze alles wat we hebben te offeren, inclusief onze wil. Ouderling Neal A. Maxwell heeft terecht opgemerkt: 'De onderwerping van onze wil is in feite het enige écht eigen wat we op Gods altaar kunnen leggen. Als die andere dingen die we "geven" zijn in feite de dingen die Hij al aan ons heeft gegeven of geleend.'¹¹

Offerande is uiteindelijk een aanleggenheid van het hart. 'Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige Geest.'¹² Als we om anderen geven, en liefdevol zijn, als we God gehoorzaam zijn en zijn profeten volgen, dan zullen onze offers de zegeningen des hemels teweegbrengen. 'En gij zult Mij als offerande een gebroken hart en een verslagen geest offeren.'¹³

Op ongebruikelijke wijze heb ik een glimp opgevangen van het liefdesoffer van de Heiland voor mij. Toen mijn vrouw en ik met Kerstmis in Jeruzalem waren, bezochten we de plaatsen waar de Heiland was geweest en had gepredikt. We ervoeren veel verdriet toen we in de kerker onder het paleis van Kajafas nadachten over het lijden dat de Heiland had ondergaan. Daar was onze Heer afgeranseld en gegeseld. We zagen de kettingen

aan de muren. Met tranen in onze ogen zongen we 'Een arme zwerver, moed' en mat'.¹⁴ Hij was zo alleen onder de miserabele misdadigers. Met bezwaard hart baden we voor de moed om zijn dienst waardig te zijn.

Kort daarna brachten we een bezoek aan het tuingraf. De woorden van de schrifttekst 'Hij is hier niet, want Hij is opgewekt'¹⁵ weerklonken in ons hart. Eliza R. Snow heeft geschreven:

*Hoewel in doodstrijd Hij daar bing, uitte zijn mond geen enk'le klacht. Zijn Vaders wil en ordening (...) heeft Hij ten einde toe volbracht. Waardoor verzoening Hij verwierf, en ons van dood en zonde redt.*¹⁶

Het zoenoffer van de Heiland was de grootste daad van naastenliefde in de wereld.

We zingen deze woorden van president Gordon B. Hinckley:

*Hij leeft, de Bron van mijn geloof, de Hoop van ieder mens op aard', het Baken naar een beter oord, het Licht waardoor de doodsnacht klaart.*¹⁷

Het doet mij verdriet dat er een druppel van zijn bloed voor mij is gevallen. Ik bid dat ik de Heiland op zekere dag zal ontmoeten. Ik zal dan knielen en de wonden in zijn handen en voeten kussen, en Hij zal mijn tranen drogen. Ik bid dat Hij zal zeggen: 'Wél gedaan, gij goede en getrouwe slaaf.'¹⁸ Vanwege zijn barmhartigheid hebben wij hoop, broeders en zusters. Hij is de 'bron van elke zegen.'¹⁹ Daarvan getuig ik in de meest verheven naam, de naam van het meest verheven

voorbeeld van offerande: Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Lofzang 24.
2. *The Oxford Encyclopedic English Dictionary* (1991), 'sacrifice', blz. 1272-1273.
3. Zie Maleachi 3:10.
4. Mosiah 2:41.
5. Conference Report, april 1978, blz. 121.
6. *Autobiography of Parley P. Pratt* (1985), blz. 180.
7. IV 121:7.
8. IV 122:1.
9. IV 135:4.
10. Edwin Markham, 'Lincoln, the Man of the People', in *A Treasury of Great Poems* (1955), samengesteld door Louis Untermeyer, blz. 994-995.
11. 'In de wil des Vaders opgaan', *De Ster*, januari 1996, blz. 20.
12. IV 64:34.
13. 3 Nephi 9:20.
14. Lofzang 23.
15. Matteüs 28:6.
16. 'Aanschouw, de grote Redder stierf', lofzang 127.
17. 'Mijn Verlosser leeft', lofzang 91.
18. Matteüs 25:21.
19. 'Come, Thou Fount of Every Blessing', *Hymns* (1948), nr. 70.

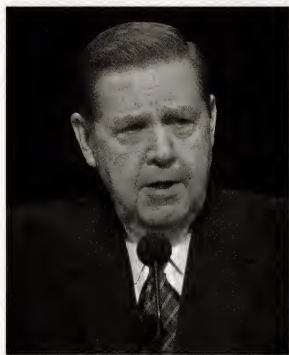

Uitgekozen Hem altijd te dienen

OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ons gezin grootbrengen en in de kerk dienstbaar zijn zonder harder te lopen dan we kracht hebben, vergt wijsheid, gezond verstand, goddelijke hulp — en onvermijdelijk enige offers.

Buenas tardes, hermanos y hermanas. Ik breng de groeten over van de fijne leden en zendingen in Latijns-Amerika. Velen van u weten dat ouderling Dallin Oaks en zijn vrouw, en mijn vrouw en ik nu respectievelijk werkzaam zijn in het gebied Filipijnen en het gebied Chili van de kerk. Als al het gepraat hierover een indicatie is, heeft dit in de kerk heel wat stof doen opwaaien, meer dan iemand gedacht had. Wat uw speculaties ook zijn, ik denk dat ik bevoegd ben om u ervan te verzekeren dat we niet naar die verre buitenposten gaan als twee van de vier ruiters uit het boek Openbaring. Voor

hen die een 'teken' in dit alles zien, hoop ik dat u het ziet als een teken van een prachtige, groeiende, internationale kerk, waarvan de leden en zendingen zich gestaag over talen en werelddelen verspreiden. Het is heerlijk om waar dan ook met de heiligen te vergaderen en met ze te dienen, dichtbij of veraf, hier of in het buitenland, en we danken u voor uw gebeden en belangstelling voor het werk.

Een dergelijk dienstverband door de Twaalf is natuurlijk niet nieuw, en ik moet zeggen dat het voor onze generatie minder moeilijk is om erop uit te gaan dan voor onze voorgangers. Het beste van alles is dat mijn vrouw aan mijn zijde is, in plaats van thuis achtergelaten om voor zichzelf en onze kinderen te zorgen. Verder hoefde ik onderweg niet uit werken te gaan om mijn ticket naar Santiago te verdienen. We zijn in een paar uur naar onze bestemming gevlogen in plaats van er wekenlang, zelfs maandenlang, over te doen in het vooronder van een schip. Ik ben niet met koortsrillingen van huis gegaan, noch met cholera of tuberculose, hoewel ik wel verkouden was en onze vlucht een uur vertraging had. Ik hoop dat ik door deze ontberingen op zekere dag Petrus en Paulus, Brigham en Wilford onder ogen kan komen.

Evenals velen van u ben ik opgegroeid met de verhalen van de eerste broeders die naar Canada, Engeland, Scandinavië, Europa, Oceanië, Mexico, Azië enzovoort uitgingen. Recenter heb ik over Parley P. Pratt's korte zending in Chili gelezen, waar het zoonje van broeder en zuster Pratt het leven liet en in Valparaiso begraven werd. Ik heb gelezen dat ouderling Melvin J. Ballard geroepen was om Zuid-Amerika toe te wijden, toen dat schitterende werelddeel nog een nieuw en vooral onbekend zendingenveld was. Men wordt niet terloops gevraagd voor de arbeid die een jonge, groeiende kerk ten goede komt, noch denkt men er lichtzinnig over. Zo nu en dan zijn de obstakels hoog geweest en de offers soms heel groot.

En we hebben het niet alleen over die eerste broeders die erop uitgingen, maar ook over de vrouwen die hen steunden — en bovendien voor zichzelf en hun kinderen zorgden, het gezin grootbrachten en beschermden; dat andere deel van 's Heren wijngaard waarover Hij met nadruk spreekt.

Op de dag dat haar man voor de tweede keer naar Engeland ging, was Vilate Kimball zo zwak en rilde zo van de malaria dat ze haar man alleen maar zwakjes de hand kon schudden toen hij in tranen afscheid van haar nam. Hun kleine David was nog geen vier weken oud, en slechts één kind, de vierjarige Heber Parley, was gezond genoeg om water te halen voor het zieke gezin. Nadat haar man vertrokken was, verloor Vilate al haar kracht en moest door anderen naar bed worden gebracht.

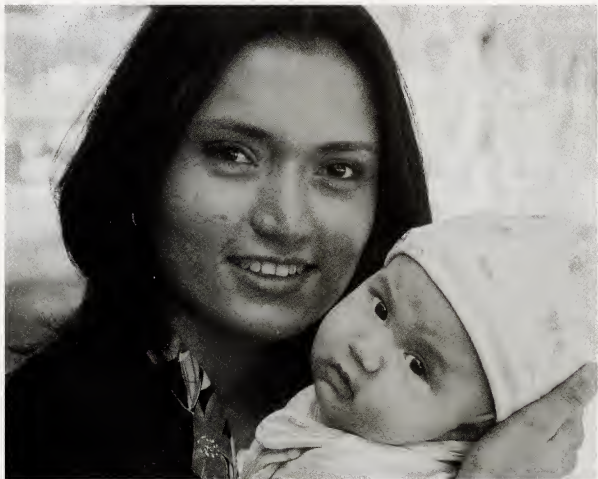
Mary Ann Young en haar kinderen waren er net zo slecht aan toe toen Brigham op dezelfde zending ging, en hun financiële situatie was net zo hachelijk. Een hartverscheurend verlag geeft aan hoe zij hartje winter de Mississippi overstak, dunnetjes gekleed en rillend van de kou, haar dochtertje tegen zich aan gedrukt,

om bij het tiendekantoor in Nauvoo wat aardappelen te halen. Om niet lang daarna, lijdend onder de koorts, met haar baby weer de grimmige rivier te trotseren. Nooit schreef ze haar man ook maar een woord over haar problemen.¹

Zelden krijgen we tegenwoordig met dezelfde omstandigheden te maken, hoewel veel zendingen en leden nog steeds grote offers brengen om het werk van de Heer te doen. Nu zegen ons deel is en de kerk groeit, hopen we allemaal dat de arbeid nooit meer zo moeilijk zal zijn als voor die eerste leden. We zijn echter, zoals de zendingen van Oslo tot Osorno en van Seattle tot Cebu zingen, *wel* 'Uitgekozen Hem altijd te dienen'² Ons gezin grootbrengen en in de kerk dienstbaar zijn zonder harder te lopen dan we kracht hebben³, vergt wijsheid, gezond verstand, goddelijke hulp — en onvermijdelijk enige offers. Vanaf Adam tot nu is waar geloof in de Heer Jezus Christus altijd in verband gebracht met offerande, onze kleine gave is een symbolische echo van zijn majestueuze offer.⁴ Met zijn oog strak op de verzoening van Jezus Christus gericht, verkondigde de profeet Joseph Smith dat een godsdienst die het ontbreekt aan verbonden van offerande, nooit voldoende macht heeft om de belofte van het eeuwige leven te verwezenlijken.⁵

Ik zal u een hedendaags voorbeeld geven van zowel de moeilijkheden als de zegeningen die onze roepingen met zich meebrengen. Een fijne zuster vertrouwde onlangs een goede vriendin toe: 'Ik zal je zeggen wanneer ik niet langer gepikeerd was over de tijd en de offers die mijn man in zijn roeping als bisschop stak. Het was gewoon eng hoe er altijd een "noodgeval" met een lid van de wijk was als hij en ik op het punt stonden samen iets te doen.

'Op zekere dag besprak ik dat met mijn man en hij was het met mij eens dat we, behalve de maandagavond,

nog een avond in de week voor ons tweetje moesten reserveren. De eerste "avond-uit" stonden we op het punt in de auto te stappen toen de telefoon ging.

'Dit is een test", zei ik glimlachend. De telefoon bleef rinkelen. "Denk aan onze afspraak. Denk aan ons avondje uit. Denk aan mij. Laat de telefoon rinkelen." Het glimlachen was me toen al vergaan.

'Mijn arme man zat klem tussen mij en de rinkelende telefoon. Ik wist heus wel dat hij loyaal aan mij wilde zijn en ik wist ook dat hij dat avondje uit net zo graag wilde als ik. Maar hij leek verlamd door het geluid van de telefoon.

"Ik kan beter even kijken wie het is", zei hij met een droevige blik in zijn ogen. "Het is waarschijnlijk niets."

"Als je dat doet, is onze avond naar de maan", riep ik. "Ik voel het gewoon."

'Hij kneep even in mijn hand en zei: "Ik ben zo terug", en vloog weg om de telefoon op te nemen.

'Tja, toen mijn man niet direct terugkwam, wist ik wel hoe laat het was. Ik stapte de auto uit en ging naar binnen, naar bed. De volgende morgen bood hij zachtjes zijn excuus aan,

ik aanvaardde dat nog zachter en daarmee was de kous af.

"Dat dacht ik tenminste. Maar weken later zat het voorval me nog niet lekker. Ik gaf mijn man nergens de schuld van, maar ik was niettemin teleurgesteld. Het lag nog vers in mijn geheugen toen ik een vrouw in de wijk tegenkwam die ik nauwelijks kende. Aarzelend vroeg ze of ze me kon spreken. Toen vertelde ze me dat ze een man had leren kennen die veel opwinding in haar saaie leventje bracht, haar leventje met een echtgenoot die veel werkte en ook nog studeerde. Ze voelde zich opgesloten in hun flat. Ze had kleine kinderen die veel aandacht vroegen, luidruchtig waren en haar uitputten. Ze zei: "Ik was in de verleiding om weg te lopen van mijn ellendige situatie en met die man mee te gaan. Ik vond dat ik beter verdiende dan wat ik had. Ik draafde zelfs zover door dat ik dacht dat ik wel kon lopen van mijn man, mijn kinderen, mijn tempelverbonden en mijn kerk, en geluk zou vinden bij een vreemde."

'Ze vervolgde: "Het plan was gesmeed, de tijd van mijn ontsnapping stond vast. Toch zei mijn geweten mij dat ik, als in een laatste

oprisping van gezond verstand, uw man, mijn bisschop, moest bellen. Ik zeg 'geweten', maar ik weet dat het een rechtstreekse geestelijke ingeving uit de hemel was. Ik belde, bijna tegen mijn wil. De telefoon rinkelde en rinkelde. Mijn gemoedstoestand was dusdanig dat ik zelfs dacht: als de bisschop niet opneemt, is dat een teken dat ik mijn plan moet doorzetten. De telefoon bleef overgaan en ik stond op het punt om op te hangen en mijn ondergang tegemoet te gaan, toen ik plotseling de stem van uw man hoorde. Die drong mijn ziel binnen als een bliksemschicht. Opeens hoorde ik mijzelf huilen en zeggen: 'Bisschop, bent u dat? Ik zit in moeilijkheden. Ik heb hulp nodig.' Uw man hielp me en ik ben nu veilig omdat hij de telefoon opnam.

"Ik zie nu in dat ik moe was, en dwaas, en ontzettend kwetsbaar. Ik hou met heel mijn hart van mijn man en kinderen. Mijn leven zou een ramp zijn zonder hen. Het gaat thuis nog niet van een leien dakje. Iedereen heeft zijn problemen. Maar we pakken sommige problemen nu aan en het gaat de goede kant op. Uiteindelijk zal het goed komen." Toen zei ze: "Ik ken u niet zo goed, maar ik wil u bedanken dat u uw man steunt in zijn roeping. Ik weet niet wat u er allemaal door mist, of uw kinderen, maar als er dagen zijn dat het u bijzonder zwaar valt, denk er dan aan hoe eeuwig dankbaar ik ben voor het offer dat mensen zoals u brengen om redding te brengen aan mensen zoals ik."

Broeders en zusters, begrijp me goed, ik predik nadrukkelijk een beheersbaarder, realistischer verwachtingspatroon van wat bisschoppen en andere leiders kunnen doen. Ik ben vooral van mening dat werk, samenleving en andere zaken te veel beslag leggen op ouders — met inbegrip van, en vooral, de moeders, waardoor ze de kinderen niet de nodige aandacht kunnen geven. Het is een van ernstigste problemen van onze huidige

samenleving. En omdat ik stellig vind dat echtgenotes en kinderen recht hebben op heilige, ongestoorde tijd met een echtgenoot en vader, sta ik negen van de tien keer achter de vrouw die tegen haar man zegt dat hij de telefoon *niet* op moet nemen. Maar ik ben op mijn manier net zo dankbaar als die jonge vrouw dat deze goede man in dit geval de ingevingen van de Geest opvolgde en zijn roeping grootmaakte.

Ik getuig van het gezin en het huwelijk, het waardevolste bezit van de mens. Ik getuig van de noodzaak om ze te beschermen en te bewaren, en daarnaast de tijd en mogelijkheden te vinden om toegewijd in de kerk te dienen. Hopelijk zijn de momenten dat de twee onverenigbaar lijken te zijn, in een uur, een dag, een nacht van vertwijfeling, wanneer de plicht en een ingeving onze reactie nodig maken, zeldzaam. In die situaties breng ik hulde aan iedere echtgenote die alleen aan tafel zat terwijl het eten koud werd, aan iedere echtgenoot die zijn eigen eten moest klaarmaken, dat met hem als kok toch al koud zou zijn geworden, en ieder kind dat ooit teleurgesteld was vanwege een uitgesteld uitje of een wedstrijd die onverwachts gemist werd door een ouder.

(En laat dat niet te vaak voorkomen!) Ik breng hulde aan iedere zendingspresident en zijn vrouw, hun kinderen, ieder echtpaar dat met hen dient, en alle anderen die een tijdje geboortes en doopdiensten, bruiloften en begravingen, en leuke familietradities missen, omdat ze uitgekozen zijn Hem te dienen. Ik dank iedereen, die onder moeilijke omstandigheden waar ook in de kerk, eenvoudigweg zijn best doet om het koninkrijk Gods op aarde op te bouwen.

Ik getuig van het offer en de toewijding van de Heer Jezus Christus, die alles voor ons gegeven heeft en in die milddadige geest zei: 'Volg mij.'¹⁶ 'Indien iemand Mij wil dienen, hij volg Me', zei Hij, 'en waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn. Indien iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren.'¹⁷ Dergelijke toewijding brengt onvermijdelijk moeilijke beslissingen met zich mee inzake prioriteiten en hoe we het beste de discipel kunnen zijn die Hij voor ogen heeft. Ik dank Hem voor zijn goddelijke leiding bij het nemen van die beslissingen en voor zijn hulp om het beste te kiezen voor alle betrokkenen. Ik dank hem dat Hij 'onze ziekten (...) op zich (heeft) genomen, en onze smarten (heeft) gedragen'¹⁸ en dat Hij ons heeft geroepen in mindere mate hetzelfde voor elkaar te doen. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

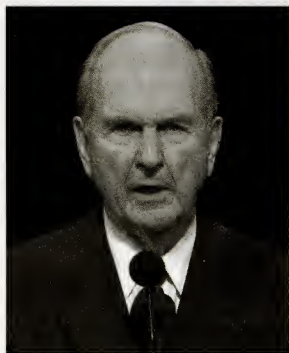
NOTEN

1. Voor het meest gezaghebbende werk waarin deze ervaringen zijn gedocumenteerd, zie James B. Allen en anderen, *Men with a Mission: The Quorum of the Twelve Apostles in the British Isles, 1837-1841* (1992). Het lijdën van Vilate Kimball en Mary Ann Young wordt op blz. 267-276 behandeld.
2. Zie lofzang 167.
3. Zie Moshiah 4:27.
4. Dit is een belangrijke leerstelling, te uitgebreid om hier te documenteren. Zie Mozes 5:4-8; 3 Nephi 9:17-21; IV 59:8-12; 97:8-9.
5. Zie *Lectures on Faith* [1985], blz. 68-69.
6. Johannes 21:22.
7. Johannes 12:26
8. Moshiah 14:4; zie ook Jesaja 53:4.

'Zalig de vredestiters'

OUDERLING RUSSELL M. NELSON
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Vrede is uiterst belangrijk en vereist onze inzet.

Enige reizen naar het Heilige Land behoren tot de gedenkwaardigste van al onze gezinsactiviteiten. De bezoeken aan dat deel van de wereld betekenden voor ons een verandering in ons leven. Maar nu is het Heilige Land een bron van tumult en is het geen plek meer voor mensen die daar voor geestelijke verrijking naartoe willen. Bijna alle delen van de wereld worden geplaagd door terreurdaden die voorheen niet voorkwamen. Velen bidden om vrede maar vrezen de vijand van terreur.

Vrede versus twist

In de Schriften is geprofeteerd over de gevaarlijke tijden waarin wij leven. Onze tijd is voorzien als een periode

met 'branden en orkanen en rookdampen in vreemde landen; (...) oorlogen, geruchten van oorlogen en aardbevingen op verschillende plaatsen. (...) grove [verontreinigingen] op de aarde [...]; en allerlei gruwelen.'¹

In die profetie weerklinkt een vroeger schriftuurlijk verslag van de tweede generatie van menselijk leven² op aarde: 'In die dagen had Satan grote heerschappij onder de mensen, en woedde in hun hart; en sedertdien kwamen er oorlogen en bloedvergieten; en de hand van de mens was tegen zijn eigen broeder opgeheven (...), strevende naar macht.'³ Vanaf de tijd van Kaïn en Abel,⁴ Esau en Jakob,⁵ en Jozef die naar Egypte⁶ werd verkocht, is het vuur van de vijandschap gevoeld met familievetes.

Haat onder broeders en burenen heeft sacrale steden nu doen vervallen tot verblijfplaatsen van verdriet. Als ik aan het lot van dergelijke plaatsen denk, moet ik denken aan een oude spreuk: 'Overmoedigen brengen de stad in onrust, maar wijzen doen de toorn bedaren.'⁷

Leerstellende leiding

De Schriften werpen licht op zowel de oorzaak van haat tussen mensen als de remedie: 'De natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat geweest sedert de val van Adam en zal dat voor eeuwig en immer zijn, tenzij

hij zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft, en de natuurlijke mens afsterft en een heilige wordt door de verzoening van Christus.'⁸

Vrede kan alleen de overhand krijgen als de natuurlijke neiging tot twisten wordt verdrongen door de vastberadenheid om op een hoger niveau te leven. Tot Jezus Christus komen, die de 'Vrededorst'⁹ is, is de weg naar vrede op aarde bij mensen des welbehagens.¹⁰ Hij heeft ons een belofte gedaan: 'Zalig de vredestiters.'¹¹

Jezus heeft de mensen geleerd hoe zij met elkaar moeten samenleven. Hij heeft verklaard dat de twee grote geboden zijn: ten eerste 'de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand',¹² en ten tweede 'uw naaste liefhebben als uzelf'.¹³

Toen voegde Hij daar aan toe: 'Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen.'¹⁴

Hij heeft ons de gulden regel geleerd: 'Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus.'¹⁵ Dit beginsel is te vinden in bijna elke grote godsdienst. Anderen, zoals Confucius en Aristoteles, hebben datzelfde gezegd.¹⁶ Tenslotte begon het evangelie niet met de geboorte van het Kind van Betlehem. Het is eeuwig. Het is in den beginne aan Adam en Eva verkondigd. Delen van het evangelie zijn bewaard gebleven in vele culturen. Zelfs heidense mythologieën zijn verrijkt met fragmenten van de waarheid uit eerdere bedelingen.

Waar hij ook wordt gevonden en hoe hij ook tot uiting komt, de gulden regel omvat de morele gedragslijn voor het koninkrijk van God. Hij verbiedt de ene mens om in te grijpen in de rechten van een ander. Hij geldt evenzeer voor volken, verenigingen en individuele personen. Met barmhartigheid en verdraagzaamheid vervangt hij de represaille-acties van

'oog om oog, tand om tand'.¹⁷ Als wij op dat oude, onproductieve pad blijven, worden we blind en tandeloos.¹⁸

Dat denkbeeld van andere mensen behandelen zoals we zelf behandeld willen worden, is makkelijk te begrijpen. En het erkent ook de waardevolle aard van elk van Gods zoons en dochters.¹⁹ In de Schriften wordt ouders gevraagd de kinderen te leren niet 'met elkaar [te] vechten en twisten en de duivel [te] dienen, die de meester der zonde is'. In plaats daarvan leren we ze 'elkander lief te hebben en elkander te dienen'.²⁰

Jezus heeft ons geleerd hoe belangrijk verzoenen is, en het oplossen van persoonlijke geschillen. Hij heeft gezegd: 'Een ieder, die in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht.

'Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar en u daar herinnert, dat uw broeder iets tegen u heeft, laat uw gave daar, voor het altaar, en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en kom en offer daarna uw gave.'²¹

De Meesterleraar heeft ons geleerd: 'Vergeeft wat gij tegen iemand mocht hebben, opdat ook uw Vader in de hemelen uw overtredingen vergeve.

'Indien gij echter niet vergeeft, zal ook uw Vader, die in de hemelen is, uw overtredingen niet vergeven.'²²

Jezus heeft gezegd dat er een dag des oordeels zou komen. Alle mensen zullen dan verslag doen van hun sterfelijke leven en vertellen hoe zij andere mensen behandeld hebben.²³

Burgerplichten

De geboden om God lief te hebben en onze naaste, houden verband met elkaar. Wij kunnen God niet ten volle liefhebben zonder onze naaste lief te hebben. Wij kunnen onze naaste niet ten volle liefhebben zonder God lief te hebben. De mensen zijn werkelijk broeders, want God is werkelijk onze Vader. Niettemin zijn de Schriften doorspekt met verhalen van twist en strijd. Zij veroordelen ten sterkste oorlogen van agressie, maar onderschrijven de plichten van de burgers om hun gezin en hun vrijheid te verdedigen.²⁴ Omdat 'wij geloven onderworpen te moeten zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen'²⁵, worden leden van deze kerk in vele landen opgeroepen voor militaire dienst. 'Wij geloven, dat regeringen van Godswege voor het nut der mensen werden ingesteld, en dat Hij de mensen verantwoordelijk houdt voor hun handelingen met betrekking hiertoe, zowel in het maken van wetten als in het ten uitvoer leggen ervan voor het welzijn en de veiligheid der samenleving.'²⁶

Tijdens de Tweede Wereldoorlog waren leden van de kerk gedwongen in tegengestelde kampen te vechten. Het Eerste Presidium bevestigde dat 'de staat verantwoordelijk is voor het bestuur van zijn burgers of onderdanen, voor hun politieke welzijn, en voor het uitvoeren van het politieke beleid, zowel het binnenlandse als het buitenlandse. (...) Maar de kerk zelf draagt geen verantwoordelijkheid voor dat beleid, [afgezien] van het feit dat zij haar leden aanspoort hun land (...) volkomen trouw te zijn.'²⁷

Vrede is mogelijk

Vanwege de lange geschiedenis van vijandigheden op aarde menen velen dat we niet op vrede hoeven te hopen. Daar ben ik het niet mee eens. Vrede is mogelijk. Wij kunnen onze medemensen over de hele wereld lief leren hebben. Of het nu joden, islamieten of medechristenen zijn, hindoes, boeddhisten of anderen, we kunnen samenleven in wederzijdse eerbied en respect — zonder onze godsdienstige overtuiging op te geven. Wij hebben meer overeenkomsten dan verschillen. Vrede is uiterst belangrijk en vereist onze inzet. De oudtestamentische profeten hoopten erop, en dat zouden wij ook moeten doen. De psalmist heeft gezegd: 'God is ons een toevlucht en sterkte, ten zeerste bevonden een hulp in benauwdheden.'²⁸ '[Hij doet] oorlogen ophouden tot het einde der aarde.'²⁹

Vader Abraham werd, heel uniek, een 'vriend'³⁰ van God genoemd. Vrede was een van de hoogste prioriteiten van Abraham. Hij streefde ernaar een 'vredevorst'³¹ te zijn. Zijn invloed zou ons huidige streven naar vrede ten zeerste kunnen versterken. Zijn zoons, Ismaël en Isaak, waren weliswaar uit verschillende moeders geboren, maar overwonen hun geschillen toen zij een gemeenschappelijk doel hadden. Na de dood van hun vader werkten zij samen om het stoffelijk overschot

van hun verhoogde vader te begraven.³² Het is aan hun nakomelingen om dat voorbeeld na te volgen.

Abrahams nageslacht heeft een potentieel dat door God is verordeneerd. De Heer heeft gezegd dat Ismaël een groot volk³³ zou worden en dat het zaad van Abraham, Isaak en Jakob alle volken op aarde tot zegen zou zijn.³⁴

Dat betekent dat nakomelingen van Abraham — die grote beloften van oneindige invloed hebben ontvangen — zich in een sleutelpositie bevinden om vredestichters te worden. Gekozen door de Almachtige kunnen zij zich met hun enorme potentieel concentreren op vrede.

Het zal veel geduld en onderhandelen vergen om de huidige politieke problemen op te lossen. Dat proces zou veel vlotter verlopen als het onder gebed werd gedaan.

Jesaja heeft geprofeteerd dat er hoop voor onze tijd is. Over de vergadering van Israël en de herstelling van de kerk via de profeet Joseph Smith heeft Jesaja geschreven: 'Het zal te dien dage geschieden, dat de Here wederom zijn hand opheffen zal om los te kopen de rest van zijn volk (...).

'En Hij zal een banier opheffen voor de volken, en de verdrevenen

van Israël verzamelen en de verstrooide dochters van Juda vergaderen van de vier einden der aarde.³⁵

Die profetieën van hoop zouden uit kunnen komen als leiders en burgers van landen de leringen van Jezus Christus zouden toepassen. Dan zouden we een tijdperk van ongeëvenaarde vrede en vooruitgang krijgen. De barbaarsheden uit het verleden zouden begraven zijn. Oorlog en oorlogsgruwelen zouden tot het grijze verleden behoren. De doelen van de landen zouden elkaar onderling steunen. Vredestichters zouden het voorbeeld kunnen nemen in de kunst van de arbitrage, hulp kunnen verlenen aan de behoeftigen en hoop kunnen geven aan de angstigen. Toekomstige generaties zouden dergelijke patriotten loven en onze eeuwige God zou oordelen van heerlijkheid over hen uitspreken.

De Hoop van de wereld is gericht op de Vrededorst — onze Schepper, Heiland, Jehova en Rechter. Hij biedt ons het goede leven, het overvloedige leven, en het eeuwige leven. In vrede — en zelfs in welvaart — leven kan het lot zijn van hen die zich houden aan zijn voorschriften³⁶ en zijn pad naar de vrede volgen. Dat verklaart ik tot de hele wereld.

Kerkleden

En wat verwacht de Heer van ons, als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen? Ons, als kerk, is gezegd:

'Verwerpt daarom oorlog en verkondigt vrede.³⁷ Zelf moeten wij dat wat 'de vrede [...] bevordert'³⁸ nagen. Wij zouden zelf vredestichters moeten zijn. Wij zouden in vrede moeten leven — als echtelieden, als huisgenoten en als burens. Wij zouden ons door de gulden regel moeten laten leiden. Wij hebben geschriften van de nakomelingen van Juda nu samengevoegd met de geschriften van de nakomelingen van Efraïm.³⁹ Wij zouden die moeten gebruiken en onze kring van liefde uitbreiden zodat die de hele mensheid omvat. Wij zouden onze burens en vrienden goddelijke liefde en de geopenbaarde leringen van de herstellende godsdienst moeten brengen. Wij zouden ons dienstbaar tegenover hen moeten opstellen, al naar gelang onze mogelijkheden en kansen. Wij zouden onze beginselen moeten hooghouden en voor het goede moeten staan. Wij zouden het verstrooide Israël uit de vier hoeken van de aarde moeten blijven vergaderen en hun de verordeningen en verbonden aanbieden waarmee familieleden voor eeuwig aan elkaar verzegeld worden. Die zegeningen dienen wij aan de mensen onder alle volken te brengen.

Als wij zo leven, zal de Meester ons zegenen. Hij heeft ons deze belofte gegeven: 'Vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met mijn heilrijke rechterhand.'⁴⁰

Wij hebben een goddelijk werk te doen. Wij werken aan de eeuwige heerlijkheid van de hele mensheid. En als vredestichters zullen wij de kinderen Gods genoemd worden. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

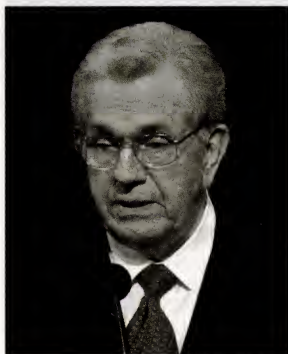
1. Zie Mormon 8:29–31; zie ook 2 Timoteüs 3:1–7, 12–13; IV 45:26–27.
2. De tijd van Set, de zoon van Adam en Eva.
3. Mozes 6:15.
4. Zie Genesis 4:8–10.
5. Zie Genesis 27:41.
6. Zie Genesis 37:28.
7. Spreuken 29:8.
8. Mosiah 3:19.
9. Jesaja 9:6.
10. Zie Lucas 2:14.
11. Matteüs 5:9; zie ook 3 Nephi 12:9; Matteüs 5:11.
12. Matteüs 22:37.
13. Matteüs 22:39; zie ook Lucas 10:27; IV 59:5–6.
14. Matteüs 5:44.
15. Matteüs 7:12; zie ook Lucas 6:31; 3 Nephi 14:12.
16. Zie B.H. Roberts, *New Witnesses for God*, 3 delen (1909–1911), deel 3, blz. 492–493.
17. Matteüs 5:38; zie ook Exodus 21:24–27; Leviticus 24:20.
18. Zie Joseph Stein, *Fiddler on the Roof* (1964), blz. 142.
19. Zie Matteüs 25:40; IV 18:10.
20. Mosiah 4:14–15.
21. Matteüs 5:22–24; zie ook 3 Nephi 12:22–24; Matteüs 5:24–26.
22. Marcus 11:25–26; zie ook Marcus 11:27–28.
23. Zie Matteüs 12:36; Romeinen 14:10–12; 1 Johannes 4:16–21; Alma 41:3; 3 Nephi 27:16–22.
24. Zie Alma 43:45–47; 46:11–12, 19–20; 48:11–16.
25. Zie Geloofsartikelen 1:12.
26. IV 134:1.
27. James R. Clark, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 delen (1965–1975), deel 6, blz. 155–156.
28. Psalmen 46:2.
29. Psalmen 46:10.
30. Jakobus 2:23; zie ook 2 Kronieken 20:7; Jesaja 41:8. Lang geleden heeft onze Schepper een verbond gesloten met Abraham, dat zou gelden 'tot in duizend geslachten' (Deuteronomium 7:9; zie ook 1 Kronieken 16:15; Psalmen 105:8). Dat wordt in de laatste dagen vervuld. (Zie 1 Nephi 15:13, 18; IV 124:58; 132:30.)
31. Abraham 1:2.
32. Zie Genesis 25:9. Abrahams oorspronkelijke naam, Abram, betekent 'verhoogde vader'.
33. Zie Genesis 21:13, 18.
34. Zie Genesis 17:19; 21:12; 22:18; 28:13–14; 35:9–12; Exodus 32:13; Deuteronomium 9:5; Abraham 2:11; Genesis 17:25.
35. Jesaja 11:1–12; zie ook Romeinen 15:12.
36. Zie 2 Kronieken 20:20; Matteüs 6:24–33; Johannes 10:10; 1 Nephi 2:20; 4:14; 2 Nephi 1:9, 20; 4:4; Jarom 1:9; Mosiah 1:7; 2:22, 31; Alma 9:13; 36:1, 30; 37:13; 38:1; 48:25; 50:20; Helaman 3:20; IV 64:34.
37. IV 98:16.
38. Romeinen 14:19.
39. Zie Ezechiël 37:16–19; 2 Nephi 3:12.
40. Jesaja 41:10.

De ringpatriarch

PRESIDENT BOYD K. PACKER

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Heer heeft veel op met patriarchen. Zij nemen in de kerk een unieke positie in.

Vijftig jaar geleden, klopte ik op de deur van J. Roland Sandstrom, patriarch van de ring Santa Ana (Californië). Ik had een aanbeveling voor een patriarchale zegen op zak. We hadden elkaar nog nooit ontmoet, het zou veertien jaar duren voor we elkaar weer tegenkwamen. Vijftien jaar daarna zagen we elkaar weer. Deze laatste keer zegende ik hem, als een van de Twaalf, de dag voor hij stierf.

De zegen werd naar de lucht-machtbasis waar ik was gestationeerd gestuurd. Ik wist toen niet, zoals ik nu weet, dat een patriarch een profetische gave heeft, dat zijn zegen meer dan een leidraad voor mij zou zijn. Het is een schild en een bescherming voor mij geweest.

De openbaring verklaart: 'Het is de plicht van de Twaalfen in alle grote

gemeenten der kerk evangelisten aan te stellen, zoals die hun door openbaring zullen worden aangewezen.'¹

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Een evangelist is een patriarch', en: 'Waar de kerk van Christus op aarde is, dient er een patriarch te zijn ten gunste van het nageslacht van de heiligen, zoals in het geval van Jakob, die zijn zoons een patriarchale zegen heeft gegeven.'²

In de Schriften wordt over drie soorten patriarchen gesproken: de vader van een gezin³, de profeet-leiders in tijden van weleer, en de ringpatriarch, een ambt in het Melchizedeks priesterschap.⁴

De vader is de patriarch van zijn gezin en kan en dient zijn kinderen een vaderlijke zegen te geven.

Tot een paar jaar geleden werd elke ringpatriarch geroepen en geordend door een lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Toen het aantal ringen toenam, werd die taak gedeeld aan de ringpresident.

Evenals de andere ambten in het Melchizedeks priesterschap — ouderlingen, hogepriesters, zeventigen en apostelen — wordt een ringpatriarch geordend in plaats van aangesteld.

De ringpresident stelt een naam voor aan het Quorum der Twaalf Apostelen. Elke naam wordt zorgvuldig en gebedvol overwogen. Eenmaal goedgekeurd, wordt de patriarch gesteund in de ringconferentie en vervolgens geordend. Dan kan hij met profetisch inzicht een

zegen uitspreken op het hoofd van wie zijn aanbevolen door de bisschop van hun wijk.

Er is een publicatie, *Informatie en werken voor patriarchen*. Zij bevat instructies voor de ringpresident en de patriarch over dit gewijde ambt. Deze publicatie is jaren onderwerp van discussie geweest voor het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen. Bij elke herziening, werd zij beknopter. Een ervaren algemeen autoriteit heeft gezegd: 'Broeders, we moeten niet tussen de Heer en zijn patriarchen gaan staan.'

Nu vragen we elke ringpresident en elke patriarch dit beknopte document te herlezen. Lees het meer dan eens.

Patriarchen zijn niet uit op zegens geven. De leden kunnen een zegen aanvragen als ze daartoe worden geïnspireerd. Er is geen vaste leeftijd waarop iemand zijn patriarchale zegen kan ontvangen. De bisschop ziet erop toe dat het lid volwassen genoeg is om de betekenis en het belang van de zegen te begrijpen.

De patriarchale zegen wordt opgenomen en uitgetypt door iemand die daar door de ringpresident voor wordt aangewezen. Die zegen wordt een heel persoonlijke schat.

Met uitzondering van de naaste familie, moeten we anderen onze zegen niet laten lezen noch moeten we anderen vragen die te interpreteren. De patriarch noch de bisschop kan en dient hem te interpreteren.

Toen de Twaalf nog patriarchen riepen en ordenden, vertelden we elkaar over onze ervaringen. We kwamen erachter dat de Heer veel op heeft met patriarchen. Ze nemen in de kerk een unieke positie in.

Ik herinner mij een conferentie met een hele oude patriarch. Hoewel zijn ordening van kracht bleef, was het tijd om hem buiten dienst te stellen.

De ringpresident beval een man aan met veel ervaring als leider. Toch had ik niet het gevoel dat hij

Twee ringpatriarchen in gesprek bij het Conferentiecentrum.

de nieuwe patriarch moest worden.

Ik wist dat het Eerste Presidium de ringpresidenten had meegedeeld: 'Al heeft iemand een presiderende functie goed vervuld en is hij op leeftijd gekomen, dat wil nog niet zeggen dat hem dat tot een goede patriarch maakt; (...) [Het moet iemand zijn die in zich] de geest van de patriarchen heeft laten opbloeien; in feite moet dat zijn voornaamste karaktereigenschap zijn, een wijs man, alsook in het bezit van de gave en de geest van zegenspreking.'⁵

Toen men op het punt stond met de avondbijeenkomst te beginnen, kwam er een oudere man het gangpad op, maar halverwege ging hij terug omdat hij geen plaatsje kon vinden. Hij was niet zo goed gekleed als de meeste anderen en het was duidelijk dat hij veel in de buitenlucht was.

Ik fluisterde tegen de ringpresident: 'Wie is dat?'

Omdat hij wist waar ik naartoe wilde, zei hij: 'O, ik denk niet dat hij de patriarch is die we zoeken. Hij woont ver weg van het centrum van de ring en heeft nooit een leiderspositie in een bisschop of hoge raad vervuld.'

Hem werd gevraagd het openingsgebed uit te spreken. Hij had nog maar een paar woorden gezegd, toen de bevestiging kwam, zoals dat bij openingen het geval is: 'Dit is de patriarch.'

Ik herinner me dat hij zes zoons en een dochter had. De jongste was op zending, naar voorbeeld van zijn oudere broers, die getrouwd waren en verspreid over het land woonden, alle getrouwd in de kerk.

'En uw dochter?', vroeg ik.

'O', zei hij, 'u hebt al kennis met haar gemaakt. Zij is de vrouw van een raadgever in het ringpresidium.'

Ik dacht: een patriarch, deze man is voorwaar een patriarch!

Voor de algemene bijeenkomst kwam ik de bejaarde patriarch in de gang tegen en zei tegen hem: 'We gaan u vandaag een beetje ontlasten.'

Hij zei: 'O, dank u! Dat waardeer ik ten zeerste.'

Ik zei: 'Ik zal u de naam geven van de nieuwe patriarch, dan zijn u en ik en de ringpresident de enigen die het weten.'

Toen ik de naam noemde, was hij verrast en zei: 'Dat vind ik opmerkelijk! Ik zag hem zitten toen ik het

gebouw binnenkwam en dacht bij mezelf: zou dat geen geweldige patriarch zijn? Het was een inspirerende bevestiging uit de mond van de oude patriarch.

Niets in de hele kerk of de hele wereld is te vergelijken met dit ambt.

De ringpresident moet heel zorgvuldig waken over de patriarch. U laat hem op het podium zitten en heet hem welkom.

Op regelmatige basis, misschien twee keer per jaar, heeft u een gesprek met de patriarch en leest u een paar van zijn zegens. Herinner hem eraan dat elke zegen toegesonden dient te zijn op het lid. Het periodiek lezen van zegens moet niet veronachtzaamd worden door de ringpresident.

Ik heb eens een patriarch geordend die de verantwoordelijkheid niet aankon. Maandenlang kon hij zichzelf er niet toe brengen een zegen te geven. Uiteindelijk vroeg hij de ringpresident of hij bij wijze van voorbeeld een inleidend stukje voor een

patriarchale zegen mocht schrijven. De ringpresident gaf toestemming.

Later vertrouwde hij mij het volgende toe: 'Toen de eerste jongeman binnenstapte voor een zegen, voelde ik me gerust doordat ik dat voorbeeld uit mijn hoofd had geleerd. Ik legde mijn handen op zijn hoofd, en ik heb er geen woord van gebruikt. Die dag kwam ik erachter wiens zegens het zijn. Het zijn niet mijn zegens, ze worden gedictieerd door de Geest.'

Er is gezegd dat een patriarchale zegen een "[aline]a uit het boek van iemands mogelijkheden is." Als we onze patriarchale zegen lezen, zullen we zien dat de geest van profetie ons datgene heeft aangereikt wat ieder van ons kan bereiken.¹⁶

Een wezenlijk onderdeel van een patriarchale zegen is de vaststelling van de afstamming. Door de Schriften zorgvuldig te bestuderen, raakt een patriarch bekend met de patriarchale orde. Hij leert wat de bestemming van de stammen van Israël is.

De algemene autoriteiten hebben

gezegd: 'Tijdens een zegen kan de patriarch onze afstamming vaststellen — dat wil zeggen, dat we van Israël zijn, en dus van de familie van Abraham, en van een specifieke stam van Jakob. In de meeste gevallen zijn de heiligen der laatste dagen van de stam van Efraïm, de stam aan wie het leiderschap van het werk in de laatste dagen is gegeven. Of het om bloedverwantschap of adoptie gaat doet niet ter zake (Abraham 2:10). Dit is heel belangrijk, want het is alleen door de lijn van Abraham dat de grote zegeningen van de Heer voor zijn kinderen op aarde verwezenlijkt kunnen worden (Genesis 12:2, 3; Abraham 2:11).

Vervolgens kijkt de patriarch de toekomst in, beschrijft de zegeningen en beloften — sommige concreet, andere algemeen — waarop de persoon volgens die lijn (...) recht heeft, en verzegelt die krachtens zijn ambt op hem, zodat ze eeuwig de zijne zijn bij getrouwheid.¹⁷

Daar er in ons vele bloedlijnen stromen, kunnen twee leden van

hetzelfde gezin van twee verschillende stammen zijn.

Een patriarch kan een patriarchale zegen geven aan zijn eigen kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen die een aanbeveling hebben van hun bisschop.

Als iemand zijn zegen wil ontvangen van een oom of een vriend van de familie, verzoeken we hem zich aan de vastgestelde orde te houden en zijn zegen van de patriarch in zijn eigen ring te ontvangen.

In zendingsdistricten of in ringen zonder patriarch kunnen de leden een aanbeveling van hun bisschop of gemeentepresident krijgen voor een patriarch in een naburige ring.

Af en toe kan een lid het gevoel hebben dat zijn zegen niet is wat hij ervan verwacht had. Maar met het verstrijken der jaren zal hij er de macht van openbaring in vinden.

Soms zal iemand zich zorgen maken omdat er in zijn patriarchale zegen een belofte staat die nog niet is vervuld. Zo kan er in een zegen staan dat iemand zal trouwen, maar blijft een huwelijks uit. Dat betekent niet dat de zegen niet in vervulling gaat. Men dient te bedenken dat alles op de door de Heer vastgestelde tijd gebeurt, niet altijd op die van ons. Zaken van eeuwige aard hebben geen grenzen. Van het voorsterfelijke bestaan tot ons bestaan nu en verder door de sluiers des doods, is ons leven een eeuwig leven.

Er kunnen omstandigheden zijn, zoals hoge leeftijd of ziekte, verhuizing uit de ring, of een zendingsoproep, die de ringpresident ertoe nopen het Quorum der Twaalf Apostelen in overweging te geven de patriarch eervol uit actieve dienst te ontheffen.

President Harold B. Lee heeft eens een patriarch geroepen. Hij en de ringpresident hadden de man thuis opgezocht. Hij had met zijn zoons de hele dag op de welzijnsboerderij

gewerkt en hij was moe en zat onder het vuil.

President Lee zei: 'Ik maakte hem nog moeër toen ik hem zei waarom ik er was — dat hij geroepen werd als de patriarch van de ring.'

Na de ochtendbijeenkoms van de conferentie, waarin de man een krachtig getuigenis had gegeven, trokken ze zich terug in een kantoortje in de kelder van de kerk.

De vrouw van de ringpresident, die aanwezig was, schreef aan president Lee: 'Toen u naar hem toeliep om uw handen op [zijn] hoofd te leggen, dacht ik bij mezelf: hij is iemand met wie we omgaan. We zijn met hem op reis geweest, naar dansavonden. (...) Nu is het zijn verantwoordelijkheid om in die zegens onze afstamming vast te stellen. Hij heeft geen oude talen gestudeerd — hoe zal hij het weten?'

'(...) U liep naar hem toe en legde uw handen op zijn hoofd, en toen kwam er een licht achter u vandaan dat dwars door u heen ging en in hem ging. En toen dacht ik: is het niet toevallig dat het zonlicht op dit moment de kamer binnenkomt. Maar toen besefte ik dat er [geen raam] was, geen zonlicht. En dat was het antwoord op mijn vraag (...). Dat licht kwam ergens achter broeder Lee vandaan en ging door broeder Lee in de patriarch. Toen wist ik hoe hij die informatie zou krijgen — door openbaring van de almachtige God.'

En zo hoort het ook. Als een patriarch is geortend en een zegen uitsprekt, is datzelfde licht, hoewel het misschien onzichtbaar is, aanwezig. Het stelt een patriarch in staat de afstamming vast te stellen en een profetische zegen te geven, niettegenstaande hij zelf een heel gewone man is.

Veronachtzaam of neger het ambt van patriarch niet. Het is van wezenlijk belang voor de geestelijke kracht van een ring.

Ringpresidenten, waak over het werk van uw ringpatriarch. Sta in

nauw contact met hem. Spreek met hem en lees enige zegens van hem.

En tot de patriarchen zeg ik: u bent gekozen zoals er maar weinigen zijn gekozen. U dient zo te leven dat u door inspiratie profetische en geïnspireerde zegens kunt geven. Wees een voorbeeldig patriarch in uw gezin. Leef zo dat de Geest uw metgezel is. En ervaar de vreugde van uw roeping.

De patriarch, die mij nog nooit gezien had, deed een belofte die op ons allen van toepassing is: 'Richt u naar het zonlicht van de waarheid, zodat de schaduw van dwaling, ongelooft, twijfel en ontmoediging achter u zal worden geworpen.'⁹ Vaak heb ik kracht geput uit mijn patriarchale zegen, die ik van een geïnspireerde dienstknecht van de Heer had gekregen.

Ik getuig dat dit heilige ambt: het is een zegen voor deze kerk, het is een voorbeeld van de zegeningen die de Heer in zijn kerk gevestigd heeft tot zegen van ons allen. En ik geef getuigenis van Hem in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

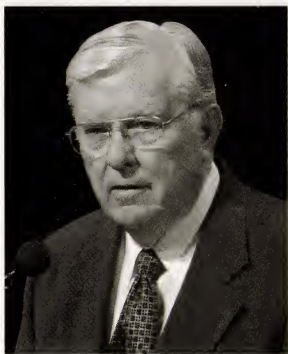
1. IV 107:39.
2. Joseph Smith, *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, samengesteld door Joseph Fielding Smith [1976], blz. 151.
3. Adam gaf zijn nageslacht raad en zegende het (zie IV 107:42-56); Jakob zegende zijn zoons en hun afstammelingen (zie Genesis 49:1-28); Lehi zegende zijn nageslacht (zie 2 Nephi 4:3-11).
4. De Heiland ordende apostelen, profeten en evangelisten (zie Efeziërs 4:11); plicht van de Twaalf om evangelisten te ordenen (zie IV 107:39); Hyrum Smith ontving het ambt van patriarch (zie IV 124:91-92, 124; 135:1).
5. Brief van het Eerste Presidium, 29 juni 1903; zie ook James R. Clark, samensteller, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, zes delen (1965-1975), deel 4, blz. 57-58.
6. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* (1975), blz. 117.
7. John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, 3 delen (1943-1951), deel 1, blz. 73-74.
8. *The Teachings of Harold B. Lee*, onder redactie van Clyde J. Williams [1996], blz. 488-489.
9. Patriarchale zegen van Boyd K. Packer, 15 januari 1944, blz. 2.

De beste generatie zendelingen

OUDERLING M. RUSSELL BALLARD

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Jonge broeders van de Aäronische priesterschap, we roepen jullie op om je te verbeyen, te voldoen aan de verwachtingen en je volledig voor te bereiden om de Heer te dienen.

In een van de indrukwekkendste en leerzaamste verhalen uit het Boek van Mormon legde het volk van Ammon een eed af dat zij nooit meer wapens op zouden nemen om bloed te vergieten. Maar 'toen zij het gevaar en het vele lijden (...) zagen, die de Nephieten om hunnentwil hadden te verduren, werden zij door medelijden bewogen en wensten zij de wapenen op te nemen om hun land te verdedigen' (Alma 53:13). Helaman en zijn broeders haalden hen over om zich toch aan hun eed tegenover de Heer te houden.

In de Schriften lezen we niet wie hen er het eerst op wees dat hun

zonen niet diezelfde eed als hun ouders hadden afgelegd. Ik denk graag dat het een van de jongemannen was die voorstelde om hem en zijn leeftijdgenoten toe te staan 'de wapenen op te nemen' en 'zich Nephieten [te noemen]'.

'En zij sloten een verbond om voor de vrijheid der Nephieten te strijden, ja, om het land met hun leven te verdedigen' (Alma 53:16–17).

Dat was een buitengewone opdracht voor een groep van tweeduizend jongemannen, maar het waren dan ook buitengewone jongemannen. In de Schriften staat: 'En het waren allen jongemannen, die zowel in moed als in kracht en werklust uitblonken; doch ziet, dit was niet alles — het waren mannen, die te allen tijde getrouwen waren in alle dingen, die hun werden toevertrouwd.

'Ja, het waren waarheidslievende en ernstige mensen, want hun was geleerd de geboden van God te bewaren en oprecht voor Hem te wandelen' (Alma 53:20–21).

In de rest van het verhaal is te lezen hoe die jongemannen heldhaftig streden tegen de veel oudere Lamanieten, die veel meer ervaring hadden. Volgens hun leider, Helaman, vochten zij 'als met de kracht Gods; (...) zo krachtig vielen

zij de Lamanieten aan, dat zij hun schrik aanjoegen, en daarom gaven de Lamanieten zich als krijgsgevangenen over' (Alma 56:56).

Stel u voor! Die onervaren jongemannen waren geestelijk en lichamelijk zo goed voorbereid, en zo krachtig, dat ze hun vijanden angst inboezemden en die zich overgaven! Alle tweeduizend jongemannen raakten wel gewond in de strijd, maar er sneuvelde er geen. (Zie Alma 57:25.) Nogmaals de woorden van Helaman: 'En wij schrijven het terecht toe aan de wondervolle kracht Gods wegens hun buitengewoon groot geloof in hetgeen hun was geleerd te geloven, namelijk, dat er een rechtvaardig God is, en dat een ieder die niet twijfelde, door zijn wondervolle kracht zou worden bewaard' (Alma 57:26).

Broeders, momenteel zijn wij in een strijd verwikkeld die in veel opzichten gevaarlijker is dan de strijd tussen de Nephieten en de Lamanieten. Onze vijand is geslepen en vindingrijk. Wij strijden tegen Lucifer, de vader van alle leugens, de vijand van alles wat goed, juist en heilig is. Wij leven inderdaad in de tijd waar Paulus van geprofeteerd heeft, waarin 'de mensen [...] zelfzuchtig [zullen] zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig.

'Liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, (...) met meer liefde voor genot dan voor God.

'Met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebbende; houd ook dezen op een afstand' (2 Timoteüs 3:2–5).

Klinkt dat bekend, broeders? Ik vind het klinken als een zaterdagavond televisie kijken.

Dit is een gevaarlijke tijd. Wij vechten letterlijk om de ziel van mensen. De vijand is onverzoenlijk en meedoelend. Hij neemt met beangstigende snelheid mensen voor eeuwig

gevangen. En er is geen enkele indicatie dat hij het kalmer aan gaat doen.

Hoewel wij bijzonder dankbaar zijn voor de vele leden van de kerk die zoveel goeds doen in de strijd voor waarheid en recht, moet ik u in alle eerlijkheid zeggen dat het toch niet genoeg is. Wij hebben veel meer hulp nodig. En dus, net als het volk van Ammon zich tot hun zonen wendde om versterking in de oorlog tegen de Lamanieten, wendden wij ons tot jullie, jonge broeders van de Aäronische priesterschap. Wij hebben jullie nodig. Net als de tweeduizend jeugdige krijgers van Helaman, zijn jullie de geestzonen van God en kunnen jullie de kracht krijgen om zijn koninkrijk op te bouwen en te verdedigen. Jullie moeten goed leven en heilige verbonden sluiten, net als zij. Jullie moeten in alles gehoorzaam en getrouw zijn, net als zij.

Wat wij nu nodig hebben, is de beste generatie zendelingen in de geschiedenis van de kerk. Wij hebben deugdzame, goed voorbereide, geestelijk energieke zendelingen nodig die, net als de tweeduizend jeugdige krijgers van Helaman, zowel 'in moed als in kracht en werklust uitblinken' en die 'te allen tijde getrouw [zijn] in alle dingen, die hun [worden] toevertrouwd' (Alma 53:20).

Luister naar die woorden, jonge broeders: *heldhaftig, moedig, kracht, werklust, getrouw*. Wij hebben geen geestelijk zwakke en half toegewijde jongemannen nodig. Je moet niet alleen een positie vervullen; we hebben je hele hart en ziel nodig. We hebben levendige, nadenkende, enthousiaste zendelingen nodig, die weten hoe ze moeten luisteren naar de influisteringen van de Heilige Geest en er gehoor aan geven. Dit is niet een tijd voor geestelijk zwakken. We kunnen jullie niet op zending sturen om je te heractiveren, te hervormen of een getuigenis te krijgen. Daar hebben we gewoon de tijd niet voor. Je moet

vol 'geloof, hoop, mensenmin en liefde [zijn], met het oog alleen op de ere Gods gericht' (1V 4:5).

Als apostel van de Heer Jezus Christus roep ik je op om nu meteen — vanavond — te beginnen in alle opzichten goed te leven. Neem je vast voor, en beloof God, en streef er ijverig naar om van nu af aan je hart, handen en gedachten zedelijk rein te houden. Besluit porno te vermijden als de gevaarlijkste ziekte, want dat is het ook. Besluit volledig van tabak, alcohol en drugs af te blijven. Besluit eerlijk te zijn. Besluit een goede burger te zijn en je te houden aan de wetten van het land. Besluit vanaf nu je lichaam nooit te verontreinigen of grove taal te gebruiken die een priesterschapsdrager niet past.

En dat is nog niet alles wat we van jullie verwachten, jonge broeders. Wij verwachten van jullie dat je begrip en een sterk getuigenis hebt van het herstellende evangelie van Jezus Christus. Wij verwachten van jullie dat je hard werkt. Wij verwachten van jullie dat je verbonden sluit en je eraan houdt. Wij verwachten van jullie dat jullie zendelingen zijn die onze heerlijke boodschap eer aandoen.

Dat zijn hoge normen. Dat begrijpen we, maar we verontschuldigen

ons er niet voor. Ze komen overeen met de eisen die de Heer aan je stelt voordat je het Melchizedeks priesterschap ontvangt, naar de tempel gaat, op zending gaat, en een goede echtgenoot en vader wordt. Ze zijn niet nieuw, er is niets wat je niet al gehoord hebt. Maar vanavond, jonge broeders van de Aäronische priesterschap, roepen we jullie op om je te verheffen, te voldoen aan de verwachtingen, en je volledig voor te bereiden op het dienen van de Heer.

Velen van jullie zijn daar al mee bezig, en wij zijn blij dat je goed leeft en vastberaden bent. Laat het voor de anderen vanavond het begin van jullie voorbereiding zijn. Als jullie tekortschieten in het naleven van de gedragsnormen, besluit dan om de nodige veranderingen aan te brengen — en begin daar nu meteen mee. Als je denkt dat je met je vader en je bisschop moet spreken over zonden die je hebt begaan, wacht daar dan niet mee: doe het nu. Zij zullen je helpen om je te bekeren en te veranderen, zodat je tot de beste generatie zendelingen kunt behoren.

Begrip me goed: we leggen de lat, de eisen voor een zending, hoger. De tijd van 'bekeer je en ga op zending' is voorbij. Jullie weten wel waar ik het

over heb, nietwaar? Sommige jongemannen denken onterecht dat ze datgene kunnen doen wat ik net heb besproken, om zich vervolgens op achttien-en-een-halfjarige leeftijd te kunnen bekeren en met negentien jaar op zending te gaan. Hoewel het klopt dat je je kunt bekeren van zonde, kom je daarmee niet automatisch in aanmerking voor een zending. Het is veel beter om jezelf rein en rechtschapen te houden op deze eenvoudige manieren:

- Ontwikkel een zinvolle gebedsrelatie met je hemelse Vader.
- Neem de sabbat in acht.
- Werk, en zet een deel van je verdienste op een spaarrekening.
- Betaal een volledige, eerlijke tiende.
- Beperk de tijd die je besteedt aan het spelen van computerspelletjes. Hoeveel vijanden je in een minuut kunt doodschieten in een computerspelletje is van geen enkel belang voor je werk als een goede zending.
- Geef de Heer meer van je tijd door de Schriften te bestuderen en begrip te krijgen van de geweldige boodschap van de herstelling die we voor de wereld hebben.
- Dien anderen en geef je getuigenis.

Vaders, u bent van onmisbaar belang bij deze voorbereiding. Wij weten dat het gezin de grootste invloed heeft op de voorbereiding van jongemannen op het Melchizedeks priesterschap, het huwelijk en het vaderschap. Als uw zonen voldoende begrip hebben van de fundamentele leerstellingen om een goede vader te worden, kunnen ze ook een voltdzending vervullen. Helaas zijn er veel te veel vaders die deze eeuwige verantwoordelijkheid afschuiven. Misschien denkt u dat de bisschop, het seminarie, de zondagschool en de leerkrachten en leiders van de jongemannenorganisatie zich

in een betere positie bevinden om uw zonen te motiveren en inspireren dan u. Maar dat is niet waar. Kerkleiders zijn wel belangrijk voor de voorbereiding van uw zoon op het priesterschap en een zending, maar de kerk is niet meer dan een hulpmiddel voor u. Zij is geen vervanging voor uw geïnspireerde onderwijs, leiding en opvoeding.

Dus als we voor uw zonen de 'lat hoger leggen' voor een zending, dan betekent het dat we voor u ook de 'lat hoger leggen'. Als we meer van hen verwachten, betekent het dat we ook meer verwachten van u en uw vrouw. Denk eraan: Helamans tweeduizend jeugdige krijgers waren getrouwd omdat 'hun was geleerd de geboden van God te bewaren en oprecht voor Hem te wandelen' (Alma 53:21) — en dat hebben ze thuis geleerd.

Sommige vaders denken dat ze het recht niet hebben om hun kinderen te vragen of ze goed leven. Ze denken dat het uitsluitend een recht van de bisschop is. Vaders, u hebt niet alleen het recht om te weten of uw kinderen goed leven, het is uw plicht. Het is uw plicht om te weten hoe het staat met

het geestelijk welzijn en de vooruitgang van uw kinderen. U moet goed in de gaten houden welke kwesties en vragen ze met u bespreken. Stel uw kinderen concrete vragen om te zien of ze goed leven en neem geen genoegen met vage antwoorden.

Al te vaak moeten onze bisschoppen jongeren de opdracht geven om met hun ouders te praten over problemen. Die procedure moet eigenlijk andersom verlopen. Ouders moeten zo goed op de hoogte zijn van wat er gaande is in het leven van hun kinderen dat ze eerder van de problemen afweten dan de bisschop. Ze moeten hun kinderen raad geven en met ze meegaan naar de bisschop als dat nodig is voor een volledige bekering. Als de door God geroepen rechters in Israël stellen de bisschop en de ringpresident namens de kerk vast of iemand goed leeft en lossen ze problemen op. Maar, vaders, u hebt de eeuwige verantwoordelijkheid voor het geestelijk welzijn van uw kinderen. Neem alstublieft uw rechtmatige plaats in als raadgever, adviseur en priesterschapsgids bij de voorbereiding van uw zoons op het Melchizedeks priesterschap en een zending.

Nu de bisschoppen. Ik besef dat er veel jongemannen zijn die thuis geen actieve vader hebben. Zorg er in die gevallen voor dat die Aäronisch-priesterschapsdragers in de kerk les krijgen van Melchizedeks-priesterschapsdragers die hen kunnen helpen met hun voorbereiding op het grote priesterschapswerk dat voor hen ligt. U, bisschop, en u, ringpresident, hebben de plicht om alleen de jonge mannen en jonge vrouwen aan te bevelen die volgens u geestelijk, lichamelijk, mentaal en emotioneel voorbereid zijn en de huidige realiteit van het zendingswerk aankunnen. Broeders, oordeel verstandig en bedenk dat niet alle jongemannen ver van huis op zending hoeven; sommigen kunnen het beste onder uw

leiding dienst doen als wijkzending.

Wie nu een voltijdzending vervullen, danken we voor het werk dat zij doen. Deze avond is een goed moment om je prestaties eens goed onder de loep te nemen, en als je tekortschiet, zal je zendingspresident je behulpzaam zijn bij het aanbrengen van de nodige veranderingen om een effectieve, toegewijde dienstknacht van de Heer Jezus Christus te zijn.

Tot slot nog een opmerking voor hen die al terug zijn van zending: benedien alsjeblieft dat je van je zending bent ontheven, maar niet van de kerk. Je bent twee jaar lang een afgezant van de Heer Jezus Christus geweest. Wij verwachten dat je er altijd uitziet en je gedraagt als een van zijn discipelen. Zorg dat je er zo uitziet. Zorg dat je je zo gedraagt. Volg geen wereldse trend of mode. Je staat daarboven. Als je bent afgezakt, doe dan wat nodig is om je geestelijk evenwicht terug te krijgen. De regels om gelukkig en succesvol te worden na je zending zijn grotendeels hetzelfde als de regels op zending: bid veel, werk hard en wees gehoorzaam. Ga aan de slag en zoek een eeuwige partner om met haar van het leven te genieten. Dien samen de Heer en voed de volgende generatie op.

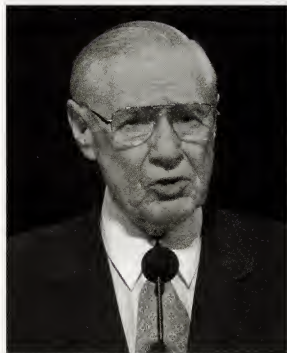
Broeders, ik heb vanavond openhartig gesproken. Ik hoop dat u de liefde en zorg voelt die het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf en andere kerkeleiders voor u hebben nu wij u vragen uzelf voor te bereiden om met ons de zegeningen van het herstelde evangelie aan alle mensen op aarde te brengen. Ieder van jullie is waardevol en wij willen dat jullie succesvol en veilig zijn in de strijd om de ziel van de kinderen van onze hemelse Vader. Moge God jullie zegenen met de moed om 'te allen tijde getrouw' (Alma 53:20) te zijn en met het besef wie je bent en wat de Heer voor je te doen heeft. Dat bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ■

Ik kan het, ik wist dat ik het kon

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Omdat we niet allemaal dezelfde ervaring, aanleg en kracht hebben, worden we allemaal verantwoordelijk gehouden voor de gaven en kansen die we krijgen.

Broeders van het heilig priesterschap, ik bid dat u mij begrijpt nu ik dit grote publiek toespreek. Als president van de kerk heeft president Gordon B. Hinckley schier onoverkomelijke taken volbracht. Toch is hij net zo'n jonge Aäronisch-priesterschapsdrager geweest als velen van u. Jullie, jongemannen van de Aäronische priesterschap, zijn de toekomstige leiders van de kerk. Vanavond richt ik mij voornamelijk tot jullie. Jullie moeten begrijpen dat succes — zowel voor jou als voor de kerk — afhangt van je vastbeslotenheid om het werk van de Heer te volbrengen. Jullie hebben geloof en

vertrouwen nodig om door te gaan.

Aan elke man en elke jongen die vanavond luistert, is de grootste macht op aarde toevertrouwd — het heilig priesterschap van God. Het is de macht om rechtschappen in de naam van de Heer te handelen om Gods koninkrijk op aarde op te bouwen. Ik herinner u eraan 'dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.'¹ Het priesterschap is door God ingesteld, en de Heer houdt ons aansprakelijk voor het gebruik ervan.

Voor het eerst hoorde ik het mooie verhaal van *De kleine locomotief* toen ik ongeveer tien was. Als kind interesseerde dat verhaal me omdat de wagons gevuld waren met speelgoed-dieren, clowns, zakmessen, puzzels, boeken en veel lekkers. Maar de locomotief die de trein over de berg trok, ging stuk. In het verhaal staat dat aan een grote treinlocomotief die langs kwam, gevraagd werd de wagons over de berg te trekken, maar die voelde er niets voor om het kleine treintje te trekken. Er kwam nog een locomotief langs, maar die wilde het treintje niet

over de berg trekken omdat hij een goederenlocomotief was. Toen kwam er een oude locomotief langs, maar die wilde ook niet helpen. Die zei: 'Ik ben moe. Ik kan het niet. Ik kan het niet. Ik kan het niet.'

Toen kwam er een blauw locomotiefje over het spoor en haar werd gevraagd om de wagons over de berg te trekken, naar de kinderen aan de andere kant. Het locomotiefje antwoordde: 'Ik ben niet zo groot. (...) Ze gebruiken me alleen voor het rangeren van de wagons. Ik ben nog nooit over de berg geweest.' Maar ze maakte zich zorgen dat de kinderen aan de andere kant van de berg teleurgesteld zouden zijn als ze al dat lekkers niet kregen. Daarom zei ze: 'Ik denk dat ik het kan. Ik denk dat ik het kan.' En ze haakte zichzelf aan het treintje vast. 'Hakkepuf, hakkepuf' ging het blauwe locomotiefje. 'Ik denk dat ik het kan. Ik denk dat ik het kan. Ik denk dat ik het kan.' Zo bereikte het locomotiefje de top van de berg, reed aan de andere kant naar beneden en zei: 'Ik dacht wel dat ik het kon. Ik dacht wel dat ik het kon. Ik dacht wel dat ik het kon. Ik dacht wel dat ik het kon. Ik dacht wel dat ik het kon. Ik dacht wel dat ik het kon.'

Soms worden we allemaal op de proef gesteld en moeten we meer doen dan we denken te kunnen. Ik denk aan de woordspeling van president Theodore Roosevelt: 'Ik ben maar een doorsnee mens, maar ik werk harder dan de doorsnee mens!'³ We ontwikkelen onze talenten allereerst door te denken dat we het kunnen. We kennen de gelijkenis van de talenten. De Meester gaf vijf talenten aan de één, twee aan een ander, en één aan een derde, 'een ieder naar zijn bekwaamheid (...).'

'Terstond ging hij, die de vijf talenten ontvangen had, op weg, en hij deed er zaken mede en verdiende er vijf bij.

'Evenzo verdiende hij, die de twee talenten had, er twee bij.

'Maar hij, die het ene talent ontvangen had, ging heen en groef een gat in de grond en verborg het geld van zijn heer.'

Na lange tijd vroeg de Meester om rekenschap. Degene die vijf talenten had gekregen, vertelde dat hij er vijf bij had verdiend en kreeg te horen: 'Over weinig zijt gij getrouw geweest. Over veel zal ik u stellen.' Degene die twee talenten had ontvangen, verdiende er twee bij en kreeg ook de belofte van meer verantwoordelijkheid. Maar degene die slechts één talent gekregen had, bracht die terug en zei: 'Heer, ik wist van u, dat gij een hard mens zijt, die maait, waar gij niet gezaaid hebt, en die bijeenbrengt van plaatsen, waar gij niet hebt uitgestrooid.'

'En ik was bevreesd en ben heen-gegaan en heb uw talent in de grond verborgen.'⁴

Deze luie dienstknecht ontkende zijn rentmeesterschap door zijn meester zijn eigen karakterfouten toe te schrijven.⁵ Hij had het geld ten minste op de bank kunnen zetten en er rente over kunnen ontvangen. Zijn talent werd hem ontnomen en gegeven aan de man die tien talenten had. Dan zegt de Heer: 'Want aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden en hij zal overvloedig hebben. Maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden.'⁶

We kunnen ons afvragen of het eerlijk was dat het talent van wie het minste was had, gegeven werd aan wie

het meeste had. Van meet af aan legt de Heer echter uit dat ieder de bekwaamheid had.⁷

Sommigen van ons zijn te content met wat we al doen. We blijven in de 'eet, drink en wees vrolijk'-toestand terwijl de groei- en ontwikkelingskansen overvloedig aanwezig zijn. We missen de kans om Gods koninkrijk op te bouwen omdat we het passieve idee hebben dat anderen ervoor zorgen. De Heer zegt dat Hij meer zal geven aan wie gewillig zijn. Zij zullen groot gemaakt worden in hun werk, zoals het blauwe locomotiefje dat de trein de berg op trok. Maar van wie zeggen: 'wij hebben genoeg, zal worden weggenomen wat zij hebben.'⁸

De Heer vertrouwt al zijn dienstknechten, ook elke priesterschapsdrager, geestelijke talenten toe. De Heer die ons die talenten geeft, zegt: 'Ik geloof dat je het kunt. Ik geloof dat je het kunt.' Omdat we niet allemaal dezelfde ervaring, aanleg en kracht hebben, krijgen we verschillende kansen om die geestelijke gaven te gebruiken, en allemaal worden we verantwoordelijk gehouden voor de gaven en kansen die we krijgen.

De kerkgeschiedenis vermeldt gebeurtenissen met getalenteerde priesterschapsdragers. Enkele waren briljant, maar ook grillig en onbetrouwbaar, en verloren dus de geestelijke gaven en talenten waarmee de Heer hen zo rijkelijk had begiftigd. Ik wil u over zo iemand vertellen.

Samuel Brannan leidde een groep heiligen rond Kaap Hoorn op het schip *Brooklyn*. Ze onderbraken de reis kort in Hawaii voordat ze de baai van San Francisco binnenliepen. Hij was ervan overtuigd dat de hoofdgroep van de heiligen zich niet in het Rotsgebergte moest vestigen, maar in Californië. Hij trok dus oostwaarts en ontmoette in Green River (Wyoming) de eerste groep emigranten onder leiding van Brigham Young. Hij gebruikte al zijn overredingskracht om Brigham Young over te halen

Een jongemannenkoor zingt tijdens de priesterschapsbijeenkomst.

gebruik te maken van de kansen die Californië volgens hem bood. Brigham Young antwoordde: 'Als we naar Californië gaan, kunnen we daar hooguit vijf jaar blijven; maar als we in de bergen blijven, kunnen we onze eigen aardappelen telen en eten, en ik blijf hier.'⁹ Brennan bleef een paar dagen bij de hoofdgroep van de heiligen, maar omdat hij koppig en egocentrisch was, ging hij in augustus 1847 terug naar Californië.

Net als de grote locomotief die er niets voor voelde om de wagons over de berg te trekken, richtte Sam Brannan zich niet op Gods koninkrijk. In plaats daarvan richtte hij zich op zakendoen en geld verdienen. Hij werd de eerste miljonaire in Californië, met talrijke ondernemingen en veel grond in eigendom. Omdat hij de leider van die groep heiligen was geweest, vroeg president Young hem om verantwoording van de tiende die hij van de kerkleden, inclusief de goudzoekers, in Californië geïnd had, maar hij reageerde niet. Hij gebruikte dat geld ook niet voor de vestiging van de kerk of om de leden te helpen.

Brannan was enige tijd zeer succesvol in het vestigen van bedrijven en het verkrijgen van land voor zichzelf, maar uiteindelijk kreeg hij het zwaar te verduren. Zijn gezin viel uiteen. Toen hij stierf, was hij alleen, lichamelijke, geestelijke en financieel gebroken. Zestien maanden lang eiste niemand zijn lichaam op. Ten slotte werd het bijgezet op de begraafplaats Mount Hope in San Diego. Sam Brannan bereikte veel, maar uiteindelijk betaalde hij een vreselijke prijs omdat hij zijn rentmeesterschap als priesterschapsdrager niet geëerd had en de profet van God niet gevolgd had.¹⁰

Wie van ons nu het priesterschap van deze kerk dragen, moeten onze profet, Gordon B. Hinckley volgen en steunen.

Net als 'de kleine locomotief' moeten we op het juiste spoor zitten en onze talenten ontwikkelen. We moeten eraan denken dat we het priesterschap alleen voor rechtschapen doelen gebruiken. Wanneer het gebruikt wordt 'in enige mate van ongerechtigheid (...)' ziet, dan ontrekken de hemelen zich, de Geest

des Heren is bedroefd, en wanneer deze zich heeft teruggetrokken, vaarwel dan het priesterschap of het gezeg van die man.'¹¹

Om op het goede spoor te blijven, moeten we de dragers van de sleutels van de presiderende priesterschap eren en steunen. We worden eraan herinnerd dat velen 'worden geroepen, maar weinigen gekozen.'¹² Wanneer worden we gekozen? De Heer kiest ons alleen als we ons best hebben gedaan om dit heilige werk voort te sturen door onze toegewijde inspanningen en talenten. Onze inspanningen moeten altijd geleid worden door de rechtschapen beginselen die de Heer in afdeling 121 van de Leer en Verbonden verkondigt.

'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongevinsde liefde.

'Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen.'¹³

Het priesterschap is gegeven om anderen tot zegen te zijn. President David O. McKay heeft gezegd: 'Het wezen van het priesterschap is eeuwig. Als het wordt uitgeoefend, wordt macht zichtbaar. We kunnen de macht van het priesterschap zien als een verborgen waterreservoir. Die macht wordt alleen werkzaam en productief als de vrijgemaakte kracht actief wordt in dalen, velden, tuinen en gelukkige gezinnen; het beginsel van macht wordt dus alleen zichtbaar als het actief wordt in het leven van mannen die hun hart en hun verlangen op God richten, en die hun medemens helpen.'¹⁴ Als we anderen niet dienen, komt het priesterschap ons niet echt ten goede, omdat het geen passieve macht is. Broeders, wees gul met de macht om te zegenen die voortvloeit uit het priesterschap, vooral voor uw eigen gezinsleden. Onthoud dat de Heer heeft gezegd: 'Wie gij ook zegent, zal Ik zegenen.'¹⁵

Hoever zijn we met onze voorbereiding op het moment dat we bij de Heer verantwoording afleggen voor ons eigen rentmeesterschap? Denk eraan: 'De poortwachter is de Heilige Israëls; daar heeft Hij geen dienstknecht.'¹⁶

Ik hoop dat we niet zijn als de grote locomotief, te trots om de taken die we krijgen, te aanvaarden. Ik bid dat we niet zijn als de persoon in het bekende gedicht die zei:

Vader, waar moet ik vandaag mijn werk doen?

En warme liefde stroomde vrijelijk.

Toen wees Hij een plekje aan

En zei: 'Verzorg dat voor Mij.'

Ik antwoordde snel: 'O nee, dat niet!'

Niemand zou ooit zien

Hoe goed ik mijn werk deed;

Dat plekje is niets voor mij.'

En Hij zei, niet eens streng;

Hij antwoordde mild:

'Ach, mijn kleine, denk eens goed na.

Werk je voor ben of voor mij?

Nazaret was klein,

En Galilea ook.'¹⁷

Ik hoop ook dat we niet zijn als de goederenlocomotief, niet bereid om de 'tweede mijl' te gaan. De Meester heeft ons geleerd: 'Wanneer iemand u zal dwingen één mijl te gaan, gaat met hem twee mijlen.'¹⁸ De meest bevredigende momenten in ons leven zijn de 'extra mijlen' die we gaan als ons lichaam zegt dat het aan rust toe is, maar als ons betere

ik zegt: 'Hier ben ik, zend mij.'¹⁹

Of zeggen we, net als de oude locomotief, dat we te oud of te moe zijn? Ik herinner u eraan dat president Hinckley 92 is en nog steeds vitaal!

Ik hoop dat we allemaal op 'de kleine locomotief' zullen lijken. Ze was niet zo groot. Ze was alleen gebruikt om te rangeren en was nog nooit over een berg geweest, maar was bereidwillig. Dat locomotiefje haakte zich aan de vastgelopen trein vast, pufte naar de top van de berg, tufte naar beneden en zei: 'Ik dacht wel dat ik het kon.' Allemaal moeten we bergen bestijgen die we nog nooit beklommen hebben.

Broeders, groots is ons werk en zwaar onze verantwoordelijk als priesterschapsdrager. Ik hoop en bid dat we nederig, gebedvol en verenigd door kunnen gaan met dit heilige werk onder leiding van de Geest van de Heer en van president Gordon B. Hinckley. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. IV 121:36.
2. 'The Little Engine That Could', bewerkt door Watty Piper, van Mabel C. Bragg, *The Pony Engine* (1930).
3. *Dictionary of Humorous Quotations*, onder redactie van Evan Esar, uitgegeven door Evan Esar, blz. 151.
4. Matteüs 25:15, 16-18, 21, 24-25.
5. Zie James Talmage, *Jesus the Christ*, blz. 582.
6. Matteüs 25:29.
7. Zie Matteüs 25:15.
8. 2 Nephi 28:30.
9. *Discourses of Brigham Young*, samengesteld door John A. Widtsoe (1954), blz. 475.
10. Ouderling John K. Carmack, 'California: What Went Right and What Went Wrong', *Nauvo Journal*, voorjaar 1998; Paul Bailey, 'Sam Brannan and the Sad Years', *Improvement Era*, april 1951, blz. 232-234, 282-287.
11. IV 121:37.
12. IV 121:34.
13. IV 121:41-42.
14. *Pathways to Happiness* (1957), blz. 230.
15. IV 132:47.
16. 2 Nephi 9:41.
17. Gedicht van Meade McGuire, aangehaald door Thomas S. Monson in 'De plicht roept', *De Ster*, 1986, nummer 6, blz. 35.
18. 3 Nephi 12:41.
19. 2 Nephi 16:8.

Zwijg, wees stil

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Zijn woorden in de heilige Schrift volstaan: 'Laat af, en weet dat Ik God ben.'

Het gezang van het mannenkoor vanavond heeft herinneringen teruggebracht aan de liederen die ik als jongen zong. Krachtig zongen we:

Steek uw handen uit de mouw, geen gemar;

Doe uw plichten met een lied in uw hart.

Niet één verzaak' zijn beïl'ge taak; steek uw handen uit de mouw.¹

We hadden een dirigente die ons leerde zingen. We moesten zingen. Zuster Stella Waters wuifde vlak voor onze neus met haar dirigeerstokje en sloeg met haar voet zo hard de maat dat de vloer ervan kraakte.

Als we het goed deden, liet zuster Waters ons een lofzang kiezen. We kozen altijd:

*Meester, de stormwinden woeden!
Onstuimig is 't bandloos tij!
De lucht is zo dreigend en donker,
geen haven of hulp nabij.
Bekommert U dan onze nood niet?
Hoe kunt Gij slapen, Heer,
nu elk ogenblik bier ons bedreigt
met een graf in het kokend meer!*

En dan het geruststellende refrein:

De wind en de golven verstaan uw wil:

Zwijg, wees stil, zwijg wees stil.

*Zij het de woede van 't noodgetij,
of duivels of mensen of wat het ook*

*zij,
geen zee deert het vaartuig waar Gij
mee vaart,*

*de Meester van hemel en zee en
aard'.*

*Zij allen volgen gedwee uw wil:
zwijg, wees stil.*

*Zij allen volgen gedwee uw wil:
Zwijg, zwijg, wees stil.²*

Als jongen had ik wel enig idee van de gevaren van een stormachtige zee. Maar ik wist maar weinig van de andere duivels die ons kunnen achtervolgen, onze dromen vernietigen, onze vreugde smoren en onze reis naar Gods celestiale koninkrijk een omweg geven.

Er zijn veel destructieve duivels en elke man, jong of oud, kent de duivels waar hij mee te kampen heeft. Ik noem er een paar: **hebzucht; oneerlijkheid; schulden; twijfel; drugs;**

en de verwante duivels **onbetamelijkheid** en onkuisheid. Elk van die duivels kan een ravage aanrichten in ons leven. En een combinatie van die duivels kan ons volledig vernietigen.

In Prediker wordt voor **hebzucht** gewaarschuwd: 'Wie geld liefheeft, wordt van geld niet verzadigd, noch wie rijkdom liefheeft, van inkomen.'³

Jezus heeft gezegd: 'Ziet toe, dat gij u wacht voor alle hebzucht, want ook als iemand overvloed heeft, behoort zijn leven niet tot zijn bezit.'⁴

Wij moeten behoefte van **hebzucht** leren onderscheiden.

De duivel oneerlijkheid is op tal van plekken te vinden. Bijvoorbeeld op school. Laten we niet bedriegen, vervalsen, misbruik maken van anderen, noch iets soortgelijks. Laat integriteit onze norm zijn.

Vraag u bij het nemen van beslissingen niet af 'Wat zullen anderen van me denken?' maar 'Wat zal ik van mezelf denken?'

Wij worden dagelijks verleid om de duivel **schulden** te omarmen. Ik haal de raad van president Gordon B. Hinckley aan:

'Ik maak me zorgen over de enorme consumentenkredieten die de bevolking van dit land heeft, inclusief veel van onze eigen mensen. (...)

'Wij worden misleid door verleidelijke reclames. Op tv worden we verleid om maximaal 125 procent van de waarde van ons huis te lenen. Maar men heeft het niet over de rente.

'Ik erken uiteraard dat het noodzakelijk kan zijn om geld te lenen voor de aankoop van een huis. Maar laten we een huis kopen dat we ons kunnen veroorloven en zo de betalingen verminderen die ons voortdurend boven het hoofd zullen hangen, zonder enige genade of respijt, gedurende wel dertig jaar.'⁵

Daar wil ik aan toevoegen: we moeten niet toestaan dat onze verlangens onze verdienste overtreffen.

Als ik het over de duivel **drugs**

heb, moet ik het uiteraard ook over alcohol hebben. Drugs verminderen ons vermogen om te denken, te redeneren en verstandige keuzen te doen. Vaak resulteren ze in geweld en mishandeling van vrouw en kinderen, en ze kunnen gedrag uitlokken dat verdriet en lijden teweegbrengt voor onschuldigen. 'Zeg gewoon nee tegen drugs' is een duidelijke uitspraak van iemands vaste voornemen. En dit kan gesteund worden door de tekst:

'Weet jij niet, dat jij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?'

Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!¹⁶

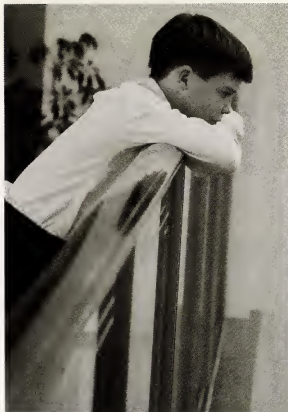
Als ik aan de verwante duivels denk — **onbetamelijke** en **onkuisheid** — dan moet ik er misschien nog een derde aan toevoegen, namelijk **pornografie**. Die drie horen bij elkaar.

In de uitleg van de droom van Lehi vinden we een passende beschrijving van de vernietigende kracht van porno: 'En de donkere nevelen zijn de verzoeken van de duivel, die de ogen van de kinderen der mensen verduisteren en hun hart verstokken en hen op brede wegen voeren, zodat zij omkomen en verloren gaan.'⁷

Een hedendaags apostel, Hugh B. Brown, heeft gezegd: 'Elke vorm van onkuisheid die onreine gedachten teweegbrengt, is een ontheiliging van het lichaam — de tempel waarin de Heilige Geest kan wonen.'⁸

Ik beveel vanavond een juweeltje uit de *Improvement Era* bij u aan. Het is in 1917 gepubliceerd, maar geldt nog steeds: 'De huidige gewoonte om zich ongepast te kleden, de stroom van onzedelijke fictie in de lectuur, op het toneel en vooral in [speel]films, (...) de tolerantie van onzedelijkheid in het dagelijks taalgebruik en gedrag doen hun dodelijke werk in het voeden van zedelijkverminderende verdorvenheid.'⁹

Alexander Pope heeft in zijn geïnspireerde 'Essay on Man' gezegd:

Onzedelijkheid is een monster dat, om te beseffen dat het onze baat verdient,

Alleen door ons hoeft te worden gezien;

Maar zien we het te vaak, en raken we gewend aan wat het bebelst,

Dan wordt het eerst verdragen, dan betreurd, en vervolgens ombelds.¹⁰

Een wellicht passende opmerking met betrekking tot deze duivel is te vinden in de brief van Paulus aan de Korintiërs: 'Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt.'¹¹

Het is voor ieder van ons oneindig beter om naar de ingevingen van ons geweten te luisteren, want het geweten waarschuwt ons als een vriend alvorens ons te straffen als een rechter.

De Heer zelf heeft het laatste woord: 'Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.'¹²

Broeders, één verantwoordelijkheid kan niemand vermijden. En dat is de uitwerking van onze persoonlijke invloed.

Onze invloed is te voelen in ons

gezin. Soms vergeten wij, vaders, dat wij ook eens jongens zijn geweest en dat jongens hun ouders soms kunnen ergeren.

Ik herinner me dat ik als jongen van honden hield. Op een dag zette ik een houten sinaasappelkist op mijn kar en ging op zoek naar honden. Destijds zag je overal honden: op school, op de stoep, op braakliggende terreinen, waar er veel van waren. Vond ik een hond, dan ving ik hem, deed hem in de kist, nam hem mee naar huis, sloot hem op in het kolenschuurtje en deed de grendel erop. Die dag heb ik misschien wel zes honden van verschillende afmetingen meegenomen en ze op die manier opgesloten. Omdat ik geen idee had wat ik met al die honden ging doen, vertelde ik het aan niemand.

Mijn vader kwam thuis van zijn werk en ging, zoals hij gewend was, met de kolenkit naar het kolenschuurtje om hater te vullen. Kunt u zich zijn schok en uiterste verbazing voorstellen toen hij de deur opendeed en onmiddellijk geconfronteerd werd met zes honden, die allemaal tegelijk probeerden te ontsnappen? Ik herinner me dat vader een beetje rood rond de boord werd, en toen rustig tegen me zei: 'Tommy, kolenschuurtjes zijn voor kolen. En de honden van andere mensen zijn van hen.' Kijkend naar hem leerde ik geduld en kalmte.

En dat is maar goed ook, want onze jongste zoon, Clark, veroorzaakte iets soortgelijks.

Clark heeft altijd van dieren gehouden: vogels, reptielen — alles wat leeft. Soms veroorzaakte dat een beetje een chaos bij ons thuis. Op een dag kwam hij thuis uit de Provo Canyon met een ringslang die hij Herman had genoemd.

Herman raakte meteen zoek. Mijn vrouw vond hem in de la met zilverwerk. Ringslangen hebben de neiging om daar te zijn waar je ze het minst verwacht. Clark verhuisde Herman naar de badkuip, deed de stop in de

afvoer, deed er wat water in, en hing een briefje aan het bad met de tekst: 'Deze badkuip niet gebruiken. Hij is van Herman.' Dus moesten we de andere badkamer gebruiken terwijl Herman die geïsoleerde plek bezet hield.

Maar op een dag was Herman tot onze verbazing verdwenen. Hij had *Houdini* moeten heten. Hij was weg! Dus maakte mijn vrouw de volgende dag de badkuip schoon en maakte hem klaar voor normaal gebruik. Er gingen enkele dagen voorbij.

Op een avond besloot ik dat het tijd was voor een ontspannend bad. Ik vulde de badkuip met veel warm water en ging er rustig in liggen voor een ontspannend moment. Ik lag daar rustig na te denken toen het zeepwater de overloop bereikte en erdoor begon te stromen. Kunt u zich indenken hoe verbaasd ik was toen ik naar de overloop lag te kijken en Herman ineens naar buiten kwam zwemmen, vlak voor mijn gezicht? Ik riep naar mijn vrouw: 'Frances! Hier komt Herman!'

Herman werd weer gevangen, in een hermetisch afgesloten doos gezet, en we maakten een uitstapje naar Vivian Park in Provo Canyon en lieten Herman los in het mooie water van de South Fork Creek. We zouden Herman nooit meer zien.

In Leer en Verbonden 107:99 staat een korte aansporing voor elke priesterschapsdrager: 'Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.' Ik heb die opdracht altijd serieus genomen en heb geprobeerd me eraan te houden.

In het diepst van mijn gedachten hoor ik telkens weer wat president John Taylor tegen de priesterschapsdragers zei: 'Als u uw roeping niet grootmaakt, zal God u verantwoordelijk houden voor hen die u had kunnen redden als u uw plicht had gedaan.'¹⁵

Ik heb geleerd dat onze hemelse Vader, als we bij het uitvoeren van onze taken naar een stille ingeving luisteren en er onverwijld gehoor aan geven, ons leidt en dat Hij ons en anderen tot zegen is. Ik ken geen fijnere ervaring of gevoel dan dat u gehoor geeft aan een ingeving en daarna ontdekt dat de Heer het gebed van iemand anders door u verhoord heeft.

Misschien is één voorbeeld genoeg. Iets meer dan een jaar geleden was ik klaar op kantoor en kreeg sterk de indruk dat ik een bejaarde weduwe moest bezoeken die patiënt was in de St. Joseph Villa, hier in Salt Lake City. Ik reed er meteen heen.

Toen ik naar haar kamer ging, zag ik dat er niemand was. Ik vroeg een verpleger waar ze was en werd naar de conversatiezaal gestuurd. Daar vond ik deze lieve weduwe, pratend met haar zuster en een vriendin. We hadden een fijn gesprek.

Terwijl we zaten te praten, kwam er een man binnen om een blikje frisdrank uit de automaat te halen. Hij keek naar mij en zei: 'U bent Tom Monson.'

'Ja', antwoordde ik. 'En u lijkt wel een Hemingway.' Hij zei dat hij inderdaad Stephen Hemingway was, de zoon van Alfred Eugene Hemingway, die mijn raadgever was toen ik jaren geleden bisschop was — ik noemde

hem altijd Gene. Stephen vertelde me dat zijn vader erg ziek was, in datzelfde tehuis, en dat hij stervende was. Hij had mijn naam geroepen, en de familie wilde al contact met me opnemen, maar was er niet in geslaagd achter mijn telefoonnummer te komen.

Ik excuseerde me meteen en ging met Stephen naar de kamer van mijn voormalige raadgever, waar nog meer kinderen van hem waren — zijn vrouw was enkele jaren daarvoor al overleden. De familieleden beschouwden mijn ontmoeting met Stephen in de conversatiezaal als een antwoord van onze hemelse Vader op hun grote verlangens dat ik hun vader nog zou bezoeken voordat hij stierf en overging naar het volgende leven. En ik vond dat ook, want als Stephen niet die zaal in was gegaan precies op het moment dat ik er was, dan had ik nooit geweten dat Gene in dat tehuis was.

We gaven Gene een zegen. Er heerste een geest van vrede. We hadden een fijn gesprek, waarna ik vertrok.

De volgende ochtend bleek uit een telefoontje dat Gene Hemingway was heengegaan — slechts twintig minuten nadat hij van zijn zoon en mij een zegen had gekregen.

In stilte dankte ik mijn hemelse Vader voor de influistering die mij naar St. Joseph Villa had geleid, en naar mijn goede vriend, Alfred Eugene Hemingway.

Ik hoop dat in Gene Hemingways gedachten die avond, toen wij genoten van de gloed van de Geest, een nederig gebed uitspraken en hem een zegen gaven, de woorden weerklonken van de lofzang, 'Meester, de stormwinden woeden', die ik aan het begin van mijn toespraak heb aangehaald:

*O, toef, mijn gezegende Heiland,
houd mij steeds aan uw band,
tot ik anker met vreugd in uw
baven
en rust aan het zalig strand.*

Ik houd nog steeds van die lofzang en getuig tot u dat deze lofzang veel troost verschaft:

*Zij bet de woede van 't noodgetij,
of duivels of mensen of wat het ook
zij,
geen zee deert het vaartuig waar Gij
mee vaart,
de Meester van hemel en zee en
aard'.*

*Zij allen volgen gedwee uw wil:
Zwijg, wees stil.¹⁴*

Zijn woorden in de heilige Schrift volstaan: 'Laat af, en weet dat Ik God ben.'¹⁵ Ik getuig van deze waarheid in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

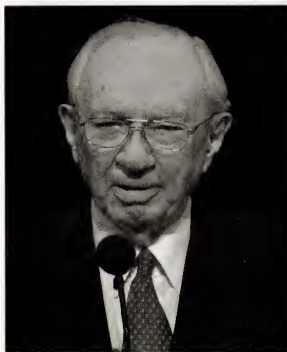
NOTEN

1. Will L. Thompson (1847–1909), 'Steek uw handen uit de mouw', lofzang 169.
2. Mary Ann Baker (ca. 1874), 'Meester, de stormwinden woeden', lofzang 71.
3. Prediker 5:9.
4. Lucas 12:15.
5. 'Aan de jongens en de mannen', *De Ster*, januari 1999, blz. 63.
6. 1 Korintiërs 3:16–17.
7. 1 Nephi 12:17.
8. *The Abundant Life* (1965), blz. 65.
9. Joseph F. Smith, "Unchastity the Dominant Evil of the Age," *Improvement Era*, juni 1917, blz. 742.
10. John Bartlett, *Familiar Quotations*, 14de editie (1968), blz. 409.
11. 1 Korintiërs 10:13.
12. IV 133:5.
13. Geciteerd door Hugh B. Brown in *The Abundant Life*, blz. 37.
14. Lofzang 71.
15. Psalmen 46:10.

Aan de mannen van de priesterschap

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

U mannen die dit waardevolle priesterschap draagt, bind bet op uw ziel. Wees het te allen tijde en onder alle omstandigheden waardig.

Geliefde broeders, ik spreek met het verlangen hulp te bieden. Ik bid dat de Geest van de Heer mij zal leiden.

Ik hoef u niet te vertellen dat we een grote en gecompliceerde kerk zijn geworden. Ons programma is dermate veelomvattend en onze invloed zo diepgaand dat het moeilijk te bevatten is. We zijn een kerk met leiders die niet betaald worden. Dat is opmerkelijk en prachtig. Zo moet het altijd blijven. Het moet nooit de richting uitgaan van een uitgebreide

betaalde bediening. Niettemin weten we dat de bestuurlijke last zwaar op onze bisschoppen en ringpresidenten, en nog wat anderen, rust. Zich daarvan bewust, hebben het Presidium en de Tiwaalf een aantal vergaderingen gehouden, enkele lang en interessant, waarin we in feite de kerk hebben ontleed en weer in elkaar gezet. We wilden bekijken of er wellicht programma's waren die gemist konden worden. Maar de uitkomst van onze analyse was dat er niet veel was dat we konden laten vallen. Er een laten vallen is hetzelfde als het weggeven van een van uw kinderen. Je durft het gewoon niet aan. Maar we zijn ons heel goed bewust van de last die u draagt en de uren die u erin stopt. In deze priesterschapsbijeenkomst wil ik ingaan op een paar zaken die we hebben besproken. Ik denk dat u zult zien dat we enige vooruitgang hebben geboekt, hoe weinig het ook is.

Ik zal verscheidene zaken met u doornemen. We hebben ten eerste besloten dat met ingang van 1 november de tempelaanbeveling twee jaar geldig blijft in plaats van een jaar. Dat zal snijden

in de tijd die bisschoppen en ringpresidenten en hun raadgevers besteden aan het houden van tempelaanbevelingsgesprekken. Uiteraard is het de verantwoording van de bisschop of ringpresident iemands aanbeveling in te nemen als de houder van de aanbeveling te eniger tijd de tempelgang onwaardig wordt.

Maar de ervaring heeft ons geleerd dat er maar weinig van die gevallen zijn. En dat wordt dus de gang van zaken, broeders. Met ingang van 1 november, ongeacht de datum op de aanbeveling, wordt de termijn een jaar langer. De aanbeveling wordt dan elke twee jaar verlengd in plaats van elk jaar, zoals nu. We hopen dat dit helpt. We hebben er vertrouwen in.

Een andere aangelegenheid.

Ouderling Ballard heeft gesproken over zendelingen. Ik wil zijn woorden onderschrijven. Ik hoop dat onze jongemannen, en onze jonge vrouwen, zullen voldoen aan de maatstaf die hij heeft aangelegd. We moeten de lat van normen en voorwaarden voor hen die de wereld ingaan als afgezanten van de Heer Jezus Christus, hoger leggen.

We hebben een interessant gebruik in de kerk. De vertrekkende zendelingen krijgen de kans afscheid te nemen. In sommige wijken is dit tot een probleem uitgegroeid. De meeste avondmaalsdiensten staan daar in het teken van vertrekkende en teruggekeerde zendelingen.

Niemand anders in de kerk neemt afscheid als hij of zij een bepaalde taak gaat vervullen. We hebben geen afscheidsdiensten voor een pasgeroepen bisschop, voor een ringpresident, een ZHV-presidente, een algemeen autoriteit, of voor wie dan ook. Waarom zou een zending dan wel afscheid moeten nemen?

Het Eerste Presidium en de Twaalf hebben besloten, na dit gebedvol en zorgvuldig te hebben overwogen, de huidige afscheidsdiensten voor zendelingen aan te passen.

De vertrekkende zending krijgt de kans 15 tot 20 minuten te spreken in een avondmaalsdienst. Maar ouders en broers en zussen niet. Het kan voorkomen dat er twee of meer zendelingen in dezelfde dienst spreken. De dienst is volledig in handen van de bisschop en wordt niet ingevuld door de familie. Ook muzikaal wordt er niets speciaals gedaan.

We weten dat veel gezinnen teleurgesteld zullen zijn. In het verleden hebben ouders, broers en zussen en vrienden hun medewerking verleend. We vragen u deze beslissing te accepteren. Als er ergens al een afscheidsdienst is gepland, kan die gewoon doorgaan. Maar in de toekomst moet er niets in traditionele zin worden gepland. We zijn ervan overtuigd dat dit, na alle aspecten overwogen te hebben, een wijze beslissing is. Accepteer die alstublieft, broeders. Ik leg dit verzoek ook voor aan de zusters, vooral de moeders.

We hopen ook dat een uitgebreide samenkomst na de avondmaalsdienst waarin de zending spreekt, tot het verleden behoort. De familie kan natuurlijk bij elkaar komen. Daar hebben we niets op tegen. We vragen u echter geen receptie voor drommen mensen te houden.

Een zending is zo'n fantastische ervaring dat het zijn eigen

overtloedige beloning met zich meebrengt. En als een zending naar huis en zijn wijk terugkeert, kan hij weer de kans krijgen om in de avondmaalsdienst te spreken.

Volgende punt.

Laat mij u een kort verslag geven van het permanente studiefonds, dat anderhalf jaar geleden in de aprilconferentie is geïntroduceerd. Dat fonds heeft bestaansrecht gekregen. We hebben nu een substantieel bedrag dat gedoneerd is door toegewijde heiligen der laatste dagen. We hopen dat dat bedrag nog zal groeien, zodat we nog meer assistentie kunnen verlenen aan hen die dat waardig zijn.

Er zijn zo'n vijfduizend mannen en vrouwen, de meeste jong, die nu onderwijs genieten, aan wie dat anders was voorbijgegaan. Denk eens aan de gevolgen. Deze getrouwe heiligen der laatste dagen is een ladder aangeboden waarmee ze uit de armoede kunnen klimmen, waarin zij en hun voorouders hebben geleefd. Ze zullen meer kunnen verdienen. Ze zullen betere leiders worden. Het zal ze naar den vize gaan en ze zullen de kerk vooruitbrengen, op een wijze die voorheen ondenkbaar was.

Ik geef u een voorbeeld. De eerste jonge vrouw die een lening ontving, heeft nu een jaar opleiding achter de rug en heeft geld aangevraagd voor haar laatste jaar. Ze leert voor tandartsassistent.

Hiervoor werkte ze in een restaurant en verdiende ze 130 dollar per maand. Naar verwachting zal ze, na voltooiing van haar opleiding, 650 dollar per maand verdienen, om mee te beginnen — een verbetering van 500 procent. Dat zal in de loop der jaren meer worden.

Wat kunnen een paar dollar toch een verschil uitmaken als ze goed worden besteed. Vermenigvuldig haar geval nu eens met 5000. Dat is iets om over na te denken. Deze studenten worden opgeleid tot monteur, systeemanalist, administrateur,

medisch technicus, informatiesysteem-technicus, verpleegster, ziekenhuismedewerker, computerprogrammeur, computeroperateur, modeontwerper, accountant, elektricien, leraar Engels, bakker, hotelmedewerker en grafisch ontwerper, om er een paar te noemen.

De mogelijkheden zijn ongekend, en wat hier gebeurt, is echt geweldig en wonderbaarlijk.

Het volgende punt waar ik op in wil gaan is de gezinsavond. We zijn bang dat dit heel belangrijke programma in te veel gebieden aan het tanen is. Broeders, er is niets belangrijker dan uw gezin. U weet dat. Dit programma is van start gegaan in 1915, 87 jaar geleden, toen president Joseph F. Smith de heiligen der laatste dagen opriep elke week een avond voor het gezin vrij te maken. Die avond diende te bestaan uit onderwijs, het lezen van de Schriften, het ontwikkelen van talenten of het bespreken van gezinsaanlegenheden. Het is niet de bedoeling dat er een sportwedstrijd of iets dergelijks wordt bijgewoond. Als er af en toe een gezinsactiviteit van dien aard is, is daar niets op tegen. Maar nu ons leven in een steeds hogere versnelling gaat, is het belangrijk dat ouders tijd doorbrengen met hun kinderen, met ze bidden, ze instrueren in de wegen van de Heer, hun gezinsproblemen bespreekbaar maken, en de kinderen de kans geven hun talenten tot uiting te brengen. Voor mij staat het vast dat dit programma tot stand is gekomen door openbaring van de Heer in reactie op een behoefte bij de gezinnen van de kerk.

Als die behoefte 87 jaar terug bestond, is die behoefte nu nog veel groter.

Nadien besloot men dat de maandagavond zou worden uitgetrokken voor deze gezinsactiviteit. In de gebieden waar veel kerkleden wonen, hielden de scholen en andere instellingen rekening met het programma en planden niets op die avond.

Nu lijkt het er steeds meer op dat er andere evenementen op de maandagavond worden gepland. We zoeken de onderwijs- en andere instellingen beleefd om ons deze ene avond in de week te gunnen om dit belangrijke en traditionele programma uit te voeren. We vragen hun geen evenementen te plannen waarvoor kinderen op maandagavond tijd moeten vrijmaken. We vertrouwen erop dat ze beseffen dat het uiterst belangrijk is dat ouders en kinderen minstens een keer in de week de kans krijgen om een avond samen door te brengen zonder schoolactiviteiten te missen. We zullen zeer dankbaar zijn als ze in dezen hun medewerking verlenen. En we dringen er bij de ouders, in niet mis te verstane bewoordingen, op aan deze aangelegenheid en uitdaging ernstig te nemen en van de maandagavond een tijd te maken die heilig is voor uw gezin.

Ik heb behoorlijk veel uitnodigingen gekregen om op maandagavond deel te hebben aan het gemeenschapsleven in welke vorm dan ook. Ik heb die uitnodigingen allemaal vriendelijk afgeslagen met de uitleg dat ik de maandag vrijhoud voor de gezinsavond. Ik hoop oprecht dat u hetzelfde doet.

Volgende punt.

Broeders, ik wil nogmaals het belang van zelfredzaamheid voor elk lid en elk gezin van de kerk onder de aandacht brengen.

Niemand van ons weet wanneer er zich een ramp voordoet. Ziekte, een ongeval, werkeloosheid, het kan ons allemaal overkomen.

We hebben een geolied welzijnsprogramma met voorzieningen zoals graanopslag in verschillende gebieden. Het is belangrijk dat we dat doen. Maar de beste plek om wat voedsel opzij te zetten, is thuis, samen met een klein gespaard bedrag. Het beste welzijnsprogramma is ons eigen welzijnsprogramma. Vijf of zes bliken tarwe

thuis zijn beter dan een lading in de welzijnsgraanschuur.

Ik voorspel geen dreigende rampen. Ik hoop dat die zullen uitblijven. Maar we behoren zuinig te leven. Iedereen met een woning ziet het belang van een brandverzekering in. We hopen en bidden dat er nooit brand zal zijn. Toch betalen we de verzekering om een dergelijke ramp te dekken, mocht die zich voordoen.

We behoren hetzelfde te doen voor het welzijn van het gezin.

We kunnen bescheiden beginnen. We kunnen beginnen met een voedselvoorraad van een week en die geleidelijk uitbouwen tot een maand, en daarna drie maanden. Ik heb het nu over voedsel om in de basisbehoefte te voorzien. U weet natuurlijk wel dat deze raad niet nieuw is. Maar ik ben bang dat zovelen het gevoel hebben dat een grote voorraad buiten hun bereik is dat ze er daarom niet eens aan beginnen.

Begin klein, broeders, werk geleidelijk aan toe naar een redelijk gesteld doel. Spaar regelmatig een bedragje en u zult verbaasd zijn hoe snel dat groeit.

Betaal uw schulden en bevrijd uzelf van het zware juk dat schuld met zich meebrengt.

We horen veel over twee hypotheeken. En ik heb me laten vertellen dat er zelfs derde hypotheeken zijn.

Beheers uzelf in uw uitgaven, in uw leningen, in praktijken die tot een faillissement leiden en veel leed veroorzaken.

En, ten slotte, broeders, wil ik kort terugkomen op een aangelegenheid die ik eerder behandeld heb en door ouderling Ballard en president Monson in onze conferentie onder de aandacht is gebracht. Ik hoop dat zij het niet erg vinden dat ik onderstreep wat zij gezegd hebben. Ik bedoel de zedelijkheid van de leden van de kerk.

Te veel leden raken verstrikt in het web van onzedelijkheid en krijgen te maken met de bittere gevolgen. Tot

de jongens die hier zijn — de jongemannen — wil ik in de meest krachtige taal zeggen: blijf uit de buurt van onzedelijkheid. Je weet wat goed en wat verkeerd is. Je kunt onwetendheid niet als excuus voor onaanvaardbaar gedrag aanvoeren.

Hoe kun je nu toch denken dat je je onzedelijk kunt gedragen en vervolgens het zendingsveld kunt ingaan als afgezant van de Heer Jezus Christus? Denk je nu echt dat je naar het huis des Heren kunt gaan om daar voor tijd en eeuwigheid te trouwen als je je overgeeft aan dergelijke praktijken?

Ik smeek jullie, jonge vrienden, dergelijk gedrag uit de weg te gaan. Het zal niet makkelijk zijn. Het zal zelfbeheersing vergen. De machten waarmee je te maken krijgt, zijn sterk en aanlokkelijk. Het zijn de machten van een slimme tegenstander. Je hebt de kracht van het gebed nodig.

Blijf weg van het erotische spul op het internet. Het zal je alleen maar naar beneden halen. Het kan tot je ondergang leiden.

Verlies nooit uit het oog dat je het priesterschap van God draagt. Toen Johannes de Doper het Aäronisch priesterschap verleende aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verklaarde

hij dat dit priesterschap 'de sleutels omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden.' (IV 13:1.)

Wil je de bediening van engelen?

Die bediening brengt ongelooftelijke beloningen met zich mee. Kies voor de stijgende lijn in je leven en God zal je zegenen en je koesteren en 'zal [je] aan de hand leiden, en [je] antwoord geven op [je] gebeden.' (Zie IV 112:10.)

Tot u mannen richt ik dezelfde bede en dezelfde waarschuwing. Iets wat klein begint, kan tot grote verliezen leiden. We krijgen er voortdurend mee te maken. Er zijn zoveel hartzeer, zoveel wrok, zoveel ontgoocheling en zoveel echtscheidingen onder ons.

Sta mij toe nogmaals een aangelegenheid aan de orde te stellen waar ik eerder veel aandacht aan heb besteed. Ik heb het over het kwaad en de lage zonde van kindermishandeling.

We kunnen het niet tolereren. We zullen het niet tolereren. Tegen eenieder die een kind misbruikt zal de kerk disciplinair optreden; mogelijk zal men ook gerechtelijk vervolgd worden.

Kindermishandeling is een zonde voor God. Jezus heeft over de schoonheid en onschuld van kinderen gesproken. Tot iedereen die tot misbruik van kinderen geneigd is, zeg ik in de meest krachtige taal die ik tot mijn beschikking heb: beheers uzelf. Zoek hulp voordat u een kind schade toebrengt en uzelf ten gronde richt.

U mannen die dit waardevolle priesterschap draagt, bind het op uw ziel. Wees het te allen tijde en onder alle omstandigheden waardig.

Als u dat doet, zult u de vrede Gods genieten 'die alle verstand te boven gaat' (Filippenzen 4:7).

Moge God u zegenen, broeders van de priesterschap, jong en oud. Vaders, wees een goed voorbeeld voor uw kinderen. Jongens, kijk naar je vader voor wijsheid, leiding en begrip.

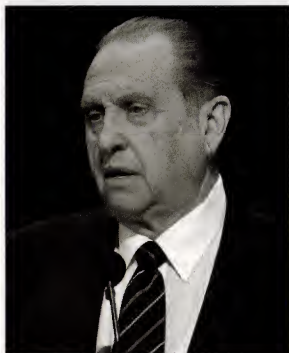
Hoe groot zijn de beloften van de Heer aan hen die in geloof wandelen. Ik laat u mijn liefde en zegen en mijn getuigenis. Wat een grote en formidabele kracht ten goede schuilt er in deze priesterschap als we verenigd zijn en eensgezind voorwaarts gaan. Moge de Heer u hier in zegenen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Voorbeelden ter navolging

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Eerste roodgever in het Eerste Presidium

Ieder van ons heeft in de huidige wereld houvast nodig — voorbeelden om na te volgen.

Lang geleden bewonderde ik op de omslag van een van de publicaties van de kerk een schitterende reproductie van een schilderij van Carl Bloch. Het tafereel dat de schilder in gedachten had en vervolgens — met meesterhand — op het canvas overbracht, stelde Elizabeth, de vrouw van Zacharias voor, die Maria, de moeder van Jezus verwelkomde. Beiden zouden ze een zoon baren — wonderbaarlijke geboorten.

De zoon van Elizabeth werd bekend als Johannes de Doper. Wat geldt voor Jezus, de Zoon van Maria, geldt ook voor Johannes — er is over hun jeugd jaren maar weinig opgetekend. In één zin staat alles wat we weten

over Johannes' leven vanaf zijn geboorte tot zijn openbare bediening: 'Het kind nu groeide op en werd gesterkt door de Geest. En hij vertoefde in de woestijn tot op de dag dat hij zich aan Israël vertoonde.'¹

Johannes' boodschap was kort. Hij predikte geloof, bekering, doop door onderdompeling en het verlenen van de Heilige Geest door iemand die meer gezag bezat dan hij. 'Ik ben de Christus niet', hield hij zijn trouwe volgelingen voor, 'Maar ik ben voor Hem uit gezonden.'² 'Ik doop u met water, doch Hij komt, die sterker is dan ik (...); die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.'³

Toen liet Christus zich dopen door Johannes de Doper. Later getuigde Jezus: 'Onder hen, die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper.'⁴

Ieder van ons heeft in de huidige wereld houvast nodig — voorbeelden om na te volgen. Johannes de Doper is voor ons een onberispelijk voorbeeld van oprechte nederigheid omdat hij Hem die we moeten volgen — de Heiland van de mensheid — altijd respecteerde.

Door studie van anderen die op God vertrouwden en zijn leringen naleefden, horen we hoe de Geest ons influistert: 'Laat af en weet, dat Ik

God ben.'⁵ Als zij zijn geboden onderhielden en op Hem vertrouwden, werden ze gezegend. Als wij hun voorbeeld volgen, worden wij in onze tijd ook zo gezegend. Ieder van hen wordt een voorbeeld om na te volgen.

Wij houden allemaal van het prachtige bijbelverhaal over Abraham en Isaak. Hoe verschrikkelijk moeilijk moet het voor Abraham geweest zijn om, uit gehoorzaamheid aan God, zijn geliefde Isaak naar het land Moria mee te nemen en hem daar als brandoffer aan te bieden. Duur u zich voorstellen hoe bezwaard hij zich voelde toen hij hout verzamelde voor het vuur en naar de aangewezen plaats reisde? Pijn moet zijn lichaam en geest geteisterd hebben toen hij Isaak vastbond en op het altaar legde. En zijn hand uitstak naar het mes om zijn zoon te doden. Hoe heerlijk en welkom waren de volgende woorden: 'Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden.'⁶

Abraham is een voorbeeld van onvoorwaardelijke gehoorzaamheid.

Als iemand van ons het gevoel heeft dat de problemen te groot worden, laat hij of zij dan over Job lezen. Als we dat doen, denken we: 'Als Job kon volharden en zegevieren, kan ik het ook.'

Job was 'vroom en oprecht', hij was 'godvrezend en wijkende van het kwaad.'⁷ Vroom in zijn gedrag en welvarend als hij was, moest Job een test doorstaan waaronder iedereen bezwaken zou zijn. Beroofd van zijn bezittingen, bespot door zijn vrienden, ziek, ontredderd doordat hij zijn gezin verloor, werd hij verleid om te zeggen: 'Zeg God vaarwel en sterf!'⁸ Hij weerstond die verleiding en verklaarde vanuit het diepst van zijn edele ziel: 'Zie, mijn Getuige is in de hemel, mijn Pleitbezorger in den hoge.'⁹ 'Ik weet dat mijn Losser leeft.'¹⁰

Job werd een voorbeeld van grenzeloos geduld. Tot op vandaag schrijven we lankmoedige mensen 'jobsgeduld' toe. Hij is een voorbeeld dat we kunnen volgen.

'Onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man', iemand die 'wandelde met God'¹¹, was de profeet Noach. Hij was al jong geordend tot het priesterschap en 'werd verkondiger van rechtschapenheid. Hij predikte het evangelie van Jezus Christus, sprak over geloof, bekering, doop en de Heilige Geest.'¹² Hij waarschuwde dat er over hen die zijn boodschap hoorden en er niet naar luisterden, een vloed zou komen, en toch luisterden ze niet naar hem.

Noach gehoorzaamde Gods gebod om een ark te bouwen zodat hij met zijn gezin gespaard zou blijven. Hij volgde Gods raad op om in de ark twee exemplaren van elk levend schepsel op te nemen, zodat ook die veilig zouden zijn voor de vloed.

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Tot dan toe was er geen sprake van regen of overstroming. (...) [Noachs] waarschuwingen werden als ongerijmd beschouwd. (...) Wat dwaas om een ark te bouwen op het droge terwijl de zon scheen en het leven gewoon doorging! Maar de tijd verstreek. (...) De overstromingen kwamen. De ongehoorzamen verdronken. Het wonder van de ark volgde op het geloof dat getoond werd door de bouw ervan.'¹³

Noach had het onwankelbare geloof om Gods geboden na te volgen. Mogen wij dat ook altijd doen. Laten wij bedenken dat de wijsheid van God de mensen soms weliswaar als dwaasheid toeschijnt, maar dat de allergrootste les die we in het sterfelijk leven kunnen leren, is dat we altijd op de goede weg zijn zolang we God gehoorzamen wanneer Hij spreekt.

Een voorbeeld van de ideale vrouw is Ruth. Ruth voelde het intense verdriet van haar schoonmoeder, Noömi, die twee goede zonen verloren had.

Ze voelde de wanhoop en de eenzaamheid van Noömi, en ze deed een uitspraak die klassiek is geworden als uiting van trouw: 'Dring er bij mij niet op aan, dat ik u in de steek zou laten, door van u terug te keren; want waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God is mijn God.'¹⁴ Uit Ruths daden bleek hoe oprecht ze was.

Door Ruths onwankelbare trouw aan Noömi, trouwde ze met Boaz waardoor zij — de buitenlandse, Moabitische bekeerling — de overgrootmoeder werd van David, en daardoor een voorouder van onze Heiland Jezus Christus.

Nu noem ik een machtige profeet uit het Boek van Mormon — Nephi, de zoon van Lehi en Sariah. Hij was trouw en gehoorzaam aan God, moedig en doortastend. Toen hij de moeilijke taak kreeg om de koperen platen van Laban te bemachtigen, mopperde hij niet, maar zei: 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen wat Hij hun gebiedt.'¹⁵ Misschien is deze moedige daad de aanzet geweest tot een vers in de lofzang 'The Iron Rod':

*Nephi, ziener van weleer,
kreeg een visioen van God (...).
Houd vast de roede, de ijzeren
roede;
Hij is sterk, duidelijk en waar.
De ijzeren roede is het woord van
God;
dat zal ons veilig leiden.¹⁶*

Nephi was een voorbeeld van vastbeslotenheid.

De lijst van voorbeelden om na te volgen zou niet compleet zijn zonder Joseph Smith, de eerste profet van deze bedeling. Toen hij nog maar veertien was, betrad deze moedige jongeman een bos dat later heilig genoemd zou worden, en ontving antwoord op zijn oprechte gebed.

Joseph werd meedogenloos vervolgd toen hij anderen vertelde over het heerlijke visioen dat hij in dat bos had ontvangen. Toch, hoewel hij werd bespot en beschimpt, bleef hij standvastig. Hij zei: 'Ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet.'¹⁷

Stap voor stap, tegengewerkt bij bijna elke wending en toch altijd door de Heer geleid, organiseerde Joseph De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij bewees zijn moed in alles wat hij deed.

Tegen het einde van zijn leven, toen hij met zijn broer Hyrum naar de gevangenis in Carthage werd gebracht, trad hij moedig tegemoet wat hij ongetwijfeld verwachtte en bezegelde hij zijn getuigenis met zijn bloed.

Mogen wij in onze beproevingen altijd die onversaagde moed van de profet Joseph Smith nastreven.

In deze tijd hebben we ook een profet van God — onze geliefde president Hinchley. Hij heeft gepre-sideerd tijdens de grootste groei van de kerk in onze geschiedenis — numeriek en geografisch. Hij is grenzen overgegaan die nooit

eerder gepasseerd zijn en heeft gesproken met bewindslieden en leden over de hele wereld. Zijn liefde voor de mensen overstijgt taal- en cultuurbarrières.

Met een profetische visie heeft hij het permanente studiefonds opgericht waardoor de armoedespiraal bij onze leden in veel gebieden van de wereld wordt doorbroken, en wordt voorzien in een opleiding zodat jonge mannen en vrouwen een goede baan kunnen krijgen. Dat geïnspireerde plan heeft het licht van de hoop ontstoken bij wie meenden tot middelmatigheid te zijn gedoemd, maar nu kans hebben op een betere toekomst.

President Hinchley heeft er zich onafgebroken voor ingezet om heilige zegeningen bij de leden van de kerk te brengen door middel van tempels binnen ieders bereik. Hij heeft de gave om mensen van alle rangen en standen op een hoger plan te brengen, ongeacht hun geloof. Hij is een voorbeeld van onwankelbaar optimisme, en wij eren hem als profet, ziener en openbaarder.

De unieke kwaliteiten van de mensen die ik heb genoemd, kunnen voor ons van onschatbare waarde zijn als hulp bij de problemen en de beproevingen die voor ons liggen. Ik wil dat toelichten met wat er in het gezin van Jerome Kenneth Pollard uit Oakland (Californië) is gebeurd.

In mei jongstleden reisde ouderling Taavili Joseph Samuel Pollard naar het zendingkantoor om zijn zending in Zimbabwe af te ronden. De auto waarin hij reed, slipte en ramde een boom. Een voorbijganger kon de collega van ouderling Pollard redden, maar ouderling Pollard zat bewusteloos klem in de auto, die in brand vloog. Ouderling Pollard overleed. Zijn moeder was acht jaar eerder gestorven, dus zijn vader zorgde alleen voor het gezin. Een broer was op zending in West-Indië.

Toen het nieuws van ouderling Pollards dood zijn vader bereikte,

belde die nederige man — die zijn vrouw al had verloren — de zoon in het zendinggebied West-Indië op met het bericht dat zijn broer dood was. Tijdens dat telefoongesprek zongen broeder Pollard en zijn zoon, ongetwijfeld diepbedroefd: 'Ik ben een kind van God'.¹⁸ Aan het einde van het gesprek sprak de vader een gebed uit tot onze hemelse Vader waarbij hij dankte voor zijn zegeningen en om troost vroeg.

Broeder Pollard vertelde later dat hij wist dat het met zijn gezin in orde zou komen, want ze hebben een krachtig getuigenis van het evangelie en het heilsplan.

Broeders en zusters, mogen wij, als wij op onze reis door de sterfelijkheid in deze geweldige bedeling van de volheid der tijden te maken krijgen met de beproevingen en problemen van de toekomst, denken aan de voorbeelden die ik vanmorgen genoemd heb. Mogen wij behept zijn met de oprechte nederigheid van Johannes de Doper, de onvoorwaardelijke gehoorzaamheid van Abraham, het grenzeloze geduld van Job, het onwrikbare geloof van Noach, de onwankelbare trouw van Ruth, de vastbeslotenheid van Nephi, de onversaagde moed van de profet Joseph Smith en het niet-aflatende optimisme van president Hinchley. Het zal ons hele leven een bron van kracht zijn.

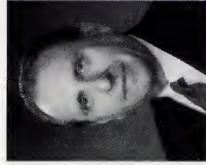
Mogen wij altijd geleid worden door het Voorbeeld bij uitstiek, de Zoon van Maria, onze Heiland Jezus Christus — wiens leven een volmaakt voorbeeld voor ons is.

Geboeren in een stal, met een kribbe als wieg, is Hij uit de hemel gekomen om als sterfelijke mens op aarde te leven en Gods koninkrijk te vestigen. Tijdens zijn aardse bediening leerde Hij de mensen de hogere wet. Zijn heerlijke evangelie heeft hen denken van de wereld veranderd. Hij zegende de zieken, liet de verlamden lopen, de blinden zien, de doven

De spiegelvijver op het plaza ten oosten van de Salt Lake-tempel trekt veel leden. Op de achtergrond het Conferentiecentrum.

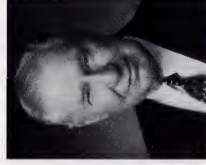
HET EERSTE PRESIDIDIUM

President Thomas S. Monson
Eerste raadsgewer

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Tweede raadsgewer

HET QUORUM DER TWAALF APOSTELEN

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert H.ales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

HET PRESIDIDIUM DER ZEVENTIG

Earl C. Halsey

D. Todd Christensen

Donald L. Stinson

James B. Hales

Charles D. Eller

Gerrit D. Simonsen jr.

Daniel F. Oldford

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

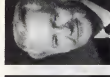
Angel Areno

Carlos H. Zumbado

Neil L. Robinson

Merrill J. Brennan

William K. Brookhoff

Austin J. Brough

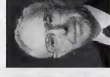
Sheldon F. Child

L. Whitney Geynon

Gerry J. Oskeman

Spencer J. Conille

Guine K. Cook

Quentin L. Cook

Claudio K.K. Costa

Robert K. Wellenbach

John B. Dickson

Geraldine Golden Jr.

Walter E. Gonzalez

John H. Gumbarg

Bruce C. Hertz

Donald L. Holbmann

F. Melvin Hornboudt

Ronald C. Hillman

F. Barton Howard

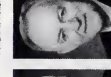
Jay E. Jensen

Martin K. Jensen

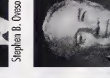
Kenneth Johnson

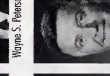
W. Kolla Kerr

Yoshitoko Kurochi

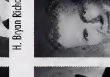
Stephen E. Duvson

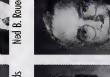
Wayne S. Peterson

Bruce D. Porter

H. Bryan Richards

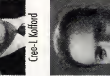
Ival E. Rowchle

R. Conrad Schultz

Duane E. Simmons

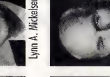
Cees J. Koolhof

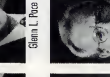
John W. Thoben

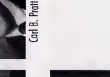
Richard J. Meyers

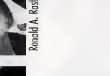
Lynn A. Madelison

Glenn L. Pace

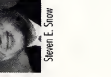
Carl E. Pratt

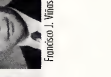
Ronald A. Reisdorf

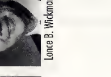
Lynn B. Robbins

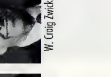
Steven E. Snow

Francisco J. Vinas

James B. Mickelson

W. Craig Zwick

HET TWEDE QUORUM DER ZEVENTIG

E. Roy Baranica

Douglas L. Callister

Greg C. Christensen

Yori K. Christensen

Dymon B. Christensen

Keith Cockstaff

James M. Dunn

Deryl H. Gorn

Duane B. Getzend

D. Rex Gemert

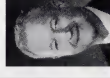
H. Adalberto Gallegue

Ronald T. Harpensen

Keith T. Hitting

J. Kent Jolley

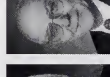
Spencer V. Jones

Ronald N. Lund

Dobe E. Miller

Merrill C. Oaks

Robert C. Oaks

Robert F. Orton

Donald L. Spethel

Robert R. Stover

Davis R. Stone

H. Bruce Stude

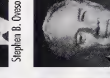
D. Len Tisdler

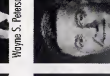
William R. Walker

Gordon T. Wells

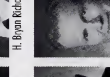
Stephen A. Wieg

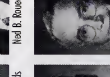
Robert J. Whitham

Richard H. Winkel

Robert S. Wood

H. Ross Workman

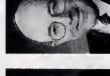
DE PRESIDENTENDE BISSCHAP

Ernest Sandjager

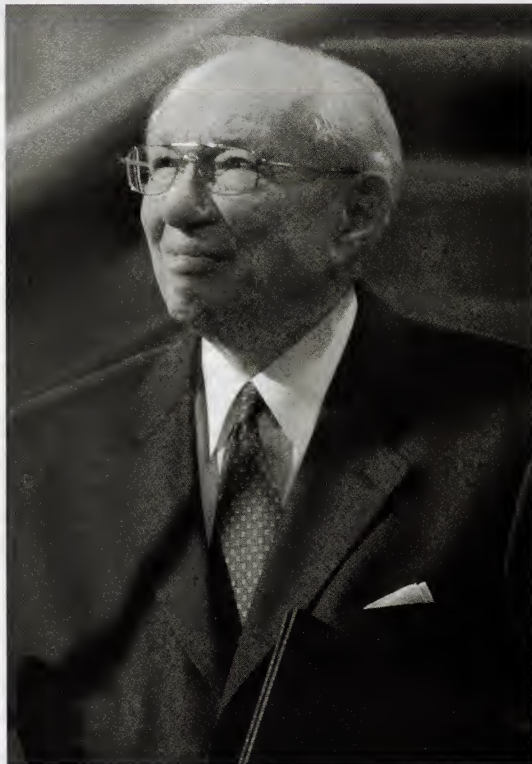
Richard C. Fisher
Presidentende bisschop

Keith B. McMillan
Iwende oodgonger

President Gordon B. Hinckley presideerde alle conferentiebijeenkomsten. Zijn vrouw, Marjorie, vergezelde hem.

horen. Hij wekte zelfs de doden tot leven.

Wat was de reactie op zijn boodschap van barmhartigheid, zijn woorden van wijsheid, zijn levenslessen? Maar weinig mensen waardeerden Hem. Zij wasten zijn voeten. Zij hoorden zijn woord. Zij volgden zijn voorbeeld.

Er waren er ook die Hem verloochenden. Toen Pilatus vroeg: 'Wat moet ik dan doen met Jezus, die Christus genoemd wordt?'¹⁹ riepen zij: 'Kruisig Hem!'²⁰ Zij gaven Hem azijn te drinken. Zij hoonden Hem. Ze sloegen Hem met een riet. Ze bespuwden Hem. Ze kruisigden Hem.

Door de generaties en eeuwen heen is de boodschap van Jezus dezelfde gebleven. Tot Petrus en Andreas aan de oever van het prachtige Meer van Galilea, zei Hij: 'Komt achter Mij,'²¹ Filippus van welker kreeg de oproep: 'Volg Mij,'²² De Leviet die belastingen inde, kreeg te horen: 'Volg Mij'²³. En u en ik zullen, als we maar luisteren, diezelfde uitnodiging krijgen: 'Volg Mij.'

Ik bid vandaag dat we dat zullen doen. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

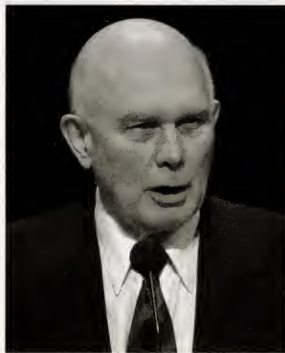
1. Lucas 1:80.
2. Johannes 3:28.
3. Lucas 3:16.
4. Matteüs 11:11.
5. Psalmen 46:10.
6. Genesis 22:9-10, 12.
7. Job 1:1.
8. Job 2:9.
9. Job 16:19.
10. Job 19:25.
11. Genesis 6:9.
12. Bible Dictionary, 'Noah', blz. 738-739.
13. Conference Report, oktober 1952, blz. 48.
14. Ruth 1:16.
15. 1 Nephi 3:7.
16. Joseph L. Townsend (1849-1942), *Hymns*, nr. 274.
17. Geschiedenis van Joseph Smith 1:25.
18. Naomi W. Randall (1908-2001), lofzang 195.
19. Matteüs 27:22.
20. Marcus 15:13.
21. Matteüs 4:19.
22. Johannes 1:43.
23. Lucas 5:27.

Ik ga daar waarheen Gij mij zendt

OUDERLING DALLIN H. OAKS

van het Quorum der Twaalf Apostelen

*De volle mate van [onze] bekering tot mensen Gods vindt
het best plaats door ons werk in zijn wijngaard.*

*dan antwoord ik: Heer, houd mijn
band gevat,
ik ga daar waarheen Gij mij zendt.
(‘Ik ga daar waarheen Gij mij zendt’,
lofzang 179)*

Dit vers, van een dichteres die geen heilige der laatste dagen was, verwoordt de toewijding van de getrouwe kinderen van God door de eeuwen heen.

Abraham, die Isaak op die smartelijke reis naar de berg Moria leidde, ging getrouw waarheen de Heer wilde dat hij ging. (Zie Genesis 22.) Evenals David toen hij uit de legerscharen van Israël naar voren trad in antwoord op de uitdaging van de reus, Goliat. (Zie 1 Samuël 17.) En Ester, geïnspireerd om haar volk te redden, begaf zich op een levensgevaarlijk pad om belet te vragen bij de koning in zijn binnenste voorhof (Ester 4-5). 'Ik ga daar waarheen Gij mij zendt, o Heer' motiveerde Lehi om Jeruzalem te verlaten (zie 1 Nephi 2), en zijn zoon, Nephi, om terug te keren voor de waardevolle kronieken. (Zie 1 Nephi 3.) En ik kan nog honderden andere schriftuurlijke voorbeelden aanhalen.

Al die getrouwe zielen waren gehoorzaam aan het gebod van de

Mijn thema komt uit een lofzang die generaties lang getrouwe dienstknechten van de Heer heeft geïnspireerd:

*Het moog' niet zijn naar het
hooggeberg'*

*of over de oceaan,
het moog' niet zijn naar het
strijdgewoel*

*dat Christus mij eens doet
gaan.*

*Maar roept nu zijn stem, zo zacht
en zoet,
naar paden, mij onbekend,*

Heer en aan hun geloof in zijn macht en goedertierenheid. 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt' (1 Nephi 3:7).

Overal om ons heen, en in ons geheugen, hebben we inspirerende voorbeelden van de nederige, gelovige toewijding van de heiligen der laatste dagen. Een bekend voorbeeld is dat van president J. Reuben Clark. Hij was zestien jaar een buitengewoon invloedrijke eerste raadgever in het Eerste Presidium, maar na reorganisatie van het presidium werd hij geroepen als tweede raadgever. Het voorbeeld van nederigheid en toewijding dat hij heeft gegeven, heeft generaties beïnvloed. Hij zei tegen de kerk: 'In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen neemt ieder de plek in waartoe hij wordt geroepen, een plek die hij ambieert noch afwijst.' (Conference Report, april 1951, blz. 154.)

Niet zo belangrijk, hoewel minder op de voorgrond, zijn de miljoenen

leden die nu met hetzelfde geloof en dezelfde toewijding in de uithoeken van 's Heren wijngaard werkzaam zijn. Onze getrouwe zendelingechtparen zijn de beste voorbeelden die ik ken.

Onlangs keek ik de zendingspapieren door van ruim vijftig zendelingechtparen. Alle hadden al minstens drie zendingen vervuld toen ze hun papieren voor nog een oproep inzonden. Sommige kwamen uit Australië, anderen uit Arizona, Californië of Missouri. Hun leeftijden varieerden van in de zestig en zeventig tot in de — ach, laat maar. Een echtpaar, dat voor de zevende keer op zending wilde, was al werkzaam geweest op Temple Square, in Alaska, Nieuw-Zeeland, Kenia en Ghana. Ze zijn naar de Filipijnen gestuurd. En ik kan nog veel andere voorbeelden aanhalen.

De opmerkingen van de priesterschapsleiders op de papieren van deze echtparen zijn getuigenissen van toewijding en offerbereidheid. Ik lees er een paar voor:

'Bereid overal naar toe te gaan, maakt niet uit wat of hoelang.'

'[Deze mensen] zijn een schoolvoorbeeld van gekledten die zich aan de Heer hebben gewijd.'

'We gaan waar de Heer ons wil hebben', schreef een ander echtpaar. 'We bidden dat we daar naartoe gaan waar ze ons nodig hebben.'

De opmerkingen van priesterschapsleiders inzake de kwaliteiten van deze echtparen vatten goed samen in welk werk ze goed zijn.

'Hij krijgt de zaak in beweging, is een goed leider.'

'Ze zijn op hun best als ze iets kunnen opbouwen en ontwikkelen. Daarom zou een taak in een nieuw gebied van de kerk hun het beste passen. Bereid alles te doen, wat het ook is.'

'Hun kracht ligt in het werken met [minderactieve] en bekeerlingen, liever niet op kantoor.'

'Zij houden van de jongeren en kunnen goed met hen overweg.'

'Zij leiden het liefst leiders op en doen dat bijzonder goed, ook de begeleiding van nieuwe leden ligt hun goed.'

Fysiek is het allemaal wat minder, maar dat geldt niet voor geestelijke zaken of hun zendingsijver.'

Hij is een goed zending. Hij heet Nephi en loopt in de voetsporen van zijn naamgenoot. Zij is een schitterend

mens, is altijd een goed voorbeeld. Zullen het overal goed doen. Dit is hun vijfde zending.' (Hiervoor waren ze werkzaam in Guam, Nigeria, Vietnam, Pakistan, Singapore en Maleisië. Om ze even op adem te laten komen van die moeilijke paden, hebben de dienstknechten van de Heer ze naar de Nauvoo-tempel geroepen.)

Een ander echtpaar sprak voor al die helden en heldinnen toen ze schreven: 'We gaan overal naartoe en doen wat ons wordt gevraagd. Het is geen offer, het is een voorrecht.'

Deze zendelingechtparen brengen een bepaald soort offer, hun toewijding is groot. Dat geldt ook voor onze zendings- en tempelpresidenten en hun loyale metgezellen. Ze verlaten hun huis en familie om voltijds de Heer te dienen. Zo ook het leger jonge zendelingen, die hun leven in de wachtstand zetten, hun familie en vrienden waarwel zeggen en gaan op zending (gewoonlijk op eigen kosten) waar ze maar te werk worden gesteld door de Heer, zoals aangegeven door zijn dienstknechten.

Ik ga daar waarheen Gij mij zendt, o Heer; over bergen of vlakten of zee; ik spreek dan wat Gij mij te spreken geeft; Wat Gij wilt zal 'k wezen, o Heer. (Lofzang 179)

Miljoenen anderen doen vrijwilligerswerk in hun eigen woonplaats. Dat geldt voor de 26 duizend bisdommen en gemeentepresidiums, en de getrouwe presidiums van de quorums, de ZHV, het jeugdwerk en de jongevrouwen, die onder hun leiding werkzaam zijn. Alsmede miljoenen anderen — gelovige leerkrachten in wijken, gemeenten, ringen en districten. En denk eens aan de honderdduizenden huisonderwijzers en huisbezoeksters die gehoor geven aan het gebod van de Heer om 'altijd over de kerk te waken, en met hen te zijn

en hen te sterken' (1V 20:53). Allen kunnen ze dit geïnspireerde vers meezingen:

Wellicht wenst Hij slechts een vriend'lijk woord dat liefde en troost verspreidt, waardoor de zwakke op 't zondige pad van 't kwade wordt weggeleid. Mijn Meester, als Gij mijn gids wilt zijn, zij donker mijn pad en steil, mijn mond zal dan uiten uw boodschap rein; 'k zal spreken uw woorden van beil. (Lofzang 179)

De profeet-koning Benjamin heeft ons geleerd dat 'wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt' (Mosiah 2:17). Ook waarschuwde hij: 'Ziet toe, dat al deze dingen in wijsheid en orde geschieden; want het is niet nodig, dat een mens harder loopt dan zijn kracht hem toelaat' (Mosiah 4:27).

Het evangelie geeft ons de uitdaging om ons te bekeren. Het leert ons wat we moeten doen en het biedt ons de mogelijkheden om te worden wat ons hemelse Vader wil dat we worden. Deze verandering in mensen Gods vindt het best plaats door ons werk in zijn wijngaard.

We hebben een grote traditie van onbaatzuchtige dienstbaarheid in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In feite is een van de kenmerken van deze kerk dat we geen betaalde geestelijken hebben in onze duizenden wijken en gemeenten, noch in de ringen, districten en zendingsgebieden. Een essentieel onderdeel van Gods plan voor zijn kinderen is dat de leiding en het werk van zijn kerk in handen zijn van zijn kinderen die hun tijd geven in de dienst van God en hun medemens. Zij gehoorzamen Gods gebod om Hem lief te hebben en Hem te dienen. (Zie Johannes 14:15;

1V 20:19, 42:29, 59:5.) Dit is de manier waarop mensen zich voorbereiden op de uiteindelijke zegen van het eeuwige leven.

Toch is er ruimte voor verbetering in de toewijding van sommigen. Als ik ringpresidenten vraag wat ik zoal in ringconferenties dien te behandelen, hoor ik dat er leden zijn die een kerkroeping weigeren, of er wel een aanvaarden maar er niets aan doen. Sommigen zijn niet toegewijd en getrouw. Dat is altijd zo geweest. Maar dat is niet zonder gevolgen.

De Heiland heeft in Matteüs 25 in drie belangrijke gelijknissen gesproken over de tegenstelling tussen de gelovigen en ongelovigen. De helft van de genode gasten werd niet tot de bruiloft toegelaten omdat ze niet voorbereid waren op de komst van de bruidegom (Matteüs 25:1-13). De onnutte slaven die niets hadden gedaan met de talenten die ze van de Meester hadden gekregen, werd niet toegestaan in te gaan tot het feest van hun Heer. (Zie Matteüs 25:14-30.) En toen de Heer in zijn heerlijkheid verscheen, scheidde Hij de schapen, die Hem en hun naasten hadden gediend, van de bokken, die dat niet hadden gedaan. Alleen wie 'dit aan één van deze mijn minste broeders [had] gedaan' (Matteüs 25:40) werden aan zijn rechterhand gezet om het koninkrijk te beërven, dat hen bereid is van de grondlegging der wereld af. (Zie Matteüs 25:31-46.)

Broeders en zusters, als het u ontbreekt aan toewijding, ga dan eens na wie u weigert of verzuimt te dienen als u een roeping weigert, of er een aanvaardt, maar er niets aan doet. Ik bid dat ieder van ons de volgende geïnspireerde verklaring opvolgt:

Er is toch zeker een kleine plek waar ik mij uw dienstknecht weet, alwaar ik arbeid in 't licht des daags voor U, Heer, die voor ons leedt. (Lofzang 179)

Jezus heeft de weg gewezen. Hoewel hij terugdeinsde voor het bittere pad dat door Getsemane en Golgota liep (IV 19:18), zei Hij nederig tegen de Vader: '(...) doch niet mijn wil, maar de uwe geschied!' (IV 22:42.)

Eerder had Hij gepredikt: 'Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volg Me.' 'Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verlorren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden.

'Want wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn leven?' (Matteüs 16:24-26.)

We dienen ons te bezinnen over het doel van ons werk in de kerk. Als we het alleen doen om zijn werk tot stand te brengen, zou God 'twaalf legioenen engelen' kunnen sturen, zoals Jezus eens predikte. (Zie Matteüs 26:53.) Maar dat zou niet het doel van onze dienstbaarheid verwezenlijken, dat Hij heeft aangegeven. We dienen God en onze medemens om uit te groeien tot het soort kinderen dat hierna bij onze hemelse Ouders kan verblijven.

'k Vertrouw dan steeds need'rig op uwe zorg, daar 'k weet: Gij bemint mij zeer. Ik volg dan het voorbeeld, door U gesteld; Wat Gij wilt zal 'k wezen, o Heer. (Lofzang 179)

Bijna tien jaar geleden las ik een brief van een teruggekeerde zending die dit proces in zijn leven beschreef. Hij dankte de medewerkers van de afdeling zendingswerk 'dat u de moed had om me te sturen naar de plek waar de Heer me wilde hebben, in plaats van waar ik naartoe wilde.' Hij kwam, zo zei hij, 'uit een trots, intellectueel milieu. Vóór zijn zending studeerde hij aan een vermaarde

universiteit in het oosten van de Verenigde Staten. Ik citeer:

'Ik denk dat ik uit plichtsgevoel en willeloosheid mijn [zendings]papieren invulde en instuurde, waarbij ik vooral heel duidelijk maakte dat ik naar het buitenland wilde. Ik gaf duidelijk aan dat ik de Russische taal beheerste en dat twee jaar onder het Russische volk voor mij geen probleem vormde. Ik was ervan overtuigd dat het comité niet om mijn kwaliteiten heen kon, en ik vertrouwde er dan ook op dat er een prachtig cultureel avontuur op mij wachtte.'

Hij was geschokt toen hij werd toegewezen aan een zendingsgebied in de Verenigde Staten. Hij wist niets van de staat waar hij ging werken, alleen dat ze er Engels spraken en niet de vreemde taal waar hij in was afgestudeerd, en dat, zo zei hij, 'de mensen daar waarschijnlijk op academisch terrein van niets wisten.' Hij vervolgde: 'Ik had de oproep bijna geweigerd, omdat ik dacht meer tot mijn recht te komen in het Vredeskorps of iets dergelijks.'

Gelukkig had deze trotse jongeman de moed en het geloof om de oproep te aanvaarden en de aanwijzingen en raad van zijn fijne zendingspresident op te volgen. Toen begon het wonder van de geestelijke groei. Hij beschreef dat als volgt:

'Toen ik ging werken onder de

onontwikkelde mensen van [deze staat], had ik het een paar maanden behoorlijk moeilijk, maar geleidelijk aan begonnen de zoete invloeden van de Geest de muren van trots en ongelooft neer te halen, die zo strak om mijn ziel hadden heengestaan. Het wonder van bekering tot Christus was begonnen. De betekenis van de werkelijkheid van God en van de eeuwige broederschap van alle mensen begon zich aan mijn rusteloze gemoed te ontfouwen.'

Het was niet makkelijk, gaf hij toe, maar met de hulp van zijn zendingspresident en de liefde die hij voor de mensen begon te voelen, was het mogelijk en gebeurde het.

'Mijn verlangen om deze mensen lief te hebben en te dienen, die naar hemelse maatstaven minstens mijn gelijken, maar bijna zeker superieur aan mij waren, werd sterker en sterker. Voor het eerst in mijn leven leerde ik wat nederigheid was; ik leerde wat het inhoudt anderen te waarderen [zonder rekening te houden met de] onbelangrijke details van het leven. Ik begon in mijn hart een aanzwellende liefde te voelen voor de geesten die evenals ik naar deze aarde zijn gekomen.' (Brief aan algemene autoriteiten, februari 1994.)

Dat is het wonder van dienstvaardigheid. De dichteres heeft geschreven:

Maar roept nu zijn stem, zo zacht en zoet, naar paden, mij onbekend, dan antwoord ik: Heer, houd mijn hand vast, ik ga daar waarheen Gij mij zendt. (Lofzang 179)

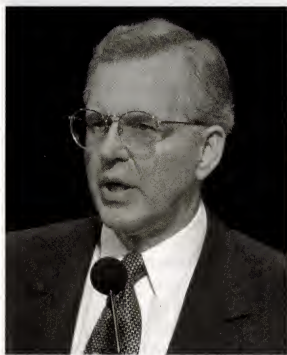
Ik getuig van Jezus Christus, die ons naar zijn pad en in zijn dienst roept, en bid dat we het geloof en de toewijding zullen hebben om te volgen, en de kracht om te zijn wat Hij wil dat we zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Opdat zij allen één zijn in ons

OUDERLING D. TODD CHRISTOFFERSON

van de Zeventig

We zullen pas één worden met God en Christus als we hun wil en belang tot ons grootste verlangen maken.

Toen het einde van Jezus' bediening in het sterfelijk leven naderbij kwam, wist Hij dat 'zijn ure gekomen was' (Johannes 13:1). Hij verzamelde zijn apostelen in een bovenzaal in Jeruzalem. Na hun avondmaal, en toen Hij hun voeten had gewassen en hen had onderricht, sprak Jezus een verheven hogepriesterlijk gebed uit voor die apostelen en allen die in Hem geloofden. Hij smeekte de Vader:

'En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven.

'Opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat zij in Ons zijn; opdat de wereld

gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.

'En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn:

'Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één' (Johannes 17:20-23).

Hoe heerlijk is het niet om te bedenken dat wij zijn uitgenodigd voor die volmaakte eenheid die bestaat onder de Vader en de Zoon. Hoe kan die eenheid tot stand komen?

Als we over die vraag nadenken, wordt duidelijk dat we moeten beginnen door innerlijk één te worden. We zijn tweeledige personen van vlees en geest en soms hebben we het gevoel dat we niet in harmonie zijn, dat we in tweestrijd verkeren. Onze geest wordt verlicht door ons geweten, het licht van Christus (zie Moroni 7:16; IV 93:2), reageert van nature op ingevingen van de Heilige Geest, en wil waarheid navolgen. Maar de lusten en verleidingen waaraan het vlees onderhevig is, kunnen — als we dat toelaten — de geest overweldigen en overheersen. Paulus heeft gezegd:

'Zo vind ik dan deze regel: als ik het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig;

'want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods,

'maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is' (Romeinen 7:21-23.)

Nephi heeft iets soortgelijks gezegd.

'Ondanks des Heren grote goedheid, die blijkt uit het tonen van zijn grote en wonderbare werken aan mij, zeg ik in mijn hart: O, ellendig mens, die ik ben! Ja, mijn hart is bedroefd wegens de zwakheid van mijn vlees; mijn ziel treurt wegens mijn onge-rechtigheden.

'Ik ben omringd door de verleidingen en de zonden, die mij zo gemakkelijk overvallen' (2 Nephi 4:17-18).

Maar dan denkt Nephi aan de Heiland en zegt hoopvol: 'Toch weet ik, in Wie ik mijn vertrouwen heb gesteld' (2 Nephi 4:19). Wat bedoelde hij?

Jezus was ook een persoon van vlees en geest, maar Hij gaf Zich niet over aan verleiding. (Zie Mosiah 5:5.) Wij kunnen ons tot Hem wenden als we innerlijke eenheid en vrede nastreven, want Hij begrijpt ons. Hij begrijpt de strijd en Hij begrijpt ook hoe we die strijd kunnen winnen. Paulus heeft gezegd: 'Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medevoelen met onze zwakheden, maar een, die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen' (Hebreeën 4:15).

Het belangrijkste is dat wij ons tot Jezus kunnen wenden voor herstel van de innerlijke eenheid van onze ziel, als wij ons hebben overgegeven aan zonde en onze gemoedsrust hebben vernietigd. Spoedig na zijn hogepriesterlijke smeekbede dat wij 'volmaakt zijn tot één' leed Jezus en gaf Hij zijn leven om verzoening te brengen voor zonde. Door de kracht van zijn verzoening kunnen de gevolgen van zonde in ons uitgewist worden. Als we ons bekeren, worden wij

door zijn verzoenende genade gerechtvaardigd en gereinigd. (Zie 3 Nephi 27:16–20.) Het lijkt net alsof we ons niet aan zonde hebben overgegeven, alsof we niet voor verleiding zijn bezweken.

Trachten wij dag in dag uit, week in week uit het pad van Christus te volgen, dan handhaaft onze geest zijn voortreffelijkheid, neemt de innerlijke strijd af en zitten verleidingen ons niet meer dwars. Er komt steeds grotere harmonie tussen het geestelijke en het fysieke, totdat ons fysieke lichaam wordt omgezet, met de woorden van Paulus, van ‘wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde’ tot ‘wapenen der gerechtigheid ten dienste van God’. (Zie Romeinen 6:13.)

Innerlijk één worden, bereidt ons voor op de grotere zegen van één worden met God en Christus.

Jesus bereikte een volmaakte eenheid met de Vader door Zich in het vlees en in de geest te onderwerpen aan de wil van de Vader. Jesus was in zijn bediening duidelijk doelgericht, want er was geen zwakheid of

afleidende tweeslachtigheid in Hem. Jesus heeft over zijn Vader gezegd: ‘Ik doe altijd wat Hem behaagt’ (Johannes 8:29).

Omdat het de wil van de Vader was, onderwierp Jesus Zich zelfs aan de dood, zodat ‘de wil des Zoons geheel in de wil des Vaders opgaat’ (Mosiah 15:7).

Dat mogen we niet onderschatten. ‘Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen —

‘Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen’ (1V 19:18–19).

Uit deze uitspraken blijkt dat de overkoepelende ambitie van de Heiland is om de Vader te verheerlijken. De Vader is in die zin ‘in’ de Zoon, dat de heerlijkheid en de wil van de Vader het enige doel van de Zoon zijn.

Tijdens het laatste avondmaal met

zijn apostelen zei de Heiland:

‘Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de landman.

‘Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage’ (Johannes 15:1–2).

Welke vorm die zuivering ook mag krijgen, welke offers die ook mag omvatten, dat weten we waarschijnlijk niet van tevoren. Maar als wij, net als de rijke jongeling, zouden vragen:

‘Waarin schiet ik nog tekort?’ (Matteüs 19:20), zou het antwoord van de Heiland hetzelfde zijn: ‘Kom hier, volg Mij’ (Matteüs 19:21); ‘Word mijn discipel, zoals Ik een discipel van de Vader ben; word “gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht [u] op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt’ (Mosiah 3:19)’.

President Brigham Young heeft vol begrip gesproken over onze moeilijkheden:

‘Als alles is gezegd en gedaan, als

Hij dit volk zo lang heeft geleid, ziet u dan niet dat er een gebrek aan vertrouwen in onze God is? Ziet u dat in uzelf? U kunt vragen: "Broeder Brigham, ziet u dat in uzelf?" Zeker, ik kan zien dat ik, in zeker opzicht, nog tekortschiet in het vertrouwen in Hem, op Wie ik reken. En waarom dan? Omdat ik niet de macht heb, vanwege datgene wat de val over mij heeft afgeroepen.

'Soms wél er iets in mij op dat (...) afstand schept tussen mijn belang en het belang van mijn Vader in de hemel — iets dat ervoor zorgt dat mijn belang en het belang van mijn Vader in de hemel niet meer precies hetzelfde zijn.

'[Wij] zouden zoveel mogelijk moeten vinden en begrijpen, voor zover onze gevallen staat dat toelaat, voor zover we het geloof en de kennis kunnen krijgen om onszelf te begrijpen, dat het belang van de God die wij dienen ons belang is, en dat wij geen ander belang hebben, in tijd noch in de eeuwigheid' (*Deseret News*, 10 september 1856, blz. 212).

We zullen stellig pas één worden met God en Christus als we hun wil en belang tot ons grootste verlangen maken. Dergelijke onderworpenheid is niet in een dag te bereiken, maar door de Heilige Geest zal de Heer ons onderwijzen, als wij gewillig zijn, tot dat er na verloop van tijd terecht kan worden gezegd dat Hij in ons is zoals de Vader in Hem is. Soms schrik ik van de gedachte wat er van me kan worden verwacht, maar ik weet dat volmaakte vreugde alleen in deze volmaakte eenheid te vinden is. Ik ben onuitsprekelijk dankbaar dat ik ben uitgenodigd om één te zijn met die heilige Personen die ik eer en aanbid als mijn hemelse Vader en mijn Verlosser.

Moge God het gebed van de Heiland verhoren en ons allen ertoe brengen één te worden met Hen, dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Een gelovige vrouw

MARGARET D. NADAULD

Onlangs ontheven algemeen jongevrouwenpresidente

Een gelovige vrouw vertrouwt op God. (...) Zij weet dat Hij belang stelt in haar leven. Zij weet dat Hij haar kent. Zij houdt van zijn woorden en drinkt van dat levende water.

Ik houd van de Heer Jezus Christus en van zijn kerk die in onze tijd op aarde is hersteld. Ik koester de leringen over zijn heilig leven vanaf baby tot herrezen man, Zoon van God.

In de Bijbel heb ik Hem, terwijl ik las, als het ware zien toenemen 'in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.¹ Ik had het gevoel dat ik erbij was toen Hij de doden opwekte. Hij genas de zieken, voedde de vijfduizend, bracht troost, hoop en een vredesproces in de wereld die Hij had geschapen. Hij vergaf wie Hem bespotten, martelden en kruisigden — want zij wisten niet wat zij deden.

Ik zag de goddelijke liefde en zorg die Hij voor zijn moeder had, hoewel Hijzelf in uiterste doodsstrijd verkeerde. Hij overwon de dood zodat wij dat ook kunnen. Hij heeft voor ons een plaats bereid in de hemel, bij onze eeuwige Vader. Hij heeft ons onderwezen in het plan voor geluk, en heeft ons de visie en de hoop gegeven om het na te leven. Hij bracht het uiterste offer, zijn leven was vol dienstbetoon om het plan van God, zijn Vader, te verwezenlijken.

Een vrouw van onze kerk die in haar dagelijks leven Christus' voorbeeld volgt, is bezig het plan van onze hemelse Vader, voor haar te vervullen. Daardoor kan ze een krachtige, positieve invloed uitoefenen in de wereld van vandaag en de wisselvalligheden van het leven tegemoet treden. Ik ken zulke vrouwen, en zij zijn een lichtbaken voor mij. Zo'n vrouw in de kerk die Christus volgt, is een echte christen, in de beste zin van het woord. Zij is een gelovige vrouw die op God vertrouwt, en vrijmoedig en zonder vrees is.

Een gelovige vrouw vertrouwt op God en treedt haar moeilijkheden met hoop tegemoet. Zij weet dat Hij belang stelt in haar leven. Zij weet dat Hij haar kent. Zij houdt van zijn woorden en drinkt van dat levende water.

Zij is dankbaar voor de profeet die Hij in deze laatste dagen gestuurd heeft, en ze vertrouwt op zijn raad en volgt die op. Ze weet dat ze op die manier veiligheid en vrede vindt. In gebed vraagt ze om de vriendelijke, vaste leiding en hulp van onze hemelse Vader, die luistert. Tijdens het bidden luistert ze — waardoor de communicatie wederkerig is. Ze vertrouwt erop dat Hij op zijn rustige manier haar bij de hand zal nemen en haar gebeden zal beantwoorden.²

Een gelovige vrouw is zelfverzekerd omdat ze het goddelijk plan van onze hemelse Vader begrijpt en haar rol daarin om anderen toe zegen te zijn. Ze weet dat elk offer van eeuwige waarde is. Door kennis van het leven van de Heiland weet ze wat offeren is. Ze weet dat haar offers in verhouding misschien klein zijn, maar ze weet ook dat onze hemelse Vader alles wat zij doet om haar gezin en familie en de wereld waarin zij leeft te sterken, begrijpt en op waarde schat. Haar zelfvertrouwen groeit omdat ze deugdzzaam, lieflijk en verfnid is, wat nog beter is dan mooi. Ze heeft zuivere motieven. Ze is lieflijk,

zachtaardig en vriendelijk. Haar man en haar kinderen vertrouwen op haar.³ Dat is ook het geval met de jeugdwerk kinderen die ze lesgeeft, of de vrouwen of meisjes die ze in haar roeping leidt, dient en liefheeft, of haar zondagsschoolklas — ze worden allemaal tot haar aangetrokken door de bijzondere geest die ze uitstraalt. Het is het beeld van God in haar gelaat dat aantrekkelijk en belangrijk is.⁴ Ze vertrouwt erop dat ze een karakter en een leven ontwikkelt waardoor ze in de tegenwoordigheid van haar hemelse Vader zal worden uitgenodigd. Ze zal daartoe in staat zijn met het gevoel dat ze daar hoort, dat Hij haar kent en haar liefheeft, waardeert en koestert, voor eeuwig en altijd.

Een gelovige vrouw is onverschrokken. Ze vreest niet omdat God bij haar is.⁵ Er is geen dubbelzinnigheid, geen verwarring in haar leven. Ze kan een beginselvast leven leiden, want ze bestudeert de leringen van een volmaakte leraar, de Meester. Ze is een edel voorbeeld voor ieder die haar kent. Ze is natuurlijk allesbehalve volmaakt, niet omdat ze geen

volmaakte beginselen nastreeft of niet het volmaakte voorbeeld van Christus heeft, maar omdat ze mens is. Ze blijft verre van verkeerde invloeden en onreine zaken, en als die zich aan haar opdringen, is ze als een leeuwijn die haar welpen beschermt. Een onverschrokken, gelovige vrouw heeft de moed om met haar kinderen te praten over gewoonten die hen kapot kunnen maken. Ze horen niet alleen hoe toegewijd ze is, maar ze kunnen dat aan haar dagelijks leven zien — aan de manier waarop ze zich kleedt, wat ze leest en bekijkt, hoe ze haar vrije tijd doorbrengt, waarvan ze houdt, waarom ze lacht, wie ze voor zich wint, en hoe ze zich te allen tijde, in alle dingen en op alle plaatsen gedraagt. Ze heeft een zekere eigen stijl die aantrekkelijk, opgewekt, opgeruimd en goed is. Onze kleine meisjes en jongevrouwen kunnen vertrouwen op haar voorbeeld. We bidden dat ook zij onverschrokken zullen zijn in hun keuze en bevordering van wat verheffend en blij en fatsoenlijk is, want zij zijn onze toekomst.

De hemel zij dank voor gelovige

vrouwen. Een gelovige vrouw houdt van de Heer. Dat wil ze Hem laten weten door het leven dat ze leidt, door wat ze zegt, door de hulp die ze zijn kinderen geeft, door elke daad die ze verricht. Ze weet dat Hij van haar houdt, hoewel ze onvolmaakt is en nog steeds probeert een beter mens te worden. Ze weet dat als ze haar uiterste best doet, dat genoege is, zoals president Hinckley heeft gezegd.⁶

Een gelovige vrouw wordt gezegend door de getrouwe mannen in haar leven die het priesterschap dragen en dat eren: haar vader, man, broers en zoons. Zij waarderen haar en de goddelijke gaven die God aan zijn dochter heeft gegeven. Zij steunen, stimuleren en begrijpen de belangrijke zending van haar leven als vrouw. Zij houden van haar en zijn haar tot zegen. Op haar beurt is die gelovige vrouw hen tot zegen, terwijl zij samen het levenspad bewandelen. Zij weten, zoals in de Schriften staat: 'twee zijn beter dan één (...). Want, indien zij vallen, dan richt de een de ander weer op.'⁷

Ik uit mijn dankbaarheid voor de geweldige, gelovige vrouwen, voor de geweldige, edele mannen en voor mijn geliefde familie, die mij mijn hele leven hebben opgebouwd en geïnspireerd. Ze waren me in het bijzonder tot zegen toen ik de heilige roeping van de Heer als algemeen jongevrouwenspresidentie vervulde.

Broeders en zusters, weet dat ik u liefheb, dat ik onze Vader in de hemel liefheb en zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus. Ik zal Hen altijd met heel mijn hart eren en dienen, en dankbaar zijn voor dat voorrecht. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

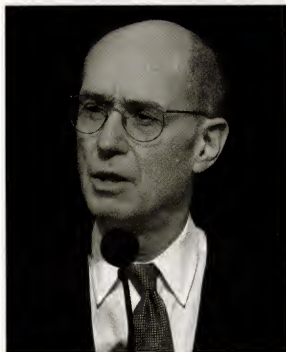
NOTEN

1. Lucas 2:52.
2. Zie LV 112:10.
3. Zie Spreuken 31:11.
4. Zie Alma 5:14.
5. Zie Psalmen 23:4.
6. Zie 'Vrouwen van de kerk', *De Ster*, januari 1997, blz. 64.
7. Prediker 4:9-10.

In uw roeping groeien

OUDERLING HENRY B. EYRING
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Heer zal u leiden door openbaring, net zoals Hij u geroepen heeft. U dient in geloof om openbaring te vragen om te weten wat u moet doen.

Onlangs werd ik op een drukke plek aangesproken door een onbekende jongeman. Hij zei rustig maar met nadruk: 'Ouderling Eyring, ik ben zojuist geroepen als de president van mijn ouderlingenquorum. Wat adviseert u mij?' Ik wist dat ik hem daar, met al die drukte, niet meteen alles kon vertellen. En daarom zei ik: 'Ik zal je advies geven in de algemene conferentie.'

Hij is niet de enige die advies wil. Elke week krijgen duizenden leden van de kerk over de hele wereld een nieuwe roeping, velen van hen recente bekeerlingen. Deze roepingen verschillen nogal en hun ervaring

in kerkroepingen nog meer. Als u degene bent die hen roept, of opleidt, of gewoon om hen geeft, wat we allemaal doen, dan moet u het een en ander weten om hen te laten slagen.

Misschien denkt u allereerst aan het handboek of het lesboek dat ze moeten hebben, of de rapporten die ze moeten bijhouden. Misschien geeft u hen wel een lijstje met de bijeenkomsten die ze geacht worden te bezoeken. En als u dan op het punt staat hun te vertellen hoe hun werk geëvalueerd wordt, ziet u een zorgelijk blik in hun ogen.

Weet u, zelfs het nieuwste lid van de kerk ziet in dat een roeping hoofdzakelijk een aangelegenheid van het hart is. Door ons hele hart aan de Meester te geven en zijn geboden te onderhouden, leren we Hem kennen. Na verloop van tijd, door de macht van de verzoening, ondergaat ons hart een verandering en gaan we op Hem lijken. Daarom is er een betere manier waarop we mensen met een nieuwe roeping kunnen helpen dan hun een taakomschrijving te geven.

Wat ze allemaal nodig hebben, zelfs meer dan ze in hun taken trainen, is te leren zien met geestelijke ogen wat het inhoudt om voor een taak geroepen te zijn in de herstelde kerk van Jezus Christus. Dit is het koninkrijk

van God op aarde. Daarom bezit het macht, veel meer dan enige andere zaak waar mensen bij betrokken kunnen zijn. Die macht hangt af van het geloof van hen die erin dienen.

En dus richt ik mijn raadgevingen tot iedereen, man of vrouw, jongen of meisje, die geroepen is of nog zal worden. Er zijn een paar zaken waarvan u moet weten dat ze waar zijn. Ik zal die onder woorden proberen te brengen. Alleen de Heer, door de Heilige Geest, kan ze diep in uw hart verankeren. Dit is mijn advies:

Ten eerste, u bent door God geroepen. De Heer kent u. Hij weet wie Hij in welke positie in zijn kerk wil hebben. Hij heeft u uitgekozen. Hij heeft de weg bereid om u uw roeping te geven. Hij heeft de sleutels van het priesterschap aan Joseph Smith hersteld. Die sleutels zijn in een ononderbroken lijn aan president Hinckley doorgegeven. Dankzij die sleutels kregen andere priesterschapsdienaren sleutels om in ringen en wijken, in districten en gemeenten te presideren. Door middel van die sleutels heeft de Heer u geroepen. Die sleutels hebben het recht op openbaring in zich. En openbaring komt in antwoord op gebed. De persoon die is geïnspireerd om u voor deze roeping aan te bevelen, heeft dat niet gedaan omdat hij u mag of omdat ze iemand voor de roeping nodig hadden. Hij en anderen hebben gebeden en gevoeld dat u ervoor moest worden geroepen.

De persoon die u heeft geroepen, gaf u de roeping niet omdat hij in een gesprek heeft vastgesteld dat u die waardig bent en wilde accepteren. Hij heeft gebeden om de wil van de Heer voor u te weten te komen. Het was gebed en openbaring aan de bevoegde dienstknechten van de Heer waardoor u de roeping hebt ontvangen. Uw roeping is een voorbeeld van de krachtbron die de kerk van de Heer uniek maakt. Men wordt door profetie door God geroepen

door oplegging van de handen van hen die door God gemachtigd zijn.

U bent geroepen om de Heiland te vertegenwoordigen. Uw stem wordt zijn stem als u getuigt, uw handen worden zijn handen als u iemand verheft. Het is zijn werk de geestkinderen van zijn vader te zegenen met de mogelijkheid om voor het eeuwige leven te kiezen. Uw roeping is het om anderen tot zegen te zijn. Dat geldt zelfs voor de gewoonste taken die u zijn toegewezen, en zelfs op momenten dat u iets doet wat niet echt verband houdt met uw roeping. Gewoon de manier waarop u glimlacht of de manier waarop u uw hulp aanbiedt, kan geloofsversterkend zijn. En mocht u vergeten wie u bent, uw manier van praten en uw houding kan ook geloof vernietigen.

Uw roeping heeft eeuwige gevolgen voor anderen en uzelf. In de toekomstige wereld zullen duizenden u wellicht gelukkig prijzen, zelfs meer dan de mensen onder wie u dient. Dat zijn het voorgeslacht en het nageslacht van wie voor het eeuwige leven hebben gekozen door iets wat u hebt gezegd, of gedaan, of zelfs door wie u bent. Als iemand de uitnodiging van de Heiland verwerpt, omdat u niet alles hebt gedaan wat u had kunnen doen, zal hun verdriet uw deel zijn. Ziet u, er zijn geen kleine roepingen waarmee we de Heiland vertegenwoordigen. Uw roeping is er een met grote verantwoordelijkheid. Maar u hoeft niet te schrikken, want uw roeping gaat vergezeld van grote beloften.

Een van die beloften is het tweede dat u dient te weten. En wel, dat de Heer u zal leiden door openbaring, net zoals Hij u geroepen heeft. U dient in geloof om openbaring te vragen zodat u zult weten wat u moet doen. Met uw roeping komt de belofte dat u antwoord zult krijgen. Maar u krijgt alleen leiding als de Heer zeker is dat u zult gehoorzamen. Om zijn wil te kennen, moet u

zich daartoe verplicht hebben. De woorden: 'Uw wil geschiede', in het hart gegrift, zijn het venster op openbaring.

Het antwoord komt door de Heilige Geest. U zult die leiding vaak nodig hebben. Het gezelschap van de Heilige Geest krijgt u als u de normen naleeft, gereinigd door de verzoening van Jezus Christus. Het hangt dus af van uw naleving van de geboden, uw verlangen om zijn wil te doen, en wat u in geloof vraagt, hoe goed de Meester u kan leiden door antwoord op uw gebeden.

Vaak krijgt u antwoord als u de Schriften bestudeert. Ze bevatten voorbeelden van wat de Heer in zijn aardse bediening heeft gedaan en de raad die Hij aan zijn dienstknechten heeft gegeven. Er staan leerstellingen in die in elke tijd en elke situatie van toepassing zijn. Als u de Schriften overdenkt, zal dat ertoe leiden dat u de juiste vragen in gebed stelt. En net zo zeker als de hemelen zich voor Joseph Smith openden toen hij de Schriften in geloof had overdacht, zal God uw gebeden beantwoorden en u bij de hand nemen.

Er is nog iets wat u dient te weten: net zo zeker als God u heeft geroepen, en u zal leiden, zal Hij u grootmaken. U hebt die grootmaking nodig. U zult in uw roeping tegenwerking krijgen. U bent in dienst van de Meester. U bent zijn afgezant. Er hangen eeuwige levens van u af. Hij kreeg met tegenwerking te maken en Hij zei dat tegenwerking het lot is van wie Hij roept. De krachten die zich tegen u samenspannen, zullen niet alleen uw werk willen dwarsbomen, maar ook u willen neerhalen. De apostel Paulus zei het als volgt: 'Want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereld-beheersers dezer duisternis.'¹

Het zal u bij tijden allemaal te veel zijn. U zult onder meer aangevallen worden door het gevoel dat u het niet

kunt. Inderdaad, met alleen uw eigen kwaliteiten om op terug te vallen, kunt u de Heer niet goed vertegenwoordigen. Maar er staat u meer ter beschikking dan uw eigen kwaliteiten en u werkt niet alleen.

De Heer zal wat u zegt en wat u doet, grootmaken in de ogen van de mensen die u dient. Hij zal de Heilige Geest sturen om tot hen te getuigen dat wat u gezegd hebt, waar is. Wat u zegt en doet, draagt hoop in zich en zal leiding geven aan de mensen op een manier die uw eigen kunnen en begrip ver te boven gaat. Dat wonder is een teken van de kerk van de Heer in elke bedelling. Het is zo verweven met uw roeping dat u het als vanzelfsprekend zou kunnen beschouwen.

De dag van uw ontheffing zal een grote les voor u zijn. Op de dag dat ik werd ontheven als bisschop, kwam een van de leden van de wijk naderhand naar mijn huis en zei: 'Ik weet dat u mijn bisschop niet meer bent, maar kunnen we nog een gesprekje met elkaar hebben?' U hebt me altijd zoveel goede raad gegeven, net wat ik nodig had. De nieuwe bisschop kent me niet zoals u dat doet. Kunt u me nog wat raad geven?

Schoorvoetend ging ik akkoord. Het lid ging in een stoel tegenover mij zitten. Het leek net zo te gaan als de honderden keren daarvoor dat ik met de leden van de wijk als rechter in Israël had gesproken. Het gesprek begon. Daar was het moment dat er raad gegeven moest worden. Ik wachtte op de ideeën, de woorden en de gevoelens die bij me op zouden komen, zoals dat altijd het geval was geweest.

Er kwam niets. In mijn hart en verstand heerste stilte. Na verloop van tijd zei ik: 'Het spijt me. Ik waardeer het vertrouwen dat u in mij stelt. Maar ik ben bang dat ik u niet kan helpen.'

Als u van uw functie wordt ontheven, zult u hetzelfde als ik ervaren. God maakt wie hij roept, groot, zelfs voor een taak die in uw ogen klein en

onopvallend is. U zult de gave hebben te zien hoe uw werk groot wordt gemaakt. Geef dank zolang u die gave hebt. Die gave zult u waarschijnlijk meer gaan waarderen als u haar niet meer hebt.

De Heer zal niet alleen uw inspanningen grootmaken. Hij zal persoonlijk met u aan het werk gaan. Zijn stem tot vier zendingen, door de profeet Joseph Smith voor een moeilijke taak geroepen, geeft moed aan eenieder die Hij in zijn koninkrijk roept: '(...) en Ik zelf zal met hen gaan en in hun midden zijn; en Ik ben hun voorspraak bij de Vader.'²

De Heiland is een herrezen en verheerlijkt mens, dus is Hij niet op elke moment bij ieder van zijn dienstknechten. Maar Hij is zich volmaakt bewust van hen en hun omstandigheden, en Hij kan tussenbeide komen met zijn macht. Daarom kan Hij u de belofte geven: 'En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor u aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden.'³

Er is nóg een manier waarop de Heer u in uw roeping zal grootmaken.

U zult soms het gevoel hebben, of misschien vaak, dat u niet alles kunt doen wat u zou moeten doen. Het gewicht van uw taak zal te zwaar lijken. U maakt zich misschien zorgen dat u te weinig bij uw gezin bent. U vraagt zich misschien af waar u de tijd en de energie vandaan moet halen om al uw andere taken, naast die in uw gezin en van uw roeping, naar behoren te doen. Wellicht voelt u zich ontmoedigd en zelfs schuldig nadat u hebt gedaan wat u kon om uw plichten na te komen. Dergelijke dagen en nachten zijn mij niet onbekend. Ik zal u zeggen wat mij duidelijk is geworden.

Namelijk dit: Als ik alleen aan mijn eigen prestaties denk, neemt mijn ontmoediging toe. Maar als ik eraan denk dat de Heer heeft beloofd dat zijn macht met mij mee zou gaan, begin ik op bewijzen te letten van wat Hij gedaan heeft met de mensen die ik dien. Ik bid om met geestelijke ogen de gevolgen van zijn macht te zien.

Dan komen steevast de gezichten van mensen in mijn gedachten. Ik herinner me de glans in de ogen van een kind van wie het hart verzacht werd, de tranen van geluk op het

gezicht van een meisje op de achterste rij in de zondagsschoolklas die ik les gaf, of een probleem dat werd opgelost voordat ik er toe kon komen. Ik weet dan dat ik genoeg heb gedaan om de belofte die Joseph Smith heeft gedaan, weer vervuld te zien worden: '(...) laten wij daarom blijmoedig alles doen wat in ons vermogen ligt, en dan mogen wij onbewogen staan met de volste verzekering, de zaligheid Gods en de openbaarmaking van zijn arm te zullen zien.'¹

U kunt er van op aan dat uw macht vele keren vermenigvuldigd zal worden door de Heer. Alles wat Hij vraagt, is dat u uw best doet en uw hart erin legt. Doe het blijmoedig en met het gebed des geloofs. De Vader en zijn geliefde Zoon zullen de Heilige Geest sturen als metgezel om u leiding te geven. Uw inspanningen zullen grootgemaakt worden in het leven van de mensen die u dient. En als u terugkijkt op wat nu moeilijke tijden en een offer lijken te zijn, zal opoffering een zegen gebleken zijn, en dan zult u weten dat de arm van God de mensen die u diende, heeft opgericht en u heeft opgericht.

Ik weet dat God de Vader leeft. Hij hoort en beantwoordt onze gebeden. Wij dienen zijn geestkinderen. Dit is de ware kerk van Jezus Christus. Alleen door zijn naam kunnen de kinderen van onze Vader geheiligd worden en het eeuwige leven beërven. De sleutels van het priesterschap worden aangewend door de profeet van de Heer, Gordon B. Hinckley.

Ik getuig dat de Heiland leeft en zijn kerk leidt. Dat weet ik zeker. Ik ben een getuige van Hem, en voor Hem. Hij ziet en waardeert uw toegewijde inspanningen in het werk waar-toe Hij u geroepen heeft.

In de naam van Jezus Christus.

Amen. ■

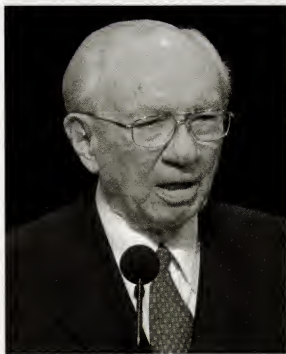
NOTEN

1. Efeziërs 6:12.
2. LV 32:3.
3. LV 84:88.
4. LV 123:17.

Het wonderbaarlijke fundament van ons geloof

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

God zij dank dat Hij ons op zo 'n wonderbaarlijke wijze het getuigenis, het gezag en de leer van deze herstelde Kerk van Jezus Christus heeft verleend.

Geliefde broeders en zusters, ik streef naar de inspiratie van de Heer nu ik u toespreek. Ik verlies nooit uit het oog wat een grote verantwoordelijkheid het is om de heiligen der laatste dagen toe te spreken. Ik ben dankbaar voor uw vriendelijkheid en geduld. Ik bid voortdurend dat ik het vertrouwen van de leden mag verdienen.

Ik heb onlangs een bijzonder lange reis gemaakt. Het was erg vermoeiend, maar het was heerlijk om onder de heiligen te zijn. Als het kon, zou ik

het dagelijkse bestuur van de kerk overlaten aan anderen en mijn tijd besteden onder onze mensen en hen bezoeken in kleine gemeenten en grote ringen. Ik zou willen dat ik met de heiligen bijeen kon komen, waar zij zich ook mogen bevinden. Ik vind dat elk lid van deze kerk een bezoek verdient. Ik betreur het dat ik door lichamelijke beperkingen niet meer iedereen de hand kan schudden. Maar ik kan ze in de ogen kijken met blijdschap in mijn hart en mijn liefde voor hen uitspreken en een zegen achterlaten.

De reden voor deze meest recente reis was de herinwijding van de Freiberg-tempel (Duitsland) en de inwijding van de Den Haag-tempel. Ik was zeventien jaar geleden al in de gelegenheid om de Freiberg-tempel in te wijden. Het was een enigszins bescheiden gebouwen in wat toen de Duitse Democratische Republiek was, het oostelijke deel van een verdeeld Duitsland. De bouw ervan was letterlijk een wonder. President Monson, Hans Ringger en anderen hadden goodwill gekweekt bij de Oost-Duitse regeringsfunctionarissen, en die hadden er toestemming voor gegeven.

De tempel heeft in de loop der jaren uitstekend dienst gedaan. Nu is de beruchte muur weg. Het is makkelijker voor onze mensen om naar Freiberg te reizen. Het gebouw was na al die jaren versleten en voldeed niet meer aan de eisen.

De tempel is uitgebreid, verfraaid en nuttiger gemaakt. Wij hebben één inwijdingsdienst gehouden. De heiligen kwamen van heinde en verre. In de grote ruimte waar wij zaten, konden we het gezicht zien van vele sterke, trouwe, fijne heiligen der laatste dagen die al die jaren, in zonneschijn en regen, onder door de regering opgelegde beperkingen en nu in volkomen vrijheid, het geloof behouden hebben, de Heer gediend hebben, en zich als reuzen staande hebben gehouden. Het spijt mij zo dat ik niet mijn armen om die heldhaftige broeders en zusters heen kon slaan en ze vertellen hoezeer ik ze liefheb. Als ze me nu horen, hoop ik dat ze op de hoogte zijn van die liefde, en dat ze mij mijn haastige vertrek uit hun midden vergeven.

Van daaruit zijn we naar Frankrijk gevolgen om wat kerkelijke aangelegenheden af te handelen. Daarna zijn we naar Rotterdam gevolgen en naar Den Haag gereden. Op één dag drie landen aandoen, is een tamelijk zwaar schema voor een oude man.

De volgende ochtend hebben we de Den Haag-tempel ingewijd. Er zijn vier diensten gehouden. Wat een ontroerende en fijne ervaring was dat.

De volgende is een prachtig gebouw in een goede omgeving. Ik ben erg dankbaar voor een huis van de Heer dat de heiligen in Nederland, België en delen van Frankrijk ten dienste staat. Er werden al in 1861 voor het eerst zendingen naar dat deel van Europa gestuurd. Duizenden mensen werden lid van de kerk. De meesten emigreerden naar de Verenigde Staten. Maar nu hebben we daar een fijne groep dierbare, getrouwe heiligen der laatste dagen die een huis van

de Heer in hun midden verdienen.

Ik besloot om tijdens ons verblijf in dat deel van de wereld ook nog andere gebieden te bezoeken. Dus zijn we naar Kiev, in de Oekraïne, gevlogen. Daar was ik 21 jaar geleden ook. Er hangt nu een nieuw gevoel van vrijheid in de lucht. Wat is het inspirerend om meer dan drieduizend Oekraïense heiligen te zien. De mensen kwamen van heinde en verre, en verdroegen groot ongemak en hoge kosten om er te komen.

Eén gezin kon zich niet veroorloven om met zijn allen te gaan. De ouders zijn thuisgebleven en hebben hun kinderen erheen gestuurd, zodat zij bij ons konden zijn.

Daarna zijn we naar Moskou gegaan. Daar ben ik 21 jaar geleden ook geweest, en er is sprake van verandering. Het is net als elektriciteit. Je kunt het niet zien. Maar je kunt het wel voelen. Ook daar hadden we een fijne bijeenkomst. En we hadden de gelegenheid om te spreken met belangrijke regeringsfunctionarissen, net als in de Oekraïne.

Wat een groot en dierbaar voorrecht om bijeen te komen met die fijne heiligen die, 'één uit een stad en

twee uit een geslacht', vergaderd zijn in de kudde van Zion, waarmee een profetie van Jeremia vervuld is. (Zie Jeremia 3:14.) Het leven is niet makkelijk voor ze. Hun lasten zijn zwaar. Maar hun geloof is zeker en hun getuigenis levend.

Op die verafgelegen plaatsen, waar het grootste deel van de kerk maar weinig van afweet, brandt de vlam van het evangelie helder en verlicht het de weg voor duizenden mensen.

Vervolgens zijn we naar IJsland gevlogen. Dat is een prachtig land met geweldige mensen. Daar hadden we een gesprek met de president van het land, een uiterst gedistingeerde en kundige man die in Utah is geweest en veel goeds te zeggen heeft over onze leden.

En ook daar zijn we met de heiligen bijeengekomen. Wat was het inspirerend om hen te observeren toen ze ons eigen gebouw in de stad Reykjavik vulden.

Toen ik op al die plaatsen en bij al die gelegenheden tot zovelen sprak, moest ik voortdurend denken aan de wonderbaarlijkheid van dit werk, de absolute wonderbaarlijkheid ervan. Ik moest denken aan de tekst van de

fijne lofzang die het koor net heeft gezongen.

'O, vast als een rotssteen is Gods heilig woord!

'Geef acht, volgt het na, gij die 't reeds hebt gehoord.'

(O, vast als een rotssteen', lofzang 53.)

Begrijpen en waarden wij als heiligen der laatste dagen echt de kracht van onze positie? Die positie is uniek en heerlijk in vergelijking met die van andere godsdiensten in de wereld.

Is deze kerk een onderwijsinstelling? Ja, zeker. Wij zijn voortdurend en eindeloos aan het onderwijzen, onderwijzen, onderwijzen — in allerlei omstandigheden. Is het een sociale organisatie? Absoluut. Het is een grote familie van vrienden die met elkaar omgaan en van elkaar genieten. Is het een onderlinge hulpvereniging? Ja, zeker. Het is een opmerkelijk programma ter opbouw van zelfredzaamheid en hulpverlening aan hen die in nood verkeren. Dat is het, en nog meer. Belangrijker nog: het is ook de kerk en het koninkrijk van God, gesticht en geleid door onze eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon, de herren Heer Jezus Christus, om allen die in de kudde komen tot zegen te zijn.

Wij verklaren ondubbelzinnig dat God, de Vader, en zijn Zoon, de Heer Jezus Christus, aan de jonge Joseph Smith zijn verschenen.

Toen ik door Mike Wallace voor het programma *60 Minutes* geïnterviewd werd, vroeg hij me of ik dat echt geloofde. Ik antwoordde: 'Ja, zeker. Dat is juist het wonder!'

En dat vind ik echt. Onze hele kracht schuilt in de waarheid van dat visioen. Het is gebeurd, of het is niet gebeurd. Als het niet gebeurd is, dan is dit werk bedrog. Als het wél is gebeurd, dan is dit het belangrijkste en wonderbaarlijkste werk onder de hemelen.

Denk daar eens over na, broeders

en zusters. Eeuwenlang bleven de hemelen gesloten. Vele goede mannen en vrouwen — echt grote, geweldige mensen — hebben geprobeerd hun aanbiddingswijzen en hun leer te corrigeren, versterken en verbeteren. Ik eer en respecteer hen. Hoeveel beter is de wereld niet geworden door hun stoutmoedige handelingen. Hoewel ik geloof dat hun werk geïnspireerd was, werd het niet begunstigd door het opengaan van de hemelen, door de verschijning van de Godheid.

En toen, in 1820, kwam die heerlijke manifestatie in antwoord op het gebed van een jongen die in zijn familiebijbel de woorden van Jakobus had gelezen: 'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudige weg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden' (Jakobus 1:5).

Op die unieke en wonderbaarlijke ervaring stoelt de geldigheid van de kerk.

In de hele geschreven godsdienstige geschiedenis is er niets vergelijkbaars. In het Nieuwe Testament wordt verteld over de doop van Jezus, waarbij de stem van God werd gehoord en de Heilige Geest neerdaalde in de vorm van een duif. Op de berg der verheerlijking zagen Petrus, Jakobus en Johannes de Heer voor hun ogen verheerlijkt worden. Zij hoorden de stem van de Vader, maar zij zagen Hem niet.

Waarom verschenen zowel de Vader als de Zoon aan een jongen? Ten eerste kwamen zij om de grootste evangeliebedeling aller tijden in te luiden, een tijd waarin alle vorige bedelingen bijeen zouden worden gebracht.

Kan er iemand aan twijfelen dat de tijd waarin wij leven de geweldigste is in de geschiedenis van de wereld? Er is een wonderbaarlijke opbloei van de wetenschap, de geneeskunde, de communicatie en het transport, die in

alle kronieken van de mensheid ongeëvenaard is. Is het redelijk te beweren dat er, als onderdeel van deze onvergelijkelijke renaissance van licht en begrip, ook een opbloei van geestelijke kennis moet zijn?

Het werktuig in dit werk van God was een jongen van wie het verstand niet volgestopt was met de filosofieën van de mens. Dat verstand was vers, zonder scholing in de overtuigingen van die tijd.

Het is makkelijk te begrijpen waarom mensen dit verhaal niet accepteren. Het is ook bijna niet te vatten. En toch is het zo logisch. Zij die het Oude Testament kennen, herkennen er de verschijning van Jehova in aan de profeten die in die relatief eenvoudige tijd leefden. Kunnen zij met recht ontkennen dat het noodzakelijk was dat de God des hemels en zijn herren Zoon in deze uiterst gecompliceerde periode van de wereldgeschiedenis verschenen?

Zij zijn gekomen, allebei; Joseph heeft hen gezien in hun schitterende heerlijkheid; Zij hebben tot hem gesproken; en hij heeft hun woorden gehoord en opgetekend — van die opmerkelijke zaken getuigen wij.

Ik ken een zogenaamde intellectuele maar eens zei dat de kerk gevangen zit in zijn eigen geschiedenis. Mijn antwoord was dat wij zonder die geschiedenis niets zouden hebben. De waarheid van die unieke, buitengewone en opmerkelijke gebeurtenis, is de kern en het wezen van ons geloof.

Maar dit heerlijke visioen was nog maar het begin van een serie manifestaties die samen het begin van dit werk uitmaken.

Alsof dat visioen nog niet genoeg was om te getuigen van de persoonlijke aard en realiteit van de Verlosser van de mensheid, volgde nog het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon. Dat was iets wat de mens in zijn handen kon houden, iets van 'gewicht' als het ware. Hij kon het

lezen. Hij kon erover bidden, want er stond een belofte in dat de Heilige Geest de waarheid ervan bekend zou maken als hij onder gebed naar dat getuigenis streefde.

Dit opmerkelijke boek is een getuigenis van de levende realiteit van de Zoon van God. In de Bijbel staat dat 'op de verklaring van twee getuigen of van drie [...] elke zaak vast [zal] staan' (Matteüs 18:16). De Bijbel, het testament van de Oude Wereld, is één getuige. Het Boek van Mormon, het testament van de Nieuwe Wereld, is nog een getuige.

Ik kan niet begrijpen waarom de christelijke wereld dit boek niet accepteert. Ik zou denken dat ze op zoek zouden zijn naar alles wat zonder twijfel de realiteit en goddelijkheid van de Heiland van de wereld zou bevestigen.

De herstelling van het priesterschap volgde — allereerst het Aäronisch priesterschap, door Johannes de Doper, die Jezus in de Jordaan had gedoopt.

Toen kwamen Petrus, Jakobus en Johannes, apostelen van de Heer, die in deze tijd doorgaven wat zij hadden ontvangen van de Meester, met wie zij hadden gewandeld, namelijk 'de sleutels van het koninkrijk des hemels', met het gezag om in de hemel te binden wat zij op aarde bonden. (Zie Matteüs 16:19.)

Vervolgens kwam het verlenen van nadere priesterschapsleutels, door Mozes, Elias en Elia.

Denk daar eens over na, broeders en zusters. Denk eens aan de wonderbaarlijkheid ervan.

Dit is de herstelde Kerk van Jezus Christus. Wij zijn heiligen der laatste dagen. Wij getuigen dat de hemelen zijn geopend, dat de gordijnen zijn geopend, dat God heeft gesproken en dat Jezus Christus Zich heeft vertoond, waarop het verlenen van goddelijk gezag is gevolgd.

Jezus Christus is de Hoeksteen van dit werk, en het is gebouwd op een

'fundament van (...) apostelen en profeten' (Efeziërs 2:20).

Deze wonderbaarlijke herstelling zou van ons tolerante, buurvriendelijke, waarderende en vriendelijke mensen in onze omgang met anderen moeten maken. We mogen niet pochen. We mogen niet hoogmoedig zijn. We mogen dankbaar zijn, en dat moeten we ook. We mogen ootmoedig zijn, en dat moeten we ook.

Wij hebben mensen van andere kerken lief. Wij werken met ze samen voor goede doelen. Wij respecteren hen. Maar we mogen onze wortels nooit vergeten. Die wortels liggen diep in de aarde van het begin van deze laatste bedeling, de bedeling van de volheid der tijden.

Wat is het inspirerend geweest om de gezichten te zien van mannen en vrouwen over de hele wereld die in hun hart een vaste overtuiging hebben van de waarheid van dit fundament.

Als het om goddelijk gezag gaat, is dit de essentie van de zaak.

God zij dank dat Hij ons op zo'n wonderbaarlijke wijze het getuigenis,

het gezag en de leer van deze herstelde Kerk van Jezus Christus heeft verleend.

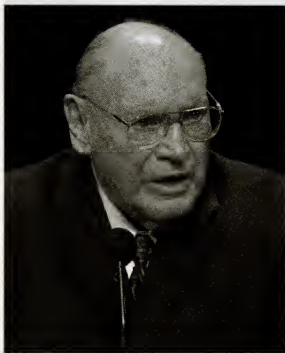
Dit moet onze grote, bijzondere boodschap aan de wereld zijn. Wij brengen die boodschap zonder pochen. Wij getuigen in ootmoed, maar in ernst en absolute oprechtheid. Wij nodigen allen, de hele aarde, uit om te luisteren naar deze geschiedenis en zich een oordeel te vormen over de waarheid ervan. God zegene ons, wij die geloven in zijn manifestaties, en God helpe ons om allen die ernaar willen luisteren, te vertellen over deze grote, wonderbaarlijke gebeurtenissen. Tot die mensen zeggen wij in een geest van liefde: neem alles mee wat u hebt dat goed en waar is, dat u hebt ontvangen uit welke bron dan ook, en laten we kijken of wij er iets aan toe kunnen voegen. Die uitnodiging geef ik aan mannen en vrouwen overall, met mijn plechtige getuigenis dat dit werk waar is, want dat weet ik door de macht van de Heilige Geest. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Zal Hij geloof vinden op aarde?

OUDERLING JOSEPH B. WIRTHLIN

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Alleen als ons geloof op één lijn ligt met de wil van onze bemelse Vader, zijn we in staat om de verlangde zegeningen te ontvangen.

Dat was een bijzonder mooie vertolking van een schitterend lied — 'Een arme zwerwer, moed' en mat', het lievelingslied van de profeet Joseph en zijn broer Hyrum. Wat een prachtige uitvoering door het koor en de begeleiding.

Ik bid dat ik de Geest van de Heer bij me mag hebben, die tijdens onze conferentie al bij ons is geweest, opdat ik datgene zal zeggen wat zowel de leden van de kerk als anderen ten goede zal komen. Deze taak stemt mij nederig.

Vandaag vraag ik wat de Heiland bijna tweeduizend jaar geleden vroeg: 'Als de Zoon des mensen

komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde?'¹

Het eerste evangeliebeginsel

Wat is waar geloof? Geloof wordt omschreven als 'geloof en vertrouwen in en trouw aan God (...) een vast geloof in iets waarvoor geen bewijs is.'² Geloof is hopen op dingen die niet zichtbaar zijn, maar die waar zijn (...) en Jezus Christus als middelpunt hebben. In feite geloven wij dat geloof in Jezus Christus het eerste evangeliebeginsel is.³

Het geloof van een weduwe

Er zijn mensen die ons iets aangaande geloof kunnen bijbrengen, als wij ons hart en onze geest maar openstellen. Zo iemand was een vrouw van wie de man gestorven was. Ze voedde haar zoon alleen op, had gezocht naar manieren om aan de kost te komen, maar leefde in een periode van vreselijke hongersnood. Voedsel was schaars en velen stierven van de honger.

Naarmate er minder voedsel kwam, werd de kans op overleven kleiner. Elke dag zag ze hulpeloos toe hoe haar voedselvoorradje slonk.

Ze hoopte op hulp, maar die kwam niet. De vrouw besefte uiteindelijk dat die dag was aangebroken waarop ze

nog slechts genoeg had voor één laatste maaltijd.

Toen kwam er een vreemdeling die haar het ondenkbare vroeg. 'Breng mij', zei hij tot haar, 'een bete broods.'

De vrouw zei tegen de man: 'Zo waar de Here, uw God leeft, ik heb geen broodkoek, maar enkel een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik.' Ze vertelde dat ze juist een laatste maaltijd voor zichzelf en haar zoon zou bereiden, 'en als wij gegeten hebben, moeten wij maar sterven.'

Ze wist niet dat de man de profeet Elia was, door de Heer gestuurd. Wat die profeet toen zei, kan nu verbazingwekkend klinken voor wie het beginsel van geloof niet begrijpen.

'Vrees niet,' zei hij tegen haar, 'doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; en voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden.'

Kunt u zich voorstellen wat zij dacht? Wat zij voelde? Ze had nauwelijks de kans om antwoord te geven, want de man vervolgde: 'Want zo zegt de Here, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Here regen op de aardbodem geven zal.'

Toen de vrouw die profetische belofte gehoord had, deed ze in geloof wat Elia gezegd had. 'En een tijdlang at zij, evenals hij, en haar huis. Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet, naar het woord des Heren, dat Hij door de dienst van Elia gesproken had.'⁴

Naar hedendaagse maatstaven kan het verzoek van de profeet oneerlijk en zelfzuchtig lijken. Naar hedendaagse maatstaven kan de reactie van de weduwe dwaas en onverstandig lijken. Dat komt vooral omdat we vaak leren beslissen op basis van wat we zien. We besluiten op basis van wat we zien en wat op dat moment voor ons het beste lijkt.

'Geloof', echter, 'is de zekerheid der dingen die men hoopt, en het bewijs der dingen die men niet ziet.'⁵ Geloof heeft ogen die de duisternis doordringen en het licht daarachter zien. 'Uw geloof [moet] niet (...) rusten op wijsheid van mensen, maar op kracht van God.'⁶

Geen geloof oefenen

In deze tijd verlaten we ons te weinig op geloof, maar meer op onze vaardigheid om te redeneren en problemen op te lossen. Als we ziek worden, kunnen moderne medicijnen wonderen doen. We kunnen in korte tijd grote afstanden afleggen. We hebben informatie in handen die vijfhonderd jaar geleden de armste man tot prins zou hebben gemaakt.

Waar geloof

'De rechtvaardige zal uit geloof leven',⁷ staat in de heilige Schrift. Opnieuw vraag ik: wat is geloof?

Er is geloof als volkomen vertrouwen in wat we niet kunnen zien, samengaat met daden die volkomen overeenstemmen met de wil van onze hemelse Vader. Zonder alle drie —

ten eerste: volkomen vertrouwen; ten tweede: daden, en ten derde: volkomen overeenstemming — hebben we slechts een namakgeloof — zwak en verwaterd. Ik zal die drie noodzakelijke vereisten voor geloof bespreken.

Allereerst moeten we vertrouwen op wat we niet kunnen zien. Toen Tomas eindelijk de wonden van de nagels voelde en zijn hand in de zijde van de herrezen Heiland legde, gaf hij toe dat hij eindelijk geloofde.

'Jezus zeide tot hem: [Tomas], omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloof? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven.'⁸

Petrus herhaalde die woorden toen hij de eerste volgelingen preeste voor hun geloof in Jezus de Christus. Hij zei:

'Hem hebt gij lief, zonder Hem gezien te hebben; in Hem geloof gij, zonder Hem thans te zien, en gij verheugt u met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde, daar gij het einddoel des geloofs hebt bereikt, dat is de zaligheid der zielen.'⁹

Ten tweede: om ons geloof werkzaam te maken, moeten we handelen. We moeten al het mogelijke doen om

passief geloof te veranderen in actief geloof, want het is echt waar: 'Geloof zonder werken is dood.'¹⁰

In 1998 heeft president Gordon B. Hinckley een waarschuwing gericht tot de heiligen van deze kerk en tot de hele wereld. Hij herhaalde die waarschuwing gisteravond in de priesterschapsbijeenkomst. Hij heeft gezegd: 'Ik stel dat de tijd is gekomen om uw huis in orde te brengen. Zoveel mensen leven op de rand van hun inkomen. In feite leven sommigen van geleend geld (...). Ik maak me zorgen over de enorme consumentenkredieten die de bevolking van dit land heeft, inclusief veel van onze eigen mensen.'¹¹

Broeders en zusters, toen deze profetische woorden waren gesproken, hebben sommige getrouwe leden van de kerk hun geloof bijeengegreaapt en de raad van de profeet opgevolgd. Zij zijn daar nu intens dankbaar voor. Anderen geloofden de profeet misschien wel, maar het ontbrak hun aan geloof, het was nog niet zo klein als een mosterzaadje. Daarom hebben sommigen financieel, persoonlijk en in gezinsverband in de zorgen gezeten.

Ten derde: ons geloof moet overeenstemmen met de wil van onze hemelse Vader, ook met zijn natuurwetten. De mus die in een orkaan vliegt, gelooft misschien dat hij met succes door de storm kan vliegen, maar de onverbidde natuurrwet zal hem uiteindelijk van het tegendeel overtuigen.

Zij wij verstandiger dan die mus? Wat in de wereld doorgaat voor geloof is weinig meer dan onnozelheid. Het is verontrustend om te zien hoe sommige mensen buitenissigheden en theorieën aanhangen en de eeuwige evangeliebeginselen verwerpen of er minder in geloven of veracht aan schenken. Het is verontrustend hoe sommigen zich onstuimig overgeven aan dwaas of onzedelijk gedrag en geloven dat God ze op de een of

andere manier zal verlossen van de onvermijdelijke, tragische gevolgen van hun daden. Ze gaan zelfs zover dat ze om hemelse zegeningen vragen terwijl ze in hun hart weten dat wat ze doen, botst met de wil van onze Vader in de hemel.

Hoe weten we of ons geloof zich schikt naar de wil van onze hemelse Vader en dat Hij goedkeurt wat we nastreven? We moeten het woord van God kennen. Een van de redenen waarom we ons in de Schriften verdiepen, is om te weten hoe onze hemelse Vader vanaf het begin met de mens gehandeld heeft. Als het verlangen van ons hart botst met de Schriften, moeten we er niet meer aan toegeven.

Verder moeten we de raad van de hedendaagse profeten opvolgen, want zij geven geïnspireerde raad.

Daarbij moeten we overpeinzen, bidden en om leiding van de Geest vragen. Als we dat doen, heeft de Heer beloofd: 'Zie, Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken

door de Heilige Geest, die op u zal komen en in uw hart wonen.'¹²

Alleen als ons geloof op één lijn ligt met de wil van onze hemelse Vader, zijn we in staat om de verlangde zegeningen te ontvangen.

Het beginsel van kracht

Als we echt begrijpen wat geloof is en het goed gebruiken, is het een van de edele en heerlijke krachten van de eeuwigheid. Het is een kracht die ons bevattingsvermogen te boven gaat. 'Door geloof (...) (is) de wereld door het woord Gods tot stand gebracht.'¹³ Door geloof worden wateren gescheiden, ziekten genezen, goddelozen tot zwijgen gebracht en wordt verlossing mogelijk gemaakt.

Ons geloof is het fundament waarop ons hele geestelijk leven rust. Het moet onze belangrijkste levensbron zijn. Geloof is niet zozeer iets waarop we vertrouwen; geloof is iets waarnaar we leven.

Denk aan de woorden van de Heiland: 'Als gij kunt [geloven]! Alle

dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.'¹⁴ 'Wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze.'¹⁵

In het beginsel onderwijzen

Wie wandelen in geloof zullen merken dat hun leven omgeven is door het licht en de zegeningen van de hemel. Zij zullen dingen begrijpen en weten, die anderen niet kunnen bevatten. Wie niet wandelen in geloof, beschouwen de dingen van de Geest als dwaasheid, want de dingen van de Geest kan men alleen door de Geest onderscheiden.¹⁶

Hemelse manifestaties worden gesloten voor het begrip van wie niet geloven. 'Want als er geen geloof onder de mensenkinderen is,' zegt Moroni, 'kan God geen wonder onder hen verrichten; daarom toonde Hij zich niet, alvorens zij geloof hadden.'¹⁷

Toch, in de loop van de geschiedenis, zelfs in duistere tijden, waren er die, door de ogen van geloof, de duisternis doordrongden en dingen zagen zoals ze werkelijk zijn. Moroni openbaart: 'Er waren velen, wier geloof zo buitengewoon groot was, (...) dat hun niet kon worden belet binnen de sluier te komen, doch die werkelijk met hun ogen de dingen zagen, die zij met het oog des geloofs hadden aanschouwd, en zij waren verblijd.'¹⁸

Ons thuis moet een toevluchtsoord van geloof zijn. Ouders behoren hun kinderen de beginselen van geloof bij te brengen. Ook grootouders kunnen helpen. Op een familiebijeenkomst probeer ik, als dat zo uitkomt, tijd uit te trekken voor een gesprek onder vier ogen met enkele van onze kleinkinderen. Ik ga bij ze zitten en stel een paar vragen: 'Hoe gaat het ermee?' 'Hoe gaat het op school?'

Dan vraag ik wat ze van de ware kerk vinden die zoveel voor mij betekent. Ik probeer te ontdekken hoe

groot hun geloof en hun getuigenis is. Als ik iets van onzekerheid bemerk, vraag ik: 'Mag ik, je opa, je een doel voorstellen?'

Dan stel ik voor dat ze dagelijks in de Schriften lezen en dat ze elke morgen en avond neerknielen en met hun vader en moeder bidden en ook alleen in gebed gaan. Ik raad ze aan om naar de avondmaalsdienst te gaan. Ik spoor ze aan altijd rein en zuiver te blijven, altijd hun bijeenkomsten te bezoeken, en ten slotte altijd open te staan voor de influisteringen van de Heer.

Eens, na zo'n gesprekje met mijn kleinzoon, Joseph, van acht, keek hij me indringend aan en stelde toen deze scherpe vraag: 'Mag ik nu gaan, opa?' Hij rende weg en ik dacht: 'Heb ik hier wel goed aan gedaan?'

Kennelijk wel, want de dag daarop zei hij: 'Bedankt voor dat gesprekje.'

Als wij ze meer met liefde benaderen dan met afkeuring, zullen we zien dat het geloof van onze kleinkinderen zal toenemen door de invloed en het getuigenis van iemand die van de Heiland en zijn goddelijke kerk houdt.

Beproevingen

Soms ziet de wereld er donker uit. Soms wordt ons geloof beproefd. Soms denken we dat de hemelen voor ons gesloten zijn. Toch moeten we niet wanhopen. We moeten ons geloof nooit loslaten. We moeten de hoop nooit verliezen.

Een paar jaar geleden merkte ik dat de dingen om me heen donkerder werden. Ik maakte me zorgen omdat simpele dingen, zoals de letters in mijn Schriften, onduidelijker werden. Ik vroeg me af wat er met de kwaliteit van de gloeilampen aan de hand was en waarom fabrikanten de dingen tegenwoordig niet meer konden maken zoals ze vroeger waren.

Ik verving de lampen door sterkere. Die werden ook zwakker. Ik gaf de schuld aan de slechte kwaliteit van

de lampen. Ik vroeg me zelfs af of de helderheid van de zon afnam, voordat ik bedacht dat het probleem wellicht niet de hoeveelheid licht in de kamer was — het konden mijn eigen ogen wel eens zijn.

Kort daarna ging ik naar een oogarts die me verzekerde dat de wereld helemaal niet donkerder werd. Staar was de reden dat het licht leek af te nemen. Dat verraaft mijn leeftijd, ben ik bang. Ik stelde geloof in de bewaarde handen van deze geoeffende specialist, die staar werd verwijderd, en zie, er was weer licht in mijn leven! Het licht was nooit zwakker geworden, alleen mijn vermogen om licht te zien was afgenomen.

Daar heb ik een diepzinnige waarheid van geleerd. Vaak, als de wereld donker lijkt, als de hemel ver weg lijkt, geven we de schuld aan alles om ons heen, terwijl de werkelijke oorzaak van de duisternis gebrek aan geloof kan zijn.

Houd moed. Heb geloof en vertrouwen. De Heer zal u niet in de steek laten.

'Zoekt ijerig, bidt altijd, en weest gelovig', raadt de Heer ons aan 'en alle dingen zullen voor uw welzijn samenwerken, indien gij oprecht wandelt.'¹⁹

Ik weet, zoals Alma destijds, dat 'allen die hun vertrouwen in God zullen stellen, in hun beproevingen, hun moeilijkheden en hun ellende zullen worden ondersteund en ten laatste dagen verheven.'²⁰

Onze hemelse Vader is machtig en Hij bestuurt. Hoewel we soms gebukt gaan onder de last van zorgen, pijn en verdriet; hoewel we worstelen om inzicht in de beproeving van ons geloof die we moeten doorstaan; hoewel het leven donker en somber lijkt — door geloof hebben we het absolute vertrouwen dat onze liefdevolle hemelse Vader naast ons staat.

Zoals de apostel Paulus beloofd heeft: 'Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God

door ons Heer Jezus Christus.'²¹

En eens zullen we volkomen door het donker heen het licht zien. We zullen zijn eeuwige plan begrijpen, zijn barmhartigheid, en zijn liefde.

'Als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde?'

Misschien, als leden van de kerk met heel hun hart vertrouwen, hun hoop en geloof omzetten in daden, en proberen op één lijn te komen met de wil van de Heer, luidt het antwoord op de vraag die de Heiland tweeduizend jaar geleden gesteld heeft: 'Ja, Hij zal geloof vinden. Hij zal geloof vinden onder wie zijn naam op zich nemen. Hij zal het vinden onder wie leven naar zijn goddelijke beginselen.'

Getuigenis

Ik getuig dat onze Heer en Heiland, Jezus Christus, tot ons spreekt door onze profeet, ziener en openbaarder, president Gordon B. Hinckley. Ik getuig dat het evangelie in zijn volheid is hersteld door de profeet Joseph Smith. Geloof, een eeuwige macht, is een gave van onze hemelse Vader voor de hele mensheid. Van die eeuwige waarheid geef ik mijn getuigenis. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Lucas 18:8.
2. Zie *Webster's Ninth New Collegiate Dictionary* (1984), 'Faith', blz. 446.
3. Zie *Bible Dictionary*, 'Faith', 669-670.
4. Zie 1 Koningen 17:11-16.
5. Hebreëen 11:1; zie ook Hebreëen 11:2-40; Ether 12:7-22.
6. 1 Korintiërs 2:5.
7. Romeinen 1:17.
8. Johannes 20:29.
9. 1 Petrus 1:8-9.
10. Jakobus 2:17.
11. 'Aan de jongens en de mannen', *De Ster*, januari 1999, blz. 63-66.
12. IV 8:2.
13. Hebreëen 11:3.
14. Marcus 9:23.
15. Johannes 14:12.
16. Zie 1 Korintiërs 2:14.
17. Ether 12:12.
18. Ether 12:19.
19. IV 90:24.
20. Alma 36:3.
21. Romeinen 5:1.

Vrij zijn van zware lasten

OUDERLING RICHARD G. SCOTT
van het Quorum der Twaalf Apostelen

U moet geloven dat de Heiland zijn leven heeft gegeven opdat u de nodige veranderingen in uw leven kunt aanbrengen: veranderingen die tot vrede zullen leiden.

Velen van u lijden onnodig onder zware lasten, omdat u niet uw hart opent voor de genezende kracht van de Heer. Moge deze boodschap u bemoedigen zodat u de ingevingen van de Heilige Geest kunt voelen waarmee u de veranderingen kunt aanbrengen die u van drukkende lasten zullen bevrijden. De Heiland heeft beloofd: 'Ik zal (...) de lasten verlichten, die op uw schouders zijn gelegd, dat gij ze niet kunt voelen (...) en dit zal Ik doen, opdat gij stellig moogt weten, dat Ik, de Here God, mijn volk in hun lijden bijsta.'¹ Eerst zal ik me richten tot u die lijdt tengevolge van uw eigen verkeerde keuzen.

Daarna zal ik wat suggesties doen aan u die lijdt door wat anderen u hebben aangedaan.

Tegenover mij zat een radeloos man. Hij begroef zijn hoofd in zijn handen en huilde vanwege de onvermijdelijke gevolgen van herhaalde overtredingen van Gods geboden. Hij kreunde: 'Ik weet niet wat ik moet doen. Alles bedrukt me. Ik ben het vluchten moe. Er is geen vrede, geen geluk. Als ik bid, luistert er niemand. Wat heeft het voor zin?'

Ik ken hem al heel lang. Zijn ouders en anderen hebben geprobeerd hem leiding te geven; met weinig succes. Door zijn keuzen is hij verwijderd geraakt van de waarheden die hem zouden kunnen helpen. Hij heeft geen geloof in de Meester of in de macht van gebed ontwikkeld. Zijn beslissingen richten zich op de snelle bevrediging van zijn behoeften. Hij negeert problemen of liegt erover. Hij heeft zijn ouders en vrienden in hun edelmoedigheid gemanipuleerd in pogingen om zijn moeilijkheden even gauw op te lossen. Hij denkt niet na over de gevolgen van de keuzen van vandaag voor het leven van morgen.

Ik had diep medelijden met hem en besefte dat hij de wereld niet ziet zoals hij werkelijk is — een plek van vreugde en geluk, van echte

vriendschap, waar geloof in Jezus Christus en gehoorzaamheid aan zijn leringen de Heilige Geest uitnodigen om ons de juiste beslissingen in te geven. Hij leeft in een omgeving die door de invloed van Satan wordt overheerst. Hij heeft goede raad niet opgevolgd omdat hij in zijn wereldje niet kan zien hoe dat zou kunnen werken. Die verwrongen levensvisie is werkelijkheid voor hem. Zij nam steeds meer de overhand naarmate hij vaker toegaf aan de verleidingen van Satan, die zei: 'Toe maar. Probeer het eens. Er zal niemand achter komen. Het is jouw leven. Je mag het leiden zoals jij wilt. Ze kunnen je niet dwingen. Je hebt je keuzevrijheid.'

Die gedachten en de aantrekkingskracht van het verbodene leidden hem over een pad dat fascinerend aantrekkelijk scheen. Hij werd op de golven van verlangens en lust meegevoerd, zich niet bewust van de gevolgen totdat de verpletterende aanvaring met de wetten van God plaatsvond. Dat veroorzaakte pijn en berouw. Vervolgens gaf Satan een nieuwe aanwijzing: 'Er is geen weg terug. Je kunt het beste op het oude pad verder gaan. Proberen te veranderen is hopeloos.' Door zijn zonden ziet hij geen uitweg. In zijn huidige omgeving zal hij de gereedschappen om een nieuw leven op te bouwen niet zien. De tragische wereld die hem gevangen houdt, is geschapen door overtreding van eeuwige wetten, aangezet door een verlangen naar snelle bevrediging.

Bevindt u zich in soortgelijke omstandigheden? Heeft u dingen gedaan waarvan u wenste dat u ze niet had gedaan? Ziet u geen enkele mogelijkheid om uw problemen op te lossen? Lijkt het of u een drukkend, verpletterend gewicht meedraagt dat er altijd is, hoe hard u ook probeert het af te schudden? Onder invloed van krachtige emoties of opwekkende middelen zijn er misschien periodes waarin u verlichting ervaart. Maar in

de stille ogenblikken van overdenking die onvermijdelijk komen, beseft u dat uw leven er niet zo uitziet als u zou willen. In het openbaar beklaagt u zich misschien dat uw vrienden en zelfs de Heer u in de steek hebben gelaten, maar op momenten van rustige overdenking beseft u dat ú hén in de steek hebt gelaten. Alstublieft, besluit nu dat u de weg terug gaat zoeken naar de verfrissende vrede en vreugde die de vluchtige pleziertjes van zonde en de daaropvolgende pijn en leegte kunnen vervangen. U bent een bevestiging van wat de Schriften ons leren: 'Goddeloosheid bracht nimmer geluk.'² Verdien nu blijvende vreugde door een rein, zinvol leven te leiden.³

Ik weet dat u aan de dwingende invloed van de boze kunt ontsnappen, en aan de ketens die u binden. Om daar aan te ontkomen moet u een oplossing aanvaarden die u met uw huidige ervaring waarschijnlijk vreemd is. Het vereist dat u geloof oefent in een Vader in de hemel die van u houdt. Hoewel u het waarom nu misschien niet begrijpt, moet u geloven dat de Heiland zijn leven heeft gegeven opdat u de nodige veranderingen in uw leven kunt aanbrengen. Veranderingen die tot vrede zullen leiden en tot het succes dat altijd een illusie scheen, iets buiten uw bereik. Geloof dat u de deprimerende omgeving waarin u leeft, kunt overwinnen door erop te vertrouwen dat er een betere weg is. U moet de hulp van anderen invoeren die die betere weg begrijpen en volgen, zelfs al kunt u die nu niet zien. Dat zal van u vereisen dat u de leringen van de Heer leert kennen en gehoorzaamt. Als u zich eenmaal helemaal oot op de verandering hebt toegelegd, zult u merken dat het niet zo moeilijk is als het nu misschien lijkt.

De pijnlijke gevolgen van zonde zijn niet opzet door een barmhartige Vader in de hemel in zijn plan van geluk geplaatst zodat u dat tragische

levenspad niet zou volgen. Een zondaar lijdt niet alleen in dit leven, maar zonden die niet door middel van ware bekering vergeven zijn, zullen u achter de sluier nog kwellen.⁴

Satan probeert ons ervan te overtuigen dat zonden voor anderen verborgen kunnen blijven. Toch zorgt hij dat ze in de beschamendste omstandigheden aan het daglicht komen. Zijn doel is Gods kinderen in gevangenschap te brengen. Aan al zijn verleidelijke, betoverende verlokkingen ligt de vernietiging van het individu ten grondslag. Wij moeten ons zelfs voortdurend bekeren en gehoorzaam zijn, zodat de gave van de Heiland ook voor onze kleine vergissingen en zonden van nalatigheid aan de eisen van de gerechtigheid kan voldoen.

De Heiland neemt de gevolgen van uw zonden op zich als u zich nu bekeert. Als dat niet op tijd gebeurt, zult u er zelf voor moeten lijden.

Ga naar uw bisschop. Hij zal u uitleggen hoe u zich kunt bekeren en u erbij helpen. Als u bidt en daarnaar handelt, zult u naar anderen worden geleid die u zullen steunen.⁵ Bekering is een reinigingsproces. Het is moeilijk maar er komt een eind aan; een heerlijk einde met vrede en verkwikkende vergeving en het wonder van een nieuw begin. Het belijden van ongepast gedrag is een belangrijke stap maar geen volledige bekering. Uw bisschop zal u uitgebreid uitleggen wat u moet doen. Ik noem nog twee aspecten van bekering die veel kracht tot genezing met zich meebrengen. Een ervan ligt in deze verklaring van de Meester:

'Want Ik, de Here, kan niet met de minste mate van toelating de zonde aanschouwen;

'Niettemin zal hij, die zich bekeert en *de geboden des Heren nakomt*, vergiffenis ontvangen.'⁶

Die tekst benadrukt dat de Heer geen zonden kan verdragen, maar dat Hij de berouwvolle zondaar vergeeft vanwege zijn volmaakte liefde. Hij

verduidelijkt ook dat het niet alleen belangrijk is om een gebod te onderhouden dat je overtreden hebt, maar dat je door gehoorzaamheid aan *alle* geboden extra kracht en steun in het bekeringsproces zult verkrijgen.

Een ander essentieel aspect van bekering is dat we de rol van de Heiland door zijn verzoening erkennen. Juist de verzoening maakt bekering überhaupt mogelijk. Als u over de rol van Jezus Christus als uw Heiland en Verlosser bidt en denkt, zult u veel motivatie ontwikkelen en bemoediging voelen waardoor u zich gemakkelijker kunt bekeren. Volg dit voorbeeld van Alma:

'Ik was (...) in de bitterste pijnen en zielsfoltering; en ik ontving geen vergeving van mijn zonden dan nadat ik tot de Heer Jezus Christus om genade had geroepen. Doch zie, ik riep Hem aan en vond vrede voor mijn ziel.

'(...) ik heb u dit verteld, opdat gij wijsheid moogt leren, en opdat gij (...) moogt leren, dat er geen andere weg of middel is waardoor de mens zalig kan worden, dan alleen in en door Christus. Zie, Hij is het leven en het licht der wereld.'⁷

U zult veel hebben aan een studie van de fantastische uitleg van de

noodzaak van bekering en de manier waarop we die bereiken in Alma's raad aan zijn afgedwaalde zoon, Corianton, in het Boek van Mormon.⁸ Door vertrouwen in het plan van geluk en in het vermogen van de Heiland om zijn beloften te verwezenlijken, kan de duisternis van zonde worden weggevaagd en de vreugde van een goed leven met het vertrouwen van dierbaren terugkeren, als we dat op de manier van de Heer verdienen. Geef anderen niet de schuld van uw fouten. Bekeer u nederig, want er staat geschreven: 'Zie, Hij geeft Zichzelf als een offer voor de zonde, om te voldoen aan de vereisten der wet voor allen, die een gebroken hart en een verslagen geest hebben; voor niemand anders kan voldaan worden aan de vereisten der wet.'⁹ Alstublieft, besluit nu u te bekeren.

Misschien draagt u een zware last van verwonding doordat iemand anders u diep gekwetst heeft. Uw reactie op die wandaad heeft uw begrip misschien verstoord zodat u zich gerechtvaardigd voelt om te wachten totdat die persoon vergeving vraagt zodat de pijn kan verdwijnen. De Heiland heeft dergelijke ideeën verworpen toen Hij gebood:

'Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkaner dient te vergeven: want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.

'Ik, de Here, zal vergeven wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.'¹⁰

Draag die last van gekwetstheid niet langer mee. Vraag degene die u heeft gekwetst opricht om vergeving, zelfs als u vindt dat u niets verkeerd hebt gedaan. Dat zal u beslist vrede geven en waarschijnlijk het genezingsproces van ernstige misverstanden op gang brengen.

Als u zelf vrij bent van ernstige zonden, hoeft u niet nodeloze onder de gevolgen van andermans zonden te

lijden. Als vrouw, man, ouder of dierbare mag u medelijden voelen voor iemand die in de bittere gal van zonde verkeert. Maar u moet zich niet verantwoordelijk voelen voor die daden. Als u al het redelijke hebt gedaan om degene van wie u houdt te helpen, moet u de last aan de voeten van de Heiland leggen. Hij heeft u uitgenodigd om dat te doen zodat u vrij kunt zijn van zinloze zorgen en depressiviteit.¹¹ Door dat te doen zult u niet alleen vrede vinden, maar beoamt u ook uw geloof in de macht van de Heiland om de zondenlast van een dierbare door zijn bekering en gehoorzaamheid weg te nemen.

Nu richt ik mij tot u die getekend bent door misbruik, die lelijke zonde. Emotioneel, lichamelijk of seksueel misbruik kan ernstige, blijvende gevolgen hebben tenzij men door de Heer wordt genezen. Daarbij kunnen angst, depressiviteit, schuld, zelfhaat en een toenemend gebrek aan vertrouwen in de medemens behoren, hetgeen een barrière vormt voor genezing. Misbruik is het gevolg van een onrechtvaardige aanval van iemand anders op uw keuzevrijheid. Geheel volgens de gerechtigheid heeft de

Heer voorzien in een manier waarop u de vernietigende gevolgen van misbruik kunt overwinnen. Er kan een begin van verlichting plaatsvinden door de raad van ouders, priesterschapsleiders en, zo nodig, bekwame professionele hulp. Maar u hoeft niet voor de rest van uw leven in therapie. Volledige genezing komt door uw geloof in Jezus Christus en zijn macht en vermogen, vanwege zijn verzoening, om de littekens te genezen van wat onrechtvaardig en onverdiend is. Misschien vindt u dat moeilijk te geloven met de gevoelens die u nu hebt. Maar ik heb waargenomen hoe de Heiland zeer ernstige gevallen van misbruik op die manier heeft genezen. Denk veel na over de macht van de verzoening.¹² Bid dat u mag begrijpen hoe u daardoor kunt worden genezen.¹³ Vraag uw bisschop om hulp zodat de Heer u kan bevrijden van een last die u niet hebt veroorzaakt.

Ten slotte, als u nu het gevoel hebt gehad dat u vrij wilt zijn van lasten die u door uzelf of anderen zijn opgelegd: die ingevingen zijn een uitnodiging van de Verlosser. Handel daar nu naar. Hij houdt van u. Hij heeft zijn leven gegeven opdat u vrij zal mag zijn van nodeloze lasten. Hij zal u erbij helpen. Ik weet dat Hij de macht heeft om u te genezen. Begin nu. In de naam van Jezus Christus. Amen ■

NOTEN

1. Mosiah 24:14.
2. Alma 41:10.
3. Zie IV 82:10.
4. Zie IV 19:4, 15-24.
5. Zie Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* [1974], blz. 220. Zie ook Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness*. [1969], 177-190; 201-212; 339-360.
6. IV 1:31-32 cursivering toegevoegd.
7. Alma 38:8-9.
8. Zie Alma 39-42.
9. 2 Nephi 2:7; zie ook Psalmen 34:18.
10. IV 64:9-10; zie ook 3 Nephi 13:14-15; Lucas 6:37; Marcus 11:25-26; Mosiah 26:29-32.
11. Zie Matteüs 11:28-30.
12. Zie John Taylor, *The Meditation and Atonement*, (1882).
13. Zie Richard G. Scott, 'De tragische littekens van mishandeling genezen', *De Ster*, juli 1992, blz. 29.

De ingevingen van de Heilige Geest opvolgen

OUDERLING KENNETH JOHNSON

van de Zeventig

De gemoedsbewegingen in ons komen van een goddelijke bron en zorgen er mede voor dat we op koers blijven, en dat beschermt ons tegen schadelijke invloeden en gevaarlijke omlleidingen.

Ik ben grootgebracht door zorgzame ouders. De waarden die zij mij thuis hebben bijgebracht, hebben de weg gebaad voor mijn kennisgeving met de kerk en mijn aanvaarding van de evangeliebeginzelen. Ik heb mij laten dopen in augustus 1959, vlak na mijn negentiende verjaardag. Als ik terugdenk aan de jaren die voorafgingen aan mijn bekering moet ik onwillekeurig denken aan een ervaring uit mijn kinderjaren.

In de buurt waar ik als kind woonde stond een groot huis. Het had een prachtige tuin, die met een in mijn ogen torenhoge houten schutting van al gauw twee meter hoogte was omheind. Ik herinner mij nog dat er kwasten uit de schutting waren gevallen en dat ik door de ontstane gaten kon gluren. Het was alsof ik door een telescoop een andere wereld inkeek. De schitterend verzorgde gazons, de goed onderhouden bloemperken, en een kleine boomgaard vormden de idyllische omlijsting van de exclusieve woning. Jammer genoeg was de inktijl tijd van korte duur, omdat het domein goed bewaakt werd door een meedogenloze Britse bulldog, die meteen lucht kreeg van iedereen die te dicht bij de schutting kwam. En hoewel de woeste hond de tuin niet uitkon, was zijn gesnuif achter de omheining voor mij al voldoende om angstig terug te denken, daar mijn rijke fantasie mij ingaf dat er van alles kon gebeuren.

Meneer en mevrouw Lyons, die in het huis woonden, zaten beiden in het onderwijs. Ze zagen er deftig uit

en leken te genieten van de privacy die hun huis hun verschaftte. En om de geheimzinnigheid compleet te maken, miste meneer Lyons zijn rechterhand, in plaats waarvan hij een stalen haak had, die uit de mouw van zijn jasje stak. Jong als ik was, kostte het me niet veel moeite om me in te beelden dat meneer Lyons mij achtervolgde, me met zijn haak in de kraag greep en mij gevangenzette.

Ik herinner mij dat ik, ik zal tien of elf zijn geweest, op een augustusmorgen, na een nacht met ongebruikelijk harde rukwinden, door mijn vrienden werd opgewacht. Het was duidelijk dat iets hen bezighield en ze vroegen me: 'Heb je vannacht de wind tekcer horen gaan?'

Toen ik bevestigend antwoordde, zeiden ze mij wat ze hadden ontdekt... de wind had gedeeltelijk de omheining van de Lyons omvergeblazen. Het ontging mij waarom dat zoveel opwinding teweeg moest brengen en vroeg hun wat daar zo bijzonder aan was.

Dat verhoogde hun geestdrift alleen maar. 'We kunnen nu bij de appelbomen komen!'

Ik was nog steeds op mijn hoede en vroeg: 'En meneer Lyons dan?'

'Meneer en mevrouw Lyons zijn niet thuis, ze zijn op familiebezoek.'

'En waar is de hond?' vroeg ik verder.

'Die hebben ze in een dierenpensioen gedaan', was hun antwoord.

Mijn vrienden hadden hun huiswerk goed gedaan. Gerustgesteld door hun woorden, haastten we ons naar de boomgaard. Daar aangekomen klommen we in de bomen en begonnen gehaast fruit te plukken, waarmee we niet alleen onze zakken vulden maar ook onze half opengeknoopte bloezen. Mijn hart klopte wild en mijn pols was op hol geslagen, omdat ik bang was dat elk moment de hond of meneer Lyons, of alle twee, ten tonele konden verschijnen om ons op heterdaad te betrappen. We

maakten ons uit de voeten naar een schuilplaats in de nabijgelegen bossen en vielen, na op adem te zijn gekomen, aan op de appels.

Het was augustus en de appels waren nog niet helemaal rijp. Ze hadden eigenlijk een heel bittere smaak, maar we lieten ons er door de zuurheid van deze groene appels niet van afhouden ons enthousiast op onze buit te storten, uit een soort dwangmatigheid die ik nu nog niet kan verklaren. Toen ik een aanzienlijk aantal achter de kiezen had, vond ik er plezier in om uit elke overgebleven appel een hap te nemen, waarna ik die vervolgens in de bosjes gooide. Onze lichtzinnigheid verdween echter als sneeuw voor de zon toen ons lijf geleidelijk aan begon te reageren op de overmatige bevoorrading. De chemische reactie die mijn maagsappen en de onrijpe appels teweegbrachten, veroorzaakte maagkramp en misselijkheid. Toen ik daar zat, spijt van wat ik gedaan had, besefte ik dat er zich in mij een gevoel roerde dat nog meer ongemak veroorzaakte dan de onrijpe appels.

Dat grotere ongemak kwam voort uit het besef dat wat ik gedaan had, verkeerd was.

Toen mijn vrienden hadden voorgesteld de tuin in te gaan, had ik me niet op mijn gemak gevoeld, maar het ontbrak mij aan de moed om 'nee' te zeggen, vandaar dat ik mijn gevoelens had weggedrukt. Maar nu, na de boze daad, was ik vervuld van berouw. Tot mijn spijt had ik de indrukken die mij waarschuwden voor mijn foute daden, genegeerd.

Fysieke barrières en externe krachten weerhouden ons er soms van een tegengesteld pad te volgen; maar er is ook een gevoel in ieder van ons, soms omschreven als een stille zachte stem,¹ dat ons, wanneer herkend en opgevolgd, afhoudt van verleiding.

Jaren later raakte president Boyd K. Packter een gevoelige snaar in mij met zijn opmerking: 'We kunnen niet het

verkeerde pad opgaan zonder eerst een waarschuwing terzijde te hebben geschoven.'¹ Ik dacht aan dat moment, en soortgelijke — het inzicht en de indrukken die we krijgen als we nadenken over de gevolgen van onze daden.

De profeet Mormon verruimt onze blik op de bron van die indrukken met deze woorden: '(...) de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden.'²

De stelling dat iedereen die gave heeft, wordt gestaafd in het evangelie van Johannes, waarin over de Heiland geschreven staat: 'Het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht, was komende in de wereld.'³

Deze gemoedsbewegingen in ons komen van een goddelijke bron en zorgen er mede voor dat we op koers blijven, en dat beschermt ons tegen schadelijke invloeden en gevaarlijke omleidingen.

Enkele weken na het voorval met de appels liep ik weer de bossen in om met mijn vrienden te gaan spelen. Toen ik ze zag, stonden ze dicht opeengepakt. Ik zag rook boven hen in de lucht hangen en herkende het aroma van brandend tabak. Een van hen had de hand gelegd op een pakje sigaretten, en ze stonden te roken. Ze vroegen of ik meedeed, maar ik bedankte. Ze bleven aandringen en zeiden dat ik zwak was als ik niet meedeed. Niet alleen staken ze de draak met me, ze deden ook zeer neerbuigend. Maar niets wat ze zeiden of deden, kon mij van gedachten doen veranderen. Ik had in die tijd geen kennis van het herstelde evangelie en wist niets af van het woord van wijsheid, maar ik werd ervan weerhouden door een gevoel in mij om er niet aan mee te doen.

Toen ik naar huis liep voelde ik me goed, omdat ik de juiste beslissing had genomen. Hoewel het een en ander anders was verlopen dan ik me had voorgesteld en ik het nu zonder

mijn vrienden moest stellen, was ik iets over mijzelf te weten gekomen — over de bron van het ware geluk en de kracht die voortvloeit uit het doen van de juiste keuzes, ongeacht de omstandigheden of de gevolgen.

In een openbaring ontvangen door de profeet Joseph Smith worden voordelen genoemd die samenhangen met het zich houden aan dit ingeboren kompas in de volgende tekst: 'En de Geest geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder komende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert.'⁴

Niet alleen onderstreept dit vers nog eens dat we allemaal toegang hebben tot deze bron van goddelijke leiding, maar het geeft ook aan dat het belangrijk is dat we luisteren en reageren op de ingevingen die we ontvangen. De belofte die daarop volgt is van grote betekenis voor mij: 'En in een ieder, die naar de stem des Geestes luistert, komt tot God, ja, tot de Vader.'⁵

Deze aanduidingen, die men soms het geweten noemt, hoewel het Licht van Christus een juistere definitie is, zijn ons niet alleen behulpzaam bij het kiezen tussen goed en kwaad, maar leiden ons ook, als we ze opvolgen, naar de bron van dat licht dat uitgaat van de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon.⁶

De Heiland beloofde zijn discipelen: 'Wanneer gij mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren. En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid.'⁷ Verder beschrijft Hij deze gave als: '(...) de Trooster, de Heilige Geest.'⁸ Iemand kan af en toe de manifestaties van de Heilige Geest ervaren, maar de gave wordt alleen verleend en iemand kan die alleen ontvangen als hem na de doop de handen worden opgelegd.⁹

Het is mij duidelijker geworden waarom er over zijn discipelen op het westelijk halfmond geschreven staat:

'Zij baden om hetgeen zij het sterkste verlangden; en zij verlangden, dat hun de Heilige Geest zou worden verleend.¹⁰

Hij is de volmaakte boodschapper van de waarheid.

Sommige beslissingen in mijn leven leken onbelangrijk en met andere worstelde ik, omdat ikinzag hoe belangrijk ze waren. Als ik terugkijk, is het mij duidelijk dat veel van al die beslissingen mij op een hoger niveau hebben gebracht dan ik was geweest als ik mij niet aan de ingevingen van de Heilige Geest had overgegeven.¹¹

Zonder die heerlijke gave kunnen we het doel van het leven of het grote plan van de Eeuwige Vader niet doorgronden.¹² Want 'het is onmogelijk, dat de mens al zijn wegen doorgrondt. En niemand weet van zijn wegen, tenzij het hem worde gopenbaard.¹³

Terugvallen op logica en intellect is niet voldoende: 'Evenmin is de mens in staat ze bekend te maken, want ze

kunnen alleen worden gezien en begrepen door de macht van de Heilige Geest, die God verleent aan hen, die Hem liefhebben en zich voor Hem reinigen.¹⁴

Het ontbreekt mij aan woorden om mijn gevoelens te uiten over het Licht van Christus en de gave van de Heilige Geest. Ze zijn als een '(...) lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad.¹⁵

Overweeg het verzoek van de Heiland aan de Vader inzake de Twaalf in het land Overvloed, dat als volgt luidt:

'Vader, Ik dank U, dat Gij hun, die Ik heb gekozen, de Heilige Geest hebt gegeven; en het is wegens hun geloof in Mij, dat Ik hen uit de wereld heb gekozen.

'Vader, Ik bid U, dat Gij de Heilige Geest zult geven aan allen, die in hun woorden geloven.¹⁶

In deze roerige wereld kunnen we zekerheid en gemoedsrust hebben door de woorden van de profeten te geloven en het gezelschap van de

Trooster te hebben. Zo kunnen we weten dat Jezus Christus de Zoon van God is, de Heiland van de wereld.¹⁷

Ik geef u mijn getuigenis van deze waarheden in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

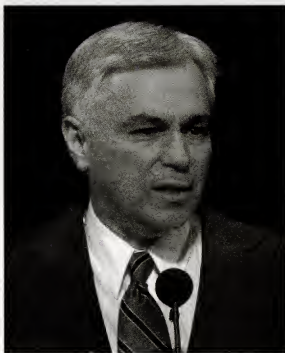
1. Zie George Q. Cannon, *Gospel Truths*, bezorgd door Jerreld L. Newquist (1987), blz. 250.
2. Moroni 7:16.
3. Johannes 1:9.
4. IV 84:46.
5. IV 84:47.
6. Zie Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, (1960), blz. 60.
7. Johannes 14:15-17.
8. Johannes 14:26.
9. Joseph Fielding Smith jr., *Answers to Gospel Questions*, deel 2, blz. 154; zie ook Handelingen 2:38; 8:12-17, 19:1-16.
10. 3 Nephi 19:9.
11. Zie Mosiah 3:19; Moroni 7:13.
12. Zie Alma 34:9.
13. Jakob 4:8.
14. IV 76:116.
15. Psalmen 119:105; zie ook *Answers to Gospel Questions*, deel 2, blz. 149-151.
16. 3 Nephi 19:20-21.
17. Zie 1 Korintiërs 12:3; Joseph Smith, *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, samengesteld door Joseph Fielding Smith (1976), blz. 243.

Plezier en geluk

OUDERLING CLAUDIO R.M. COSTA

van de Zeventig

We kunnen elke dag geluk ervaren door de kleine dingen die we doen, en we zijn volmaakt gelukkig als we de geboden onderhouden van een liefhebbende God.

Ongeveer vier maanden geleden kreeg ik de opdracht om in Bogotá (Colombia) te gaan werken, en verhuisde daarheen. Op een goede dag zocht ik naar het kerkgebouw van mijn nieuwe wijk en stopte bij een park om de weg te vragen.

Ik zag veel gezinnen van een heerlijke, zonnige ochtend genieten. Ik stond daar een poosje naar de kinderen te kijken die vrolijk in het park speelden. Ze hadden een bijzondere uitstraling. Ze hadden een kleur op hun wangen van de zon en omdat ze zo druk samen renden en speelden. Ze waren allemaal heel aardig voor elkaar.

Ik kon zo zien dat ze echt plezier hadden. Maar toen ik hen nog beter observeerde, besepte ik dat die zuivere

kleine kinderen niet alleen pret hadden, maar dat ze echt gelukkig waren.

Toen ik even later naar de kerk reed, gingen mijn gedachten terug naar de tijd dat ik me had laten dopen. Een oude vriend kwam langs en vroeg wat ik in de kerk had gevonden dat anders was. Ik antwoordde: 'Ik heb waar geluk gevonden.' Waarop hij zei: 'Waar geluk bestaat niet. Alleen gelukkige ogenblikken.'

Ik begriep dat mijn goede vriend het verschil niet kende tussen *plezier* en *geluk*. Wat hij 'gelukkige ogenblikken' noemde, waren eigenlijk de ogenblikken waarop hij plezier had. Wat hij toen echter niet wist, was dat geluk meer is dan gewoon plezier. Plezier is slechts een vluchtig moment, maar geluk is blijvend.

Veel mensen in deze wereld begrijpen het verschil tussen plezier en geluk niet. Velen proberen gelukkig te worden door plezier te hebben, maar die twee woorden hebben verschillende betekenissen.

Ik heb die woorden in het woordenboek opgezocht om erachter te komen wat ze betekenen. *Plezier* is spel, pret, vrolijkheid, joligheid, een bron van genieten, amusement, zich speels gedragen, vaak luidruchtig, plagen. *Geluk* is tevredenheid, vreugde, verrukking, voldoening.

Mijn werd, toen ik lid van de kerk was geworden, uitgelegd dat er inderdaad een groot verschil is tussen plezier en geluk. Ik ontdekte al vóór

mijn doop dat de Heer een heilsplan voor al zijn kinderen heeft. (2 Nephi 2:9.) Volgens dit plan zullen wij, afhankelijk van wat we hier op aarde bereiken, terugkeren naar de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader en voor altijd in een toestand van eeuwig geluk bij Hem wonen.

Plezier en geluk zijn allebei leuk, maar geluk is ons nastreven beslist het meest waard. Geluk kan ook plezier omvatten, maar alleen plezier verzekert ons niet van waar geluk.

In Lucas 15 vinden we de gelijkenis van de verloren zoon. In die gelijkenis vraagt de jongste zoon zijn vader om hem zijn deel van het erfgoed te geven. Dat doet de vader, en deze jonge man trekt de wereld in om te zoeken naar wat hij als waar geluk beschouwt. Hij heeft veel plezier en zolang hij geld heeft, wordt hij omringd door veel mensen die beweren dat ze zijn vrienden zijn. Als zijn middelen volkomen uitgeput zijn door alle plezier in zijn zogenaamde vrienden, keren ze hem allemaal de rug toe en blijft hij zonder een cent achter. Vervolgens maakt hij veel ontberingen en teleurstellingen mee. Hij gaat als varkenshoeder werken, en omdat hij dreigt te verhongeren, probeert hij zelfs de schillen te eten die de varkens eten. Hij denkt aan de dienstknechten van zijn vader, die voedsel in overvloed hebben, terwijl hij niets te eten heeft.

Hij besluit naar huis en naar zijn vader terug te keren en hem om een baantje als dagloner te vragen. Hij komt met een bekeerlijk hart terug, en zijn vader, een rechtschapen man, verwelkomt hem als een bijzondere zoon. Hij begrijpt eindelijk dat waar geluk daar was, in dat eenvoudige leven bij zijn huisgenoten.

Iedereen die volledig geluk zoekt, kan dat vinden in het evangelie van Jezus Christus, zoals dat in zijn kerk verkondigd wordt. In de leer van Christus wordt ons uitgelegd dat we deel uit kunnen maken van het grote

plan van geluk dat Hij voor ons allen, zijn zoons en dochters, heeft bedacht. Als we zijn geboden onderhouden, worden we gezegend en leren we waar geluk kennen. We ontdekken dat geluk zit in iets kleins doen dat ons opbouwt, dat ons geloof en getuigenis versterkt. Iets kleins in ons dagelijks leven; bijvoorbeeld:

We zijn gelukkig als we elke ochtend en avond bidden, en voelen dat de Heer ons hoort, en ons altijd wil zegenen, vergeven en helpen. We zijn gelukkig als we de ingevingen van de Heilige Geest ontvangen — als we de invloed van de Geest voelen bij het nemen van ingrijpende beslissingen. We zijn gelukkig als we na een gestreste, vermoeiende dag op ons werk naar huis gaan, naar de omarming van onze gezinsleden, die hun liefde en waardering voor ons uiten. Met onze kinderen praten, van het gezin genieten en gezinsavond houden, maken ons gelukkig. Kortom, we kunnen elke dag geluk ervaren door de kleine dingen die we doen, en we zijn volmaakt gelukkig als we de geboden onderhouden van een liefhebberende God die om ons geeft.

Waar geluk volgt op het onderhouden van Gods geboden. Ons wordt in 2 Nephi 2:25 geleerd dat 'Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben', of, met andere woorden: opdat ze gelukkig mogen zijn.

Ik heb dat geluk in het leven van veel leden van de kerk waargenomen. Enkele weken geleden moest ik een ringconferentie in Cali (Colombia) presideren. Ik maakte daar kennis met een heel bijzondere jongeman die lid van de kerk is en een goede illustratie van de betekenis van waar geluk.

Hij heet Fabián. Zijn ouders zijn lid van de kerk en hij heeft het plan van geluk leren kennen toen hij nog een klein jongetje was. In 1984 was Fabián drie jaar en hij en zijn huisgenoten woonden toen in een huis dichtbij een grote, drukke weg. Er kwamen

veel stadsbussen over die weg.

Op zekere dag zag Fabián dat het hek openstond en probeerde hij de drukke straat over te steken. Hij werd door een bus aangereden. Dankzij de goedheid van onze Vader in de hemel overleefde Fabián het ongeluk. Zijn ouders gingen met hem naar drie ziekenhuizen maar in geen van drieën kon men hem behandelen. Ze bleven zoeken en vonden uiteindelijk goede medische hulp, maar de prognose was niet best. Na verscheidene operaties vertelden de doktoren de familie dat zijn benen en voeten er zo erg aan toe waren dat ze, wilden ze zijn leven redden, zijn rechterbeen moesten amputeren.

Toen begon voor de kleine Fabián een heel nieuw leven, een leven zonder dat been. Al gauw leerde hij zijn lichaam in evenwicht houden en met behulp van krukken lopen. Hij ging naar school en kreeg steun van zijn leerkrachten en vrienden. Sommige mensen bespotten hem, maar al gauw trok hij zich niets meer aan van de

grappen die ze met hem uithaalden.

Hij wilde met alle fysieke activiteiten meedoen en deed dat ook vaak. Hoewel winnen niet erg haalbaar was, stond hij altijd dapper klaar om mee te doen.

Fabián is nu werkzaam als raadgever in het jongemannenpresidium van zijn ring. Hij doet mee aan het instituut en is actief in de studentenraad. Hij speelt basketbal en voetbal. Hij speelt ook tafeltennis met zijn vrienden van het instituut. Hij fietst en doet alles wat een jongeman maar kan. En hij geeft Engelse les als vrijwilliger bij een instelling die voor arme kinderen zorgt.

Fabián wil zijn naasten en God met al zijn kracht dienen. Hij glimlacht veel en staat altijd klaar om iemand in nood te helpen. Fabián is waarlijk een gelukkige jongeman. Uit zijn geloof en vertrouwen in God vloeit een overweldigende kracht voort en daardoor is Fabian een fantastisch voorbeeld voor de mensen in zijn woonplaats.

Zijn geluk komt voort uit zijn inzet

om elke dag goed te leven en Gods geboden te onderhouden. Hij herinnert me aan een tekst in Mosiah 2:41: 'En bovendien zou ik willen, dat gij de gezegende en gelukkige toestand zoudt overdenken van hen, die de geboden Gods bewaren. Want ziet, zij worden in alles gezegend, zowel in het stoffelijke als in het geestelijke; en indien zij getrouw volhardten tot het einde, worden zij in de hemel ontvangen, opdat zij daardoor met God in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid kunnen wonen. O, bedenkt, bedenkt, dat deze dingen waar zijn; want de Here God heeft ze gesproken.'

Als we gehoorzaam aan Gods geboden zijn, zullen we voor eeuwig gelukkig zijn. De Heer heeft in Alma 41:10 gezegd: 'Goddeloosheid bracht nimmer geluk.'

Als dienstknecht van God en als lid van zijn kerk nodig ik u uit waarlijk gelukkig te worden door acht te slaan op zijn raadgevingen, zijn geboden na te leven en de woorden van de levende profeten te gehoorzamen.

Ik weet dat luisteren naar de raad van de levende profeten die ons in deze kerk onderwijzen, een factor van grote invloed op ons geluk is.

Ik heb een getuigenis dat God leeft, dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser. Hij heeft zijn kostbare leven voor ieder van ons gegeven. Ik weet dat Joseph Smith onze profeet van God is. Ik weet dat met heel mijn wezen. Ik weet dat het Boek van Mormon het woord van God is en dat het ons naar de paden van geluk kan leiden.

Ik weet dat president Gordon B. Hinckley nu de profeet van God is, en dat hij ons met liefde en geduld leert hoe we in dit leven en in het leven hierna gelukkig kunnen zijn.

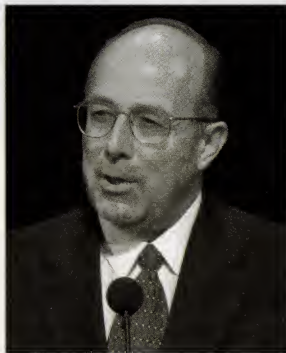
Dat alles is een onderdeel van mijn getuigenis van de waarheid. En ik geef u dit mee, mijn broeders en zusters, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Kom tot Zion! Kom tot Zion!

BISSCHOP KEITH B. MCMULLIN

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Beginselen van liefde, werk, zelfredzaamheid en toewijding komen van God. Wie deze aanhangen en zichzelf in overeenstemming daarmee besturen, worden rein van bart.

Als we spreken met leden van de kerk over de hele wereld, schijnt één probleem algemeen voor te komen — genoeg tijd vinden om al het nodige te doen. Wie weinig middelen heeft, heeft meer tijd nodig om in zijn levensbehoeften te voorzien. Wie genoeg heeft, heeft meer tijd nodig om van het leven te genieten. Het is een niet aflatend probleem omdat tijd vaststaat; de mens kan een dag of een jaar niet verlengen.

De wereld is de boosdoener. Terwijl de wereld manieren zoekt om efficiënter met tijd om te gaan, verlokt die ons tot steeds meer aardse bezigheden. Maar het leven is geen strijd

met de tijd — het is een strijd tussen goed en kwaad.

Wat we daaraan moeten doen, kan een van de vervelende beslissingen in het leven zijn. In 1872 gaf de profeet Brigham Young de heiligen hieromtrent advies. Hij zei: 'Stop! Wacht! Als u 's morgens opstaat, kniel dan neer voor de Heer, nog voordat u ook maar één hap genomen hebt, en vraag Hem om vergeving van uw zonden, om bescherming voor die dag, om u te behoeden voor verleiding en alle kwaad, om uw voetstappen te leiden opdat u die dag iets zult doen dat Gods koninkrijk op aarde ten goede zal komen. Hebt u daar tijd voor? (...) Dit is de raad die ik vandaag voor de heiligen heb. Halt, wees niet zo gehaast (...). U hebt teveel haast; u bezoekt uw vergaderingen niet genoeg, u bidt niet genoeg, u leest niet vaak genoeg in de Schriften, u mediteert niet genoeg, u bent voortdurend bezig en hebt zoveel haast dat u niet weet wat u het eerst moet aanpakken (...). Sta mij toe dit te herleiden tot een eenvoudige gezegde — een van de eenvoudigste en [huiselijkste] die we maar kunnen bezigen — zorg dat u uw kom met de goede kant naar boven hebt, zodat u, wanneer het pap begint te regenen, een komvol kunt opvangen.'

Gebruik het evangelieplan bij het stellen van prioriteiten. De Heer heeft gezegd: 'Zoek daarom niet de dingen van deze wereld, maar probeer eerst te bouwen aan het koninkrijk van God [of Zion] en zijn gerechtigheid te vestigen; en dit alles zal u worden toegevoegd.'²

Toen ik als kind opgroeide in het zuiden van Utah, waren de begrippen van Zion me minder duidelijk dan nu. We woonden in een stadje, niet ver van Zion National Park. In de kerk zongen we vaak de bekende woorden:

*Isr'el, boor; God roept u allen,
Roept u weg uit zond' en wee.
't Grote Babylon zal vallen,
al haar boogjen trekt God mee.
Kom tot Zion, kom tot Zion,
eer zijn toorn neemt weg de vree.
Kom tot Zion, kom tot Zion,
eer zijn toorn neemt weg de vree.³*

In mijn jongensgedachten zag ik de majestueuze rotsen en torenhoge, stenen bergtoppen van dat nationale park. Kronkelend door de steile ravijnen stroomde een rivier — soms kalm, soms als een kolkende watermassa. U kunt zich misschien de verandering van die kleine jongen voorstellen toen die probeerde de woorden van de lofzang toe te passen op de vertrouwde omgeving van dat schitterende park. Hoewel het niet helemaal klopte, kreeg ik de indruk dat Zion iets majestueus en goddelijks was. In de loop van de jaren heb ik meer inzicht gekregen. "Daarom, voorwaar, aldus zegt de Here: Laat Zion zich verheugen, want dit is Zion: de reinen van hart."⁴

De vestiging van Zion behoort doel van elk lid van deze kerk te zijn. We kunnen rustig zeggen: *Als we met heel ons hart streven naar het voortkomen en de vestiging van Zion, zal de ergernis van te weinig tijd verdwijnen.* We ontvangen vreugde en zegeningen als we ons aan zo'n edele

zaak wijden. Ons leven verandert. Ons huis is niet meer een hotel, maar een plek van vrede, veiligheid en liefde. De samenleving zelf verandert. In Zion zijn geen ruzies en geschillen meer; klassenverschil en haat verdwijnt; niemand is arm — geestelijk noch materieel; en alle kwaad bestaat niet meer. Velen hebben getuigd: 'Er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen (...) die door God waren geschapen.'⁵

Henoch, de profeet van weleer, werkte jarenlang om zijn volk in die staat van rechtschapenheid te brengen. Net als nu leefden ook zij in een tijd van goddeloosheid, oorlogen en bloedvergieten. Maar de rechtschapen mensen gaven gehoor. 'En de Heere noemde Zijn volk Zion, *want* zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen.'⁶

Let vooral op het woord *want* in deze tekst. Zion is gevestigd en bloeit omdat God het leven en werk van haar inwoners inspireert. Zion komt niet als een gave, maar als een deugdzaam verbondsvolk het opbouwt. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Als we samen "Kom tot Zion" zingen, bedoelen we (...) kom naar de wijk, de gemeente, het zendingsgebied, de

ring, en help Zion opbouwen.'⁷ Bijgeekomen zoals de Heer heeft bepaald, streven heiligen der laatste dagen gewetensvol naar Zion als het 'koninkrijk van onze God en zijn Christus',⁸ ter voorbereiding op de wederkomst van de Heer.⁹

President Hinckley heeft ons eraan herinnerd dat '(...) de zaak waar wij ons voor inzetten geen gewone zaak is. Het is de zaak van Christus. Het is het koninkrijk van God onze eeuwige Vader. Het is de opbouw van Zion op aarde.'¹⁰

'Als wij echt het Zion willen opbouwen waarover de profeten gesproken hebben en waaraan de Heer grote beloften heeft gegeven, moeten we onze verderende zelfucht opzijzetten. We moeten afstand doen van ons gemak en comfort. En tijdens die inspanning en worsteling, zelfs in uiterste nood, zullen we God beter leren kennen.'¹¹

Leringen die leiden tot de hoogste orde van een priesterschapsgemeenschap zijn onder andere *liefde, dienstbaarheid, werk, zelfredzaamheid, toewijding, en rentmeesterschap*.¹² Om beter te begrijpen hoe we Zion kunnen bouwen op die fundamentele waarheden, bekijken we er vier.

De eerste is *liefde*.

'Jezus zei: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

'Dit is het eerste en grote gebod.

'Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

'Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.'¹³

Als we God boven alles willen liefhebben, moeten we prioriteiten stellen en ons leven in overeenstemming brengen met Hem. We gaan van al Gods scheppingen houden, ook van onze medemens. Als we God boven alles stellen, groeit de liefde en toewijding tussen man en vrouw, ouders en kinderen. In Zion zien we dat 'een ieder het belang van zijn naaste betracht en alle dingen doet met het oog alleen gericht op de ere Gods'¹⁴

Het volgende is *werk*. Werk is lichamelijke, verstandelijke en geestelijke inspanning. De Heer heeft geboden: 'In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten'¹⁵ In Gods bestel is geen plaats voor bedrog en hebzucht. 'De arbeider in Zion zal arbeiden voor Zion; want indien hij arbeidt voor geld, zal hij omkomen.'¹⁶

Vervolgens: *zelfredzaamheid*. Het is de voorloper van keuzevrijheid en veiligheid. De Heer heeft deze kerk en haar leden geboden om voorbereid, zelfredzaam en onafhankelijk te zijn.¹⁷ In tijden van overvloed moeten we zuinig leven en een voorraad aanleggen. In tijden van schaarste moeten we sober leven en die voorraad aanspreken.

'Geen oprecht lid van de kerk dat lichamenlijk of emotioneel gezond is, zal vrijwillig de last van zijn eigen welzijn of van zijn gezin op anderen afwentelen. Hij zal zo lang mogelijk, onder inspiratie van de Heer en met het werk van eigen handen, zichzelf en zijn gezin voorzien van de geestelijke en materiële levensbehoeften.'¹⁸

Wij zijn zoons en dochters van God en echt van Hem afhankelijk voor alles wat we hebben. Als wij zijn

geboden onderhouden, zal Hij ons nooit in de steek laten. Maar onze hemelse Vader doet niet voor ons wat we zelf kunnen en moeten doen. Hij verwacht dat we de van Hem ontvangen middelen gebruiken om voor onszelf en ons gezin te zorgen. Als we dat doen, zijn we zelfredzaam.¹⁹

Ten slotte: *toewijding*. Het verbond van toewijding omvat opoffering; houdt *liefde, werk, en zelfredzaamheid* in; en is essentieel voor de vestiging van Gods koninkrijk. 'Zion kan niet worden opgebouwd', zegt de Heer, 'tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk.'²⁰ Het verbond van toewijding staat centraal bij deze wet. We zullen het eens volledig naleven. Dit verbond omvat 'uw tijd, talenten en middelen geven voor behoeftigen — geestelijk of materieel — en het koninkrijk van de Heer opbouwen.'²¹

Deze beginselen — *liefde, werk, zelfredzaamheid en toewijding* — komen van God. Wie deze aanhangen en zichzelf in overeenstemming daarmee besturen, worden rein van hart. Rechtschapen eensgezindheid is het kernmerk van hun samenleving. Hun vrede en harmonie wordt een banier voor de volken. De profeet Joseph Smith heeft gezegd:

'De opbouw van Zion is een zaak

die het volk van God altijd geboeid heeft; het is het thema waar profeten, priesters en koningen vol verrukking over spraken; (...) het is aan ons om de heerlijkheid [van Zion] in de laatste dagen te zien, er deel aan te hebben en het voort te brengen (...) *een werk dat de vernietiging van de duistere machten, de vernieuwing van de aarde, Gods heerlijkheid en het heil van de mensheid ten doel heeft.*'²²

Ik getuig dat deze dingen waar zijn. President Gordon B. Hinckley is Gods profeet op aarde, zoals Joseph Smith jr. dat was. Gods koninkrijk is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en zal Zion worden in al haar schoonheid. Christus is de Heiland van de wereld, de geliefde Zoon van de levende God, de Heilige. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

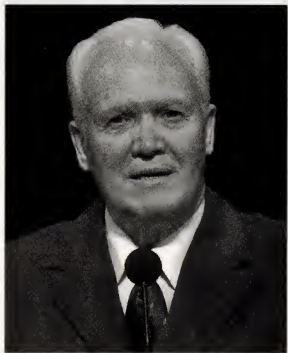
1. *Deseret News Weekly*, 5 June 1872, blz. 248; cursivering toegevoegd.
2. Naar de Bijbelvertaling van Joseph Smith, Mattheüs 6:38.
3. 'Is'r'el, hoor, God roept u allen', lofzang 7. 4. IV 97:21.
5. Zie 4 Nephi 1:16; zie ook vss. 1-18.
6. Mozes 7:18; cursivering toegevoegd.
7. Conference Report, gebiedsconferentie Parijs 1976, blz. 3.
8. IV 105:32; zie ook 68:25-31; 82:14; 115:1-6.
9. Zie IV 65:2, 6.
10. Conference Report, oktober 1989, blz. 70; of *Ensign*, november 1989, blz. 53.
11. Conference Report, oktober 1991, blz. 78; of *Ensign*, november 1991, blz. 59.
12. Zie Spencer W. Kimball, 'En de Heere noemde zijn volk, Sion', *De Ster*, december 1984, 2-9.
13. Mattheüs 22:37-40.
14. IV 82:19.
15. Mozes 4:25; zie ook Genesis 3:19.
16. 2 Nephi 26:31.
17. Zie IV 78:13-14; 38:29-31.
18. Spencer W. Kimball, in Conference Report, oktober 1977, blz. 124; of *Ensign*, november 1977, 77-78; zie ook 1 Timoteüs 5:8.
19. Zie *Op 's Heren eigen wijze — gids voor leiders: welzijnszorg* (handboek welzijnszorg, 1990), blz. 5.
20. IV 105:5.
21. Zie *De Ster*, december 1984, blz. 7.
22. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, samengesteld door Joseph Fielding Smith (1976), blz. 231-232; cursivering toegevoegd.

Pa, bent u wakker?

OUDERLING F. MELVIN HAMMOND

van de Zeventig

Vragen uw zoons zich ooit af of u slaapt als het gaat om zaken die voor hen heel belangrijk zijn?

Kort geleden hadden ouderling Pace, ouderling Condie en ik een gesprek met het Eerste Presidium. Toen we de kamer binnenkwamen keek president Hinckley goed naar ons en zei toen met een glimlach: 'Hoe komt het dat drie grijze, oude mannen het jongemannenpresidium van deze kerk vormen?' Wij antwoordden slechts: 'Omdat u ons heeft geroepen, president.'

Jongemannen, wij hopen dat jullie enthousiast zijn over het programma 'Aäronische priesterschap — onze plicht jegens God vervullen'. Het is ingevoerd bij de gehele Aäronische priesterschap over de hele wereld. Het is bedoeld om jullie geestelijk, lichamenlijk, sociaal en verstandelijk tot zegen te zijn. De vereisten zijn zinvol en zullen het uiterste van je ver- gen. Je kunt persoonlijke doelen

stellen en ze verwezenlijken met de hulp van je ouders en je geweldige leiders. Overal in de kerk is men er heel enthousiast over. Wij willen dat *jullie je allemaal* kwalificeren voor de begeerde onderscheiding 'Plicht jegens God', en die ook ontvangen.

Lang geleden ging ik met onze enige zoon voor het eerst kamperen en vissen — hij was nog jong. Het ravijn was steil, en de afdaling moeilijk. Maar het vissen ging goed. Elke keer als ik beet had, gaf ik de hengel aan de enthousiaste jongen en met vreugdekreten haalde hij een mooie zalm op. In de schaduw en de koelte van de namiddag begonnen we aan onze klim terug naar boven. Hij klauterde voor me uit de berg op, en riep uitdagend: 'Kom op, pa, ik wed dat ik het eerst boven ben.' Ik hoorde zijn uitdaging wel, maar negeerde die wij- selijk. Het leek wel of zijn lichaampje letterlijk over, onder en rondom elk obstakel vloog, en terwijl elke stap die ik deed dwaas genoeg mijn laatste leek, stond hij mij op de top aan te moedigen. Na het avondeten knielden we neer om te bidden. Zijn stem- geluidje steeg zachtjes op naar de hemel terwijl hij dankte voor de dag. Toen kropen we in onze tweeper- soonsslaapzak, en na wat duwen en trekken kwam hij met zijn kleine lichaam tegen me aan liggen voor warmte en veiligheid in de nacht. Terwijl ik naar mijn zoon naast me keek, voelde ik plotseling een golf van liefde met zoveel kracht door mijn

lichaam stromen, dat er tranen in mijn ogen schoten. En precies op dat moment sloeg hij zijn armpjes om me heen en zei: 'Papa.'

'Ja, jongen.'

'Bent u wakker?'

'Ja hoor, ik ben wakker.'

'Pa, ik hou heel veel van u!'

En onmiddellijk viel hij in slaap. Maar ik lag nog tot diep in de nacht wakker en uitte mijn grote dankbaar- heid voor zulke fantastische zegenin- gen, belichaamd in zo'n kleine jongen.

Nu is mijn zoon een man. Hij heeft zelf een zoon. Af en toe gaan we met z'n drieën vissen. Ik kijk naar mijn roodharige kleinzoon naast zijn vader en in gedachten zie ik dat prachtige moment van lang geleden. Die zo naïef gestelde vraag: 'Pa, bent u wakker?' klinkt nog na in mijn hart.

Aan elke vader stel ik diezelfde doordringende vraag: 'Vader, bent u wakker?' Vragen uw zoons zich ooit af of u slaapt als het gaat om zaken die voor hen heel belangrijk zijn? Ik zou zeggen dat er diverse gebieden zijn die aangeven of we 'wakker' zijn of 'slapen' in de ogen van onze zoons.

Ten eerste: onze liefde voor God en de aanvaarding van onze rol als leider van het gezin bij het onderhouden van zijn geboden. Enige jaren geleden kreeg ik na een ring- conferentie de ingeving om een broe- der in de priesterschap te bezoeken die de kerk had verlaten. Hij was in zijn tuin bezig. Ik ging naar hem toe en zei: 'Broeder, de Heer Jezus Christus heeft me gestuurd. Ik ben ouderling Hammond, een van zijn dienstknechten.'

We gaven elkaar een Latijnse *abrazo* [omhelzing] en gingen zijn mooie huisje binnen. Hij riep zijn vrouw en drie kinderen erbij. Twee knappe jongemannen en een mooi meisje kwamen naast hun ouders zit- ten. Ik vroeg de kinderen ze op dat moment het allerliefste zouden willen. De oudste zoon zei: 'Als we

maar weer met z'n allen, als gezin, naar de kerk konden, zouden we zo blij, zo dankbaar zijn.' Wij zeiden hoezeer de Heiland hen nodig had en hoeveel Hij van hen hield. We gaven ons getuigenis en knielden toen neer om te bidden. De vader bad. De moeder huilde. Ze zijn nu helemaal terug in de kerk. De kinderen zijn trots op hun vader en ze zijn gelukkig.

Elke vader in de kerk behoort te functioneren als patriarch van zijn gezin. Hij behoort de leiding te nemen in geestelijke zaken. Hij delegeert zijn taken niet aan de moeder en maakt zich er niet vanaf. Hij behoort zijn gezinsleden bijeen te roepen voor het gezinsgebed, de gezinsavond, schriftstudie en persoonlijke gesprekken. Hij beschermt, verdedigt en disciplineert op een zachtmoedige manier. De vader behoort het gezin te leiden en tot een hechte eenheid te maken door het priesterschap van God te aanvaarden en gehoor te geven aan de roepingen en voorrechten die aan het priesterschap zijn verbonden. Zijn

band met God en zijn Zoon Jezus Christus is een van de bakens die zijn zoons en dochters door de stormachtige gevaren van het leven loodsen.

Als de vader een echte discipel van Jezus Christus is, zullen de zoons hem volgen zoals de nacht volgt op de dag. 'Pa, bent u wakker?'

Ten tweede: de band die we hebben met onze vrouw, hun moeder.

Naast alles wat we doen, kan de manier waarop we met onze vrouw omgaan weleens de grootste invloed op het karakter van onze zoons hebben. Als een vader zich op wat voor manier dan ook schuldig maakt aan verbale of lichamelijke mishandeling van zijn partner, zullen zijn zoons hem dat kwalijk nemen, en hem misschien verachten. Maar helaas zullen ze, als ze volwassen en getrouwd zijn, waarschijnlijk hetzelfde met hun vrouw doen. Onze samenleving heeft dringend behoefte aan vaders die hun vrouw respecteren en haar vriendelijk, teder en liefdevol behandelen.

Onlangs hoorde ik dat een vader zo dwaas was om zijn mooie, intelligente vrouw 'stom' en 'dom' te noemen, op een hoogst vernederende manier en voor een foutje dat ze in onwetendheid had gemaakt. De kinderen luisterden, van hun stuk gebracht en bezorgd over hun moeder. Zij werd gekleineerd in aanwezigheid van zijn zij het meest hield. Hoewel hij zijn excuses aanbood en zij hem vergaf, bleef er pijn en schaamte door dat gevoelloze moment.

We kunnen niet verwachten dat de Geest van de Heer ons zegent dat we onze partner boos, harteloos en wreed blijven behandelen. We kunnen niet verwachten dat onze zoons respect en tederheid voor hun moeder ontwikkelen als wij niet het goede voorbeeld geven. President David O. McKay heeft gezegd: 'Het belangrijkste wat een vader voor zijn kinderen kan doen, is van hun moeder houden.' (Geciteerd uit Theodore Hesburgh, *Reader's Digest*, januari 1963, blz. 25; in *Richard Evans'*

Quote Book [1971], blz. 11.) 'Pa, bent u wakker?'

Ten derde: zorgen voor een rechtvaardige en liefdevolle discipline. Te vaak heffen we uit eigen frustratie en zwakheid onze hand op om onze kinderen te slaan, meestal in een poging om onze zelfzuchtige trots te beschermen. Elk kind heeft behoefte aan discipline. Ze hebben het niet alleen nodig, ze verwachten en willen het. Discipline geeft richting en leert zelf-beheersing aan, maar bij discipline hoort een rechtvaardig oordeel en reine liefde.

Als kleine jongen kreeg ik van mijn moeder, die weduwe was, eens de strengst mogelijke straf. Met tranen in haar ogen zei ze: 'Jongen, ik ben zo teleurgesteld in je.' De pijn in mijn hart was meer dan ik kon verdragen. Duizend zweepslagen hadden niet zoveel pijn gedaan. Ik wist dat zo'n berisping alleen uit haar reine liefde kon voortkomen, want als ik van iets zeker was, dan was het wel dat mijn moeder van me hield. Ik besloot dat ik nooit meer blootgesteld zou worden aan de teleurstelling en het gebroken hart van mijn engel van een moeder. Ik denk dat ik daarin geslaagd ben.

Met betrekking tot discipline:
'Vader, bent u wakker?'

Vaders, als we willen dat onze zoons geestelijk en emotioneel volwassen worden, is het belangrijk dat we de problemen overwinnen die ik heb genoemd. Als dat lukt, zullen zij zich niet voor ons schamen, en ook niet voor zichzelf. Zij worden eerzame, liefdevolle mannen die respect hebben en bereid zijn de Heiland te dienen en hun wil aan Hem te onderwerpen. Dan zullen wij ons verheugen in het feit dat zij voor eeuwig bij ons horen. Zij zullen zeggen: 'Pa, bent u wakker?'

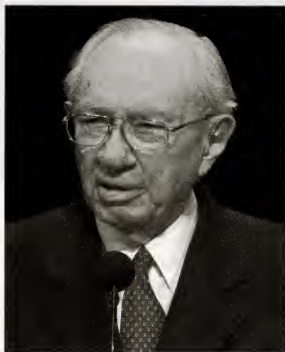
Waarop wij antwoorden: 'Ja, jongen, ik ben wakker.'

In de naam van Jezus Christus.
Amen. ■

Iedereen een beter mens

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Er is verbetering mogelijk in ieders leven (...). Ongeacht onze omstandigheden kunnen we onszelf verbeteren en daarbij het leven van de mensen om ons heen beïnvloeden.

Broeders en zusters, wat was dit een prachtige conferentie. Nu we terugkeren naar huis en onze dagelijkse bezigheden, zouden we een beter mens moeten zijn dan aan het begin van de conferentie.

Alle sprekers hebben het heel goed gedaan. De gebeden waren geïnspireerd. De muziek was fantastisch.

Maar het belangrijkste is wat er in ieders binnenste is gebeurd door wat we hebben meegemaakt. Ik heb me tenminste vaster voorgenomen om een beter mens te worden. Ik hoop dat ik wat vriendelijker ben tegen iedereen die ik spreek en misschien verdriet heeft. Ik hoop dat ik wat behulpzamer zal zijn voor wie het

moelijk heeft. Ik hoop dat ik uw vertrouwen wat meer waard ben. Ik hoop dat ik een betere echtgenoot, een betere vader en grootvader ben. Ik hoop dat ik een betere buur en vriend ben. Ik hoop dat ik een betere heilige der laatste dagen ben met meer begrip van de prachtige aspecten van dit heerlijke evangelie.

Ik daag ieder die mij kan horen uit om het goddelijke in u waar te maken. Beseffen we echt wat het betekent om een kind van God te zijn, om iets goddelijks in ons te hebben?

Ik geloof met mijn hele hart dat de heiligen der laatste dagen over het algemeen goede mensen zijn. Als wij leven volgens de evangeliebeginselen, moeten we wel goede mensen zijn, want we zijn dan edelmoedig en vriendelijk, zorgzaam en tolerant, en behulpzaam voor wie in nood verkeren. We kunnen onze goddelijke aard verdringen en verbergen zodat die niet zichtbaar wordt, of we kunnen eraan werken en hem tot zijn recht laten komen bij alles wat we doen.

Er is verbetering mogelijk in ieders leven. Ongeacht onze bezigheden, ongeacht onze omstandigheden, kunnen we onszelf verbeteren en daarbij het leven van de mensen om ons heen beïnvloeden.

We hoeven niet met onze godsdienst te koop te lopen. We hoeven er

zeker niet over op te scheppen of arrogant te doen. Daarmee loochenen we de Geest van de Christus, die we behoren na te streven. Die Geest uit zich in het hart en de ziel, in onze rustige, bescheiden levenswijze.

Allemaal hebben we weleens mensen gezien die we bijna benijden omdat zij zich een stijl hebben verworven die, zonder die zelfs te noemen, de schoonheid weergeeft van het evangelie dat ze in hun gedrag hebben verweven.

We kunnen wat zachter spreken. We kunnen kwaad met goed vergelden. We kunnen glimlachen als boosheid gemakkelijker zou zijn. We kunnen ons beheersen en elke belediging naast ons neerleggen.

Laten we een gelukkig volk zijn. Het plan van de Heer is een plan van geluk. De weg zal gemakkelijker worden, onze zorgen minder, de confrontaties minder moeilijk als we een geest van blijheid ontwikkelen.

Laten we wat harder werken aan onze taak als ouders. Het gezin is de basis van de samenleving. Het gezin is de belangrijkste organisatie van de kerk. We bekommeren ons zeer om de kwaliteit van het leven van onze mensen als echtgenoten, als ouders en kinderen.

Er is teveel kritiek, muggenzifterij, boosheid en verheffing van stem. Dagelijks staan we onder enorme spanning. Mannen komen elke dag moe en kortaangebonden thuis van hun werk. Helaas werken de meeste vrouwen. Ook zij staan voor een zware opgave die meer vraagt dan hij waard is. Kinderen moeten hun eigen vertier zoeken, en veel daarvan is niet goed.

Broeders en zusters, we moeten ons inspannen voor onze taak als ouders alsof alles ervan afhangt, want alles hängt er in feite vanaf.

Als we thuis falen, falen we in ons leven. Niemand is echt succesvol als hij thuis faalt. Ik vraag speciaal aan u,

mannen, om de balans op te maken omtrent uzelf als echtgenoot, vader en hoofd van het gezin. Bid om leiding, hulp, richting, en volg dan de influisteringen van de Geest voor leiding bij de belangrijkste taak die u heeft, want de gevolgen van uw leiding in uw gezin zijn eeuwig.

God zegene u, geliefde vrienden. Dat een geest van vrede en liefde u, waar u ook bent, mag begeleiden. Dat er harmonie is in uw leven. Zoals ik tegen onze jongeren in veel gebieden heb gezegd: wees verstandig, wees rein, wees trouw, wees dankbaar, wees nederig en spreek met God. Dat u in gebed neerknielt voor de Almachtige en Hem dankt voor zijn overvloedige zegeningen. Dat u dan opstaat en als zoons en dochters van God doorgaat met het verwezenlijken van zijn eeuwige doeleinden, ieder op uw eigen manier. Dat bid ik nederig terwijl ik u in mijn liefde en zegen laat. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

Video: Hier ben ik, zend mij

Bonnie D. Parkin

161 jaar geleden, op een heuvel die uitzicht bood op de stad Nauvoo, legden de heiligen der laatste dagen de hoeksteen voor een huis des Heren. En slechts één jaar later richtte de Heer door middel van de profeet Joseph Smith de zustershulpvereniging op voor de vrouwen. Dat was nodig, zei de profeet, om de organisatie van de kerk te completeren. Die vereniging van zusters maakte mede de bouw en voltooiing van die prachtige, wonderbaarlijke tempel mogelijk. Ons geestelijk erfgoed als verbondsdochter van God in deze door God geïnspireerde vereniging, begon hier in de 'City Beautiful' [prachtige stad]. De Nauvoo-tempel is een tastbaar symbool van wat we hebben bereikt, wat we kunnen bereiken, en wat onze hemelse Vader voor zijn trouwe dochters in petto heeft.

Kathleen H. Hughes

Die eerste ZHV-bijeenkomst werd bijgewoond door slechts twintig zusters: sommigen waren tegen de twintig, sommigen waren bekeerling, sommigen hadden kinderen en sommigen waren ongetrouwd. Het leek veel op onze huidige ZHV! En de organisatie groeide snel. Vrouwen van alle rangen en standen sloten zich aan; elke zuster was nodig — zoals ook in deze tijd ieder nodig is. Die zusters hadden het heel zwaar: kinderen die stierven, tekort aan voedsel,

afwijzing door familie, vervolging, gebrek aan geloof. Maar wegens hun verbonden met de Heer luisterden zij naar elkaar, zorgden ze voor elkaar, begeleidden ze elkaar. Ze deelden voedsel, kleding en gevoelens. Zoals de jonge Nancy Tracy in een zegen te horen kreeg: 'U kent de stem van de goede Herder, en toen Hij zijn schapen riep, herkende u zijn boodschap en ontving die met vreugde en blijdschap.'¹ De toewijding en bekering van die zusters werd omgezet in daden van naastenliefde, medegevoel en verenigd zusterschap.

Anne C. Pingree

Onze eerste ZHV-zusters leken veel op ons! Er waren momenten waarop jongeren of ouderen, immigranten of bekeerlingen zich alleen en buitengesloten voelden, niet opgewassen tegen de moeilijkheden die hen wachtten. Maar vol geloof gingen die zusters aan de slag, verenigd in hun aandeel in de bouw van het huis des Heren. Ieder schonk iets van zichzelf: stof die schaars was, ze naaiden kleren, maakten eten voor de bouwers, schonken erfstukken, boden onderdak, verzorgden de zieken en ouderen, naaiden zelfs de voorhang van de tempel. Van hun centjes hadden ze voedsel kunnen kopen, maar ze kochten spijkers voor de bouw en glas voor de ramen van de tempel. Een van de zusters zei over haar offer: 'Vol goede bedoelingen ging ik naar het kantoor van de tempel om mijn deel te brengen. Plotseling kwam ik in de verleiding en bedacht (...) dat [dit] geld in mijn huidige behoeften kon voorzien. Ik gaf er niet aan toe. Ik zei: 'Al heb ik een week lang niet meer dan een korst brood, ik draag dit geld

bij.¹² Onze vroegere ZHV-zusters zagen het als een voorrecht om hun 'centjes te schenken om de algemene autoriteiten te helpen bij de bouw van het huis des Heren.¹³ Ze zeiden bereidwillig: 'Heer, hier ben ik, zend mij!'

Bonnie D. Parkin

Vanaf het begin heeft de ZHV zich ten doel gesteld om zielen te redden, de armen en behoeftigen te helpen, troost te bieden aan de onderdrukten en elkaar te sterken. Toen die zusters hielpen bij de bouw van de tempel en vervolgens hun eigen begiftiging ontvingen, vonden ze vrede en de nodige moed voor de moeilijke reis die voor hen lag. Dat geldt nu ook voor ons. In Nauvoo had de Heer elke zuster nodig — ongeacht leeftijd, opleiding, inkomen, taal, ervaring — om zijn koninkrijk op te bouwen.

Het is nu niet anders! In de ZHV

zijn we allemaal nodig. Onze profeet heeft ons gevraagd op te staan en onze verlossende taken te vervullen. We hebben dan ook plechtig beloofd dat te doen. De oorspronkelijke oproep van de profeet Joseph Smith om 'de armen te helpen' en 'zielen te redden'¹⁴ is tot ons gericht. Ook wij moeten een arm om iemands schouder leggen, een last verlichten, getuigen van ons geloof in Jezus Christus. Ik hou van wat een van de eerste zusters, Zina Young, over onze ZHV heeft gezegd: 'Het is een zegen om samen te komen. (...) De Geest van God is hier en als we met elkaar spreken is dat als olie die van wat naar wat stroomt.'¹⁵

Zusters, daar begon ons erfgoed van geloof. Als wij dit herstelde huis des Heren zien, moeten we eraan denken dat Jezus Christus ons, in deze laatste dagen, heeft opgedragen om te helpen bij de opbouw van zijn

koninkrijk. Wij moeten naar Hem opzien, zijn priesterschap eren, en onze verbonden naleven. Ongeacht onze omstandigheden, en waar we ook wonen, we kunnen — en moeten — als dochters van God aan de slag gaan en standvastig verkondigen: 'Heer, hier ben ik, zend mij.' ■

NOTEN

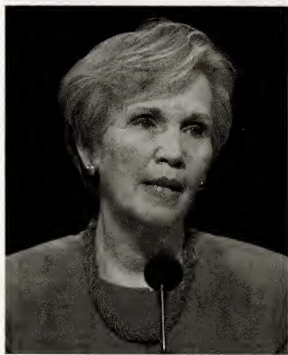
1. Memoires en dagboek van Nancy Naomi Alexander Tracy, archief van de afdeling kerk- en familiegeschiedenis, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, blz. 74–75.
2. Louisa Barnes Pratt, 'Journal of Louisa Barnes Pratt', *Heart Throbs of the West*, verz. door Kate B. Carter, 12 delen (1939–1951), deel 8, blz. 233.
3. Elizabeth Ann Whitney, aangehaald door Jill Mulvaney Derr en anderen, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), blz. 51.
4. *History of the Church*, deel 5, blz. 25.
5. Notulen van de Senior and Junior Cooperative Retrenchment Association, 3 oktober 1874, archief van de afdeling kerk- en familiegeschiedenis, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Heiligheid des harten

BONNIE D. PARKIN

Algemeen ZHV-presidente

Elke keer als we anderen liefde, geduld, vriendelijkheid of edelmoedigheid betonen, eren we onze verbonden door te zegen: 'Hier ben ik, zend mij.'

Hoewel we in aantal groter zijn dan die ZHV-zusters in Nauvoo, is de geest van onze bijeenkomst hetzelfde. Net als wij verhieven, koesterden en inspireerden zij elkaar; zij baden voor elkaar, alles wat ze hadden wijdde ze toe aan het koninkrijk. President Hinckley beschreef ons als 'een belangrijke bron van geloof en goede werken (...) een anker van toewijding, trouw en bekwaamheid.'¹ Wat opmerkelijk dat wij, of we nu in het Conferentiecentrum zijn, in een kerk in Mexico of in een gemeente in Litouwen, zusters in Zion zijn die belangrijk werk te doen hebben. En

samen, geleid door een profeet van God, zullen we het klaarspelen! Ik hoop dat u mijn liefde voelt, en ook de liefde van mijn raadgeefsters — die een grote zegen voor me zijn.

Als ik zeg dat ik er ondersteboven van was toen president Hinckley me riep als algemeen ZHV-presidente is dat heel zwak uitgedrukt! Kunt u zich dat voorstellen? Maar met trillende stem antwoordde ik: 'Hier ben ik, zend mij.'

Toen een joodse vriendin hoorde wat mijn roeping inhield, keek ze me aan alsof ik gek was en vroeg: 'Bonnie, waarom zou je dat doen?' (Op momenten als deze vraag ik me dat ook vaak af!) Maar er is slechts één reden voor: Ik heb verbonden gesloten met de Heer, en ik weet wat die inhoudt. Ook wist ik dat u en ik zouden samenwerken, en dat ik namens ons allen bereidwilligheid moest tonen.

Eeuwenlang hebben rechtschappen vrouwen zich opgeworpen voor de zaak van Christus. Velen van u hebben zich nog maar kort geleden laten dopen; u verbonden en uw offers staan duidelijk in uw hart gegrift. Nu ik aan u denk, word ik herinnerd aan Priscilla Staines uit Wiltshire (Engeland). In 1843, toen ze negentien was, werd ze lid van de kerk —

alleen. Ze moest 's avonds wegslopen om zich te laten dopen, omdat de vervolging van haar burens en de afkeuring van haar familie zo intens waren. Zij schreef:

'We wachtten tot middernacht (...) en gingen naar een beek, 4 kilometer verderop. Daar vonden we water. (...) Het was bevroren, en de zendeling moest een gat in het ijs hakken dat groot genoeg was om te dopen. Alleen God en zijn engelen, en de paar getuigen die op de oever stonden, hoorden mijn verbond; maar in dat plechtige, middernachtelijke uur leek het wel of de hele natuur luisterde en of een engel onze woorden in het boek van de Heer schreef.'²

Haar woorden: 'Alleen God en zijn engelen (...) hoorden mijn verbond' raken mij, want net als Priscilla zijn we allemaal verbondsvrouwen — ongeacht onze leeftijd, onze evangeliekenis, of de tijd dat we lid van de kerk zijn. Het is een uitdrukking die we in de kerk vaak horen, maar wat is de betekenis ervan? In welk opzicht bepalen verbonden wie we zijn en hoe we leven?

Verbonden — of bindende beloften tussen ons en onze hemelse Vader — zijn essentieel voor onze eeuwige vooruitgang. Stap voor stap leert Hij ons hoe we op Hem kunnen gaan lijken door ons bij zijn werk te betrekken. Bij de doop sluiten we een verbond om Hem met ons hele hart lief te hebben, en onze zusters en broeders als onszelf. In de tempel sluiten we verder verbonden om gehoorzaam, onzelfzuchtig, getrouw, eerzaam en menslievend te zijn. We beloven plechtig offers te brengen en alles wat we hebben toe te wijden. Wij sluiten onze verbonden met het gezag van het priesterschap, en als we ze naleven, worden we overvloedig gezegend. Hoe vaak denkt u eraan dat u verbonden boven de sterfelijheid uitstijgen en u verbinden met het goddelijke? Verbonden sluiten is de gifting van een gewillig hart;

verbonden nakomen is de uiting van een getrouw hart.

Klinkt zo gemakkelijk, nietwaar? Natuurlijk bewijzen we door onze daden wie we echt zijn. Dus elke keer als we anderen liefde, geduld, vriendelijkheid of edelmoedigheid betonen, eren we onze verbonden door te zeggen: 'Hier ben ik, zend mij.' Meestal zeggen we dat zachtjes, zonder begeleiding van een fanfarekorps.

Wanneer bent u gezegend, heeft u vrede gevonden, of is uw ziel gevoerd door de verbonden die iemand anders met de Heer heeft gesloten? Toen mijn man en ik in Engeland op zending waren, zagen we daar veel zendelingen die de invloed van de verbonden van rechtschapen vrouwen rechtstreeks hadden ondervonden. Ik was zo dankbaar voor moeders, zusters, tantes, leerkrachten — zoals zovelen onder u — die hun verbonden eerden en anderen tot zegen waren door hun onderwijs aan toekomstige zendelingen.

Door onze verbonden groeien wij niet alleen, maar anderen ook. Jezus heeft gezegd: 'De werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen.'³ Hij hield zich aan zijn verbonden en dat bemoedigt ons om hetzelfde te doen.

Verbonden besparen ons noodeloos lijden. Bijvoorbeeld: als we

gehoorzaam zijn aan de leiding van de profeet, houden we ons aan een verbond. Hij heeft ons geadviseerd schuld te vermijden, voedsel in voorraad te hebben en zelfredzaam te worden. Als wij de tering naar de nering zetten, worden we nog veel meer gezegend. We leren dankbaarheid, ingetogenheid en onbaatzuchtigheid; het geeft ons gemoedsrust omtrent financiën en bescherming tegen hebzucht. Onze 'lampen gevuld' houden betekent dat onvoorziene omstandigheden ons niet verhinderen om toegewijd te kunnen zeggen: 'Hier ben ik, zend mij.'

Hernieuwde verbonden stimuleren en verfrissen een vermoeide ziel. Wat gaat er elke zondag tijdens het avondmaal in ons om als we horen zeggen: 'Zijner altijd indachtig te zijn'?! Doen we het de week daarna beter door ons opnieuw te concentreren op wat het belangrijkste is? Ja, we krijgen te maken met problemen; ja, dergelijke aanpassingen vergen inspanning. Maar heeft u zich afgevraagd hoe onze zusters hun verdrijving uit Nauvoo overleefden, van wie velen de hele tocht liepen? Als hun voeten moe waren, werden ze gedragen door hun verbonden! Kon iets anders zoveel geestelijke en lichamelijke kracht geven?

Verbonden zorgen er ook voor dat

we niet 'heen en weder geslingerd [worden] onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid.'⁵ Verbondsvrouwen staan pal als kwaad goed, en goed kwaad wordt genoemd. Als we onze verbonden gedanken, worden we niet op een dwaalspoor gebracht — in de collegezaal, op kantoor, of als we naar 'deskundigen' op de televisie kijken.

Door verbonden kunnen wij en onze dierbaren geestelijk veilig en geestelijk voorbereid zijn als we juiste prioriteiten stellen. Bijvoorbeeld: in het gezin kunnen we ons geen onverschilligheid en verwarring veroorloven. De kinderjaren vervagen. Weinig mensen hebben zo'n zorgeloze jeugd op een boerderij gehad als ik. President Hinckley heeft gezegd: 'Onze problemen, bijna allemaal, [vinden] thuis hun oorsprong. Als er iets (...) veranderd moet worden (...) moeten we daar thuis mee beginnen. Hier worden waarheid, integriteit en zelfbeheersing aangeleerd en wordt de liefde gevond.'⁶

Zusters, de Heer heeft vrouwen nodig die kinderen leren werken, arbeiden, dienen en geloven. Of ze nu van u of van een ander zijn, wij moeten opstaan en zeggen: 'Hier ben ik, zend mij om over uw kinderen te waken, ze op de eerste plaats te

zetten, ze te leiden, ze te beschermen voor het kwaad, en ze lief te hebben.'

Soms moeten we onze verbonden naleven als er geen logische redenen voor schijnt te zijn. Ik hoorde een alleenstaande zuster vertellen hoe zij 'volkomen op de Heer ging vertrouwen'. Haar leven was niet verlopen zoals ze verwacht had. Klinkt dat bekend? Deze periode van gewetensvolle zelfanalyse werd gekenmerkt door een verandering van baan, door meer financiële druk, en door de invloed van wereldse filosofieën. Luister nu wat ze deed. Ze sprak met andere zusters in haar wijk en merkte dat zij ook op zoek waren naar de vrede van het evangelie. Ze vroeg een priesterschapszegen. Moedig bleef ze haar roeping vervullen. Ze studeerde en probeerde haar liefde, waardering en overtuiging meer aan Jezus toe te wijden. Ze bad. 'Ik riep de Heer aan', zei ze, 'en vertelde Hem dat ik alles zou doen wat Hij van me zou vragen.' Dat deed ze, ondanks die moeilijkheden. En weet u wat er gebeurde? Nee, er verscheen geen eeuwige metgezel bij haar aan de deur. Maar er kwam vrede in haar hart, en het leven werd beter.

Zusters, we leven onze verbonden na als we elkaar bemoedigen met onze levenswijsheden, als we met oprecht mededogen op huisbezoek gaan, als we zorgen dat een jongere zuster weet dat haar frisse inzicht ons in de ZHV tot zegen is. We kunnen dat!

Ten de jonge Priscilla, onze Britse bekeerlinge uit 1843, de Atlantische Oceaan overstak, sloot ze vriendschap met een vrouw die zo oud was als haar moeder. Die oudere zuster voelde ook de gloed van de verbonden die ze had gesloten. Ze stond naast Priscilla toen ze aan de kade van Nauvoo aanmeerden. Dapper en gelovig voegden ze zich samen bij Gods heiligen.⁷

De geestelijke integriteit om ons aan onze verbonden te houden,

ontstaat door geregelde schriftstudie, gebed, hulpvaardigheid en offerbereidheid. Dergelijke eenvoudige stappen voeden onze ziel zodat we kunnen zeggen: 'Zend mij om een zuster en haar baby te helpen; zend mij om een student die het moeilijk heeft bijles te geven; zend mij om een buitenstaander lief te hebben. Zend mij waar en wanneer U me nodig heeft.'

De Heer heeft ons geroepen om alles met 'heiligheid des harten'⁸ te doen. En heiligheid is een product van verbonden naleven. Ik houd van de woorden van deze lofzang en van het gevoel dat ze me geven:

*'Meer beiligheid geef mij,
meer vrede en licht,
meer leed over zonde,
meer vreugd in mijn plicht,
meer blijven in Christus,
meer sterkte in U,
meer lust U te dienen,
Heer; geef mij dit nu.'*⁹

Heiligheid doet denken aan: 'Heer ben ik, zend mij.' Toen Priscilla Staines midden in de nacht in dat ijskoude water haar verbond sloot, stapte ze een nieuw leven binnen,

in bijna bevroren kleren, maar haar hart was warm van vreugde: 'Er was geen weg terug', zei ze. 'Ik maakte me op voor de beloning van het eeuwige leven, en vertrouwde op God.'¹⁰

President Hinckley, met de ZHV-zusters over de hele wereld beloof ik u dat we als verbondsvrouwen eensgezind zijn en naar uw stem luisteren. Luister hoe wij, in veel verschillende talen als ZHV-zusters zeggen: 'Hier ben ik, zend mij.'

Mogen onze individuele verbonden die ons aan onze liefdevolle hemelse Vader binden, ons leiden, beschermen, heiligen en ons in staat stellen om dat ook voor al zijn kinderen te doen. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 'Wandelen in het licht van de Heer', *De Ster*, januari 1999, blz. 115.
2. Aangehaald door Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), blz. 287; zie ook blz. 285-286, 288.
3. 3 Nephi 27:21.
4. IV 20:77, 79.
5. Efeziërs 4:14.
6. *Liabona*, januari 1999, blz. 117.
7. Zie Tullidge, *Women of Mormondom*, blz. 289, 291.
8. IV 46:7.
9. Lofzang 94, 'Heer, geef mij meer reinheid'.
10. Tullidge, *Women of Mormondom*, blz. 288.

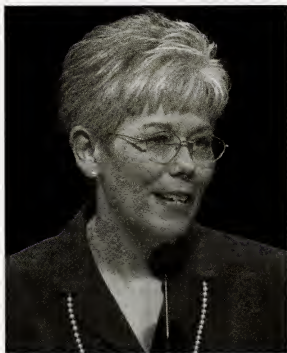
Een zusterskoor zingt met de aanwezigen in de algemene ZHV-bijeenkomst.

Ons gezin door middel van onze verbonden tot zegen zijn

KATHLEEN H. HUGHES

Eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

Als wij onze verbonden naleven, zijn de beloften die we ontvangen groot

Zusters, ik vind het heerlijk om vanavond bij u te zijn. U bent zo goed. U bent getrouwe, rechtschapen dochters van God, en u doet uw uiterste best om de verbonden na te leven die u met onze hemelse Vader hebt gesloten.

Ik hoop dat eenieder van u de poster heeft gezien die wij hebben uitgekozen voor ons thema vandaag, 'Hier ben ik, zend mij'. Het schilderij

De pioniers arriveren is geschilderd door zuster Minerva Teichert, echtgenote, moeder en vermaard artiest. We vinden het een prachtig schilderij. Vooral de uitdrukking op het gezicht van de vrouw die naast haar gezin loopt, vinden we prachtig. En we vinden haar tas mooi. Hoewel we nooit zullen weten wat er in die tas zit, moet ik denken aan andere tassen die we in de kerk zien. Ik heb er mee rondgelopen, en u zeker ook! Dan zaten de Schriften er in, maar ook lesmateriaal, flessen, stilteboeken, papier en krijtjes.

Zusters, net als we onze tas mee naar de kerk nemen, hebben we figuurlijk gesproken altijd een andere tas bij ons — en in deze tas zitten onze waardevolle verbonden — omdat we verbondsvrouwen zijn. Ik wil het met u hebben over de manier waarop ons rechtschapen gezin door onze verbonden versterkt kan worden.

Het is belangrijk dat we beseffen dat rechtschapen gezinnen er niet hetzelfde uitzien. Sommige rechtschapen gezinnen hebben twee ouders;

maar soms is er slechts één — door overlijden of echtscheiding. Of misschien is slechts een van hen lid van de kerk. Sommige rechtschapen gezinnen hebben veel kinderen. Andere gezinnen hebben op dit moment geen kinderen. De meeste leden zijn een deel van hun leven ongehuwd, maar ouderling Marvin J. Ashton heeft gezegd dat 'God en een alleenstaande samen een gezin vormen.'¹ In sommige rechtschapen gezinnen werkt alleen de vader buitenshuis, en in sommige gevallen moeten beide ouders werken. Dus hoewel er verschillen zijn, zijn de overeenkomsten tussen rechtschapen gezinnen de verbonden die we gedanken, eren en heilig houden.

En dan denk ik vooral aan de verbonden die met de wetten van het evangelie te maken hebben, zoals bijvoorbeeld: tiende, naar de kerk gaan en het woord van wijsheid. Zusters, ik hoef u niet te vertellen dat ons gezin gezegend zal worden als we deze verbonden naleven. Dat houdt niet in dat we nooit zullen lijden; maar we weten dat we uiteindelijk een beloning voor het naleven van onze beloften zullen ontvangen.

Andere verbonden hebben met ons morele gedrag te maken: zowel onze gedragsnormen ten opzichte van elkaar als ten opzichte van ons lichaam. We moeten onze kinderen gedragsnormen bijbrengen: eerlijkheid, respect, integriteit, vriendelijkheid in woord en daad. We sturen onze kinderen een wereld in waar dergelijke normen in verval raken, maar we moeten ze door woord en, wat nog belangrijker is, door ons voorbeeld leren dat ze zich fatsoenlijk en goed moeten gedragen.

En hoe zit het met de gedragsnorm inzake ons eigen lichaam? Zusters, we moeten een voorbeeld voor onze kinderen zijn op het gebied van kleding, uiterlijk en kuisheid. Twee jaar geleden sprak president Hinkley in deze bijeenkomst en zei:

'Onderwijs uw kinderen als ze nog erg jong en klein zijn, en houd daar nooit mee op.² Onze normen zijn heel duidelijk, maar we weten dat de wegen van de wereld maar al te vaak onze wegen en die van onze kinderen worden.

Ik heb een moeder eens horen zeggen dat ze vanwege de vele kwade invloeden op haar dochters moest kiezen waar ze wel of geen punt van zou maken. Ze had besloten geen probleem te maken van hun kledingkeuze. Maar fatsoen is een strijd die echt de moeite waard is, omdat daar zo vaak zedelijke kwesties uit voortkomen die ernstiger zijn. Dat houdt niet in dat we van onze dochters en zoons verwachten dat ze zich van de nek tot de enkel bedekken, maar het betekent dat we ervoor zorgen dat ze zich zo kleden dat ze herkenbaar zijn als kinderen van God. Zusters, u bent verstandige en geweldige moeders. U hebt geen handboek nodig om te weten wat wel of niet gepast is. Geef gehoor aan de influisteringen van de Geest, dan zullen uw kinderen weten wat juist is.

We moeten er ook voor zorgen dat onze kinderen de verwachtingen van de Heer op het gebied van seksueel gedrag begrijpen. De norm op het gebied van kuisheid is nooit veranderd — kinderen moeten weten waar de grenzen liggen. Maar al te vaak zien we dat onze kinderen werelds gedrag rechtvaardigen waarvan ze weten dat het niet juist is. We moeten eventuele gevoelens van schaamte en onbehaaglijkheid aan de kant zetten, zodat we open en eerlijk met onze tieners kunnen praten. Zij moeten heel concreet weten wat voor gedrag buiten het huwelijk gepast is. Als wij hun geen normen bijbrengen, zal de wereld dat doen, met de bijbehorende, rampzalige gevolgen.

Datzelfde geldt voor de nieuwste bedreiging: de technologie. Helaas kunnen zelfs de beste filters er niet voor zorgen dat wij thuis gevrijwaard

blijven van pornografie. Hoewel het internet prachtig is, moeten we er waakzaam voor zijn en thuis ook de andere media in de gaten houden. Pornografie neemt hand over hand toe en verspreidt zich ook in het leven van sommige heiligen, waardoor zij zich van de normen van God afkeren.

Het belangrijkste verbond met betrekking tot het gezin is het eeuwig huwelijksverbond. Wij weten dat 'het huwelijk tussen man en vrouw van Godswege is geboden en dat het gezin centraal staat in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.'³ Ons gezin is onze grootste verantwoordelijkheid en onze grootste zegen.

Het thema van deze conferentie is: 'Hier ben ik, zend mij.' De woorden zijn een belofte aan de Heer, en een uitdrukking van onze gewilligheid om dienstbaar te zijn. Als wij onze verbonden naleven, zijn de beloften die we ontvangen groot. President Boyd K. Packer heeft geschreven:

'Het is niet ongewoon dat verantwoordelijke ouders een kind een tijdje kwijttraken aan invloeden waarover zij geen macht hebben. Ze hebben het

verschrikkelijk moeilijk met een opstandige zoon of dochter. Ze vragen zich af hoe het komt dat ze zo hulpeloos zijn terwijl ze zo hard geprobeerd hebben te doen wat ze moesten doen. Naar mijn overtuiging zullen die kwade invloeden op een dag teniet worden gedaan. (...)

'We kunnen het belang van het tempelhuwelijk niet voldoende beklemtonen, en dat geldt ook voor de band van de verordening ter verzegeling en de gedragsnormen die ervoor als vereiste gelden. Wanneer de ouders zich houden aan de verbonden die ze aan het altaar in de tempel hebben gesloten, zullen hun kinderen voor eeuwig aan hen verbonden zijn.'⁴

Zusters, die belofte geeft me zoveel hoop. Laten wij vol vertrouwen onze reis voortzetten, met onze tas stevig onder de arm, maar laten we eruit halen wat we niet nodig hebben. Extra gewicht zal ons alleen maar vertragen. Laten we 'maar' en 'als' en 'had ik maar' vergeten en onze 'bekommernis op de Here' werpen.⁵ Dat moeten u en ik doen. Laten we iedere dag ons uiterste best doen en de Heer in staat stellen het tekort

voor ons aan te vullen. Dat is een van de beloften die Hij ons heeft gegeven.

Ten slotte wil ik u iets vertellen over een vrouw die ik nog nooit ontmoet heb, maar die ik bijzonder liefheb omdat ze trouw aan haar verbonden was. Mijn betovergrootmoeder, Charlotte Gailey Clark, was een van de laatste 295 mensen die hun verbonden in de Nauvoo-tempel ontvingen voordat de grote uittocht naar het westen begon. De tempel was gesloten omdat de heiligen moesten vertrekken, maar niet alle getrouwe leden waren in de gelegenheid geweest om hun begiftiging te ontvangen. Die laatste groep heiligen zat de hele avond op de trap van de tempel op Brigham Young te wachten. Mijn betovergrootmoeder en haar man zouden hun gezin naar het westen leiden, en zij wilde haar verbonden sluiten voordat ze aan die reis zou beginnen. Ik heb de laatste maanden vaak aan haar gedacht. Ooit wil ik tegen haar zeggen: 'Oma, bedankt dat u uw verbonden hebt nageleefd. Het is zo'n zegen om uw kleindochter te zijn. Uw getrouwheid is mijn gezin en mij tot zegen — en zal generatie op generatie tot zegen zijn.' En zusters, onze kinderen en kleinkinderen zullen op een dag hetzelfde tegen ons zeggen. Op een dag zullen ze ons bedanken omdat we deze 'tas' met verbonden bij ons hebben gehouden, en ze hebben gebruikt om ons gezin tot zegen te zijn.

Moge onze hemelse Vader ons zegenen bij het naleven van onze verbonden, zodat onze rechtschapen levenswijze ons gezin zal versterken en tot zegen zal zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

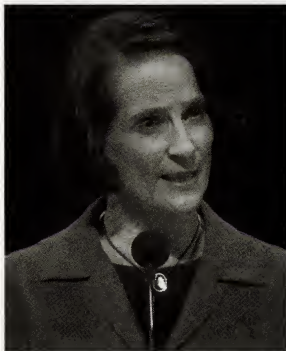
1. 'Be a Quality Person', hardvuuravond voor ongehuwde leden, 30 augustus 1992.
2. 'Uw grootste opgave: moeder', *Liabona*, januari 2001, blz. 114.
3. Het gezin: een proclamatie aan de wereld, *De Ster*, oktober 1998, blz. 24.
4. 'Ons morele milieu', *De Ster*, juli 1992, blz. 62, 63.
5. Psalmen 55:22.

Naastenliefde: de wereld veranderen, gezin voor gezin

ANNE C. PINGREE

Tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

Door naastenliefde, door kleine, eenvoudige daden van liefde, kunnen wij (...) — als verbondsvrouwen — het aanzien van de aarde veranderen, één gezin tegelijk

woorden over wat wij — als verbondsvrouwen — allemaal kunnen doen om iets te betekenen, om ons hart en onze handen aan de Heer aan te bieden door van anderen te houden en ze te verheffen.

Het maakt niet uit of we pas of al lang lid van de kerk zijn, ongehuwd, gehuwd, gescheiden, weduwe, rijk of arm, onderlegd of niet, of we in een moderne stad wonen of in het meest afgelegen dorp in het oerwoud. Als verbondsvrouwen hebben we ons door onze doop en tempelverbonden toegewijd aan de zaak van Christus. Door naastenliefde, door kleine, eenvoudige daden van liefde, kunnen wij het aanzien van de wereld veranderen, *gezin voor gezin*.

Naastenliefde, de reine liefde van de Heiland, is de 'hoogste, edelste, krachtigste vorm van liefde'¹ waarvoor we 'met alle kracht van [ons] hart tot de Vader bidden.'² Ouderling Dallin H. Oaks leert ons dat naastenliefde 'niet een *handeling* is maar een *gesteldheid* of gemoedstoestand [die men bereikt].'³ Onze dagelijkse daden van naastenliefde worden 'niet met inkt geschreven, maar met de Geest van

Enige jaren geleden hebben mijn man en ik Berlijn bezocht. Verspreid lagen brokstukken van de eens zo beruchte muur die de burgers van die stad van elkaar scheidde — een herinnering aan de overwinning van vrijheid op slavernij. Op een brokstuk stond in dikke, onregelmatige, rode letters: *'Veel kleine mensen die op veel kleine plaatsen veel kleine dingen doen, kunnen de wereld veranderen.'* Volgens mij gaan die

de levende God (...) op [de] tafelen van vlees in [ons hart].¹⁴ Langzaam maar zeker veranderen die daden van naastenliefde onze aard, ze definiëren ons karakter en uiteindelijk worden we vrouwen die moedig en vol toewijding tot de Heer zeggen: 'Hier ben ik, zend mij.'

Als ons voorbeeld heeft de Heiland ons door zijn eigen daden getoond wat naastenliefde inhoudt. Jezus heeft menigten bediend, maar ook zijn intense liefde en zorg voor zijn familie getoond. Zelfs tijdens zijn vreselijk lijden aan het kruis dacht Hij nog aan zijn moeder en aan haar behoeften.

'En bij het kruis van Jezus [stond] zijn moeder. (...) Toen dan Jezus zijn moeder zag en de discipel, die Hij lief had, bij haar staande, zeide Hij tot zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder. En van dat uur af nam de discipel haar bij zich in huis.'¹⁵

Ik vind het ontroerend dat uit deze tekst Johannes' intense verknoctheid aan Maria blijkt: hij nam 'haar bij zich in huis.' Ik denk dat de belangrijkste daden van naastenliefde klein en eenvoudig zijn, met eeuwige gevolgen, en dat ze worden verricht binnen de muren van ons eigen huis.

Terwijl we dagelijks geduldig en liefdevol omgaan met hullende baby's, moeilijke tieners, lastige kamergenoten, een minderactieve echtgenoot, of bejaarde, gehandicapte ouders, kunnen we ons afvragen: 'Is het echt belangrijk wat ik doe? Doet het er iets toe of maakt het iets uit?' Lieve zusters, wat u thuis doet is *belangrijk!* Het is zo ontzettend belangrijk. Dagelijks leren we thuis dat naastenliefde, de reine liefde van Christus, nimmer vergaat. Zoveel ZHV-zusters verrichten thuis veel goed werk. Deze getrouwe vrouwen krijgen geen lof van de wereld — en zij streven daar ook niet naar — maar zij zijn 'barmhartig jegens sommigen'¹⁶ en dat is belangrijk.

Wie zijn die vrouwen? Te midden van schrijnende armoede stelden de

ZHV-zusters van weleer in Nauvoo hun hart open en verwelkomden in hun huis veel nieuwe bekeerlingen die de stad binnenstroombden. Ze deden hun voedsel, kleding en, nog veel belangrijker, *hun geloof* in de verlossende liefde van de Heiland.

In onze tijd is zuster Knell een verbondsvrouw die iets voor een ander betekend. Ze is een weduwe in de tachtig met een zoon van 47 die sinds zijn geboorte geestelijk en lichamelijk gehandicapt is. Een aantal jaren geleden is deze lieve zuster begonnen aan iets wat iedereen onmogelijk achtte — haar zoon Keith leren lezen. Leren lezen was zijn grootste verlangen, maar de artsen hadden gezegd dat hij daartoe niet in staat was. Met geloof in haar hart en een verlangen om haar zoon tot zegen te zijn, zei deze nederige weduwe tegen haar zoon: 'Ik weet dat onze hemelse Vader jou zal zegenen, zodat je het Boek van Mormon kunt lezen.'

Zuster Knell schreef: 'Het was moeilijk voor Keith, en voor mij was het ook niet makkelijk. De eerste paar dagen waren moeilijk, omdat ik

gefrustreerd raakte. Het was een tijdlopend, woord-voor-woord-gevecht. Elke ochtend zat ik naast hem. Ik wees ieder woord met een potlood aan om hem te leiden. Zeven lange jaren en een maand later had Keith eindelijk het Boek van Mormon uit.' Zijn moeder zei: 'Als ik hem zonder hulp een vers hoor voorlezen, is dat een gevoel dat ik gewoon niet kan verwoorden.' Ze getuigt: 'Ik weet dat er wonderen gebeuren als we op de Heer vertrouwen.'¹⁷

Over de hele wereld, in Afrika, Azië, Oceanië, Noord- en Zuid-Amerika, en Europa, hebben vrouwen met naastenliefde, één met hun gezin, ook invloed op de samenleving. In het kleine land Trinidad heeft zuster Ramoutar, een drukbezette ZHV-presidente, zich met haar gezin toegelegd op hulp aan kinderen in hun buurt. De familie Ramoutar woont in een dorp dat 'vergeven is van de drugs'. Veel ouders en volwassenen zijn aan alcohol verslaafd of handelen in drugs. De kinderen lopen groot gevaar en hebben vaak geen toezicht. Velen gaan niet naar school.

Elke donderdagavond zitten er wel dertig kinderen, in de leeftijd van drie tot negentien jaar, buiten in de overdekte ruimte van de familie Ramoutar. Ze maken enthousiast deel uit van een groep die de naam 'Ons grote, gelukkige gezin' draagt.

Gebeden, lofzangen, leuke liedjes en goede daden zijn onderdeel van de wekelijkse activiteiten van de kinderen. Soms geven artsen, politieagenten, leerkrachten of onze eigen zendingen nuttige lessen, zoals over de zes punten van president Gordon B. Hinckley. De familie Ramoutar redt kinderen door kleine, eenvoudige daden van naastenliefde. Doordat zij in hun 'grote, gelukkige gezin' over het evangelie hebben gesproken, zijn anderen lid van de kerk geworden.

Lieve ZHV-zusters, waar we ook wonen, in welke omstandigheden we ons ook bevinden, wij, als verbondsvrouwen, één in rechtschapenheid, kunnen het aanzien van de aarde veranderen. Ik getuig net als Alma dat 'door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht.'⁸ Door die kleine, eenvoudige zaken thuis — onze dagelijkse daden van naastenliefde — verkondigen wij onze overtuiging: 'Hier ben ik, zend mij.'

Ik getuig dat de *verzoening* van Jezus Christus in tijd en alle eeuwigheid de grootste daad van naastenliefde is geweest. Bereidwillig heeft Hij zijn leven neergelegd om voor mijn en uw zonden te boeten. Ik betuig mijn toewijding aan zijn zaak en mijn verlangen om Hem altijd te dienen, waar Hij mij ook roept. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

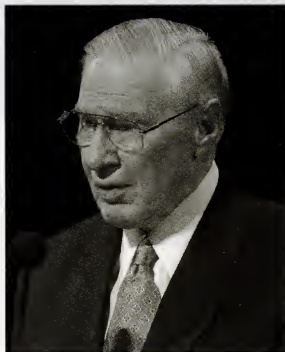
1. *Bible Dictionary*, blz. 632.
2. Moroni 7:48.
3. 'De opdracht tot wording', *Liabona*, januari 2001, blz. 42.
4. 2 Korintiërs 3:3.
5. Johannes 19:25-27.
6. Judas 1:22.
7. Brief in het archief van het kantoor van het algemeen ZHV-presidium.
8. Alma 37:6.

Door de hemel gezonden

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Uw taak als zuster is bijzonder en uniek in het werk van de Heer. U bent de opvoeders en zorgverleners.

Geliefde zusters, uw aanwezigheid stemt mij nederig. We zijn dankbaar dat president Hinckley en president Monson er zijn. De zang van het koor heeft ons bijzonder opgebouwd. Het gebed van zuster Sainz was een uitnodiging voor de Godheid om met ons te vertoeven. De inspirerende boodschappen van zuster Bonnie Parkin, zuster Kathleen Hughes en zuster Anne Pingree waren uitzonderlijk. President Hinckley, president Monson en ik hadden deel aan de aanstelling en zegen van deze drie zusters als het algemeen ZHV-presidium. Hun geïnspireerde opdracht is leiding te geven aan deze grote organisatie van zusters op aanwijzing van

de priesterschap. De zegens die deze drie zusters gemeenschappelijk en individueel ontvingen waren diepzinnig. Toen president Hinckley zuster Parkin aanstelde, herinnerde hij de zusters aan het volgende: 'De profeet Joseph Smith heeft aangegeven dat het werk van de zustershulpvereniging is haar invloed te laten gelden, de behoeften van de armen, behoeftigen, gekwelden en bedroefden te lenigen, en vrouwen tot zegen te zijn.'

Ons thema vanavond is 'Heer hier ben ik, zend mij.' Deze eenvoudige uitspraak sluit heel goed aan bij mijn toespraak vanavond, omdat velen van u deze bereidheid tonen om naar voren te treden en te dienen. U bent allen door de hemel gezonden. U bent het fonkelende sieraad van het mensdom. Uw taak als zuster is bijzonder en uniek in het werk van de Heer. U bent de opvoeders en zorgverleners die, zoals de profeet Joseph Smith heeft gezegd, 'gevoelens van menselijkheid en liefdadigheid hebben.'¹

Het ontbreekt mij aan woorden om mijn respect, waardering en bewondering voor u, bijzondere zusters, te uiten. Alle vrouwen van deze kerk, in welk tijdperk dan ook, zijn begiftigd met een goddelijke, onvergelijkelijk vrouwelijke gave van genade. Uw geloofsdaden, uw toewijding,

gehoorzaamheid en liefdadigheid, en uw rechtschappen voorbeeld stemmen ons nederig. Deze kerk had nooit kunnen uitgroeien tot wat zij is zonder de toegewijde, gelovige vrouwen die met hun rechtschapenheid de kerk onmetelijk hebben gesterkt. Door de jaren heen hebben de zusters van de kerk moeilijkheden gekend die net zo groot waren als die van u. Uw moeilijkheden verschillen van die van uw moeder, grootmoeder en overgrootmoeder, maar zijn daarom niet minder reëel.

Het verheugt mij dat de vrouwen in de kerk en in de maatschappij steeds meer kansen krijgen. We hopen dat u deze groeiende kansen zult benutten door er uw sublieme vrouwelijke signatuur aan te geven. Die mogelijkheden zijn echt onbeperkt. Toen de profeet Joseph Smith deze organisatie stichtte 'draaide hij de sleutel om voor de emancipatie van de vrouw', en 'deed dat voor de hele wereld.'² Sinds die sleutel in 1842 werd omgedraaid, is er meer kennis op aarde en onder de vrouwen gekomen dan in de hele aardse geschiedenis.

Door de jaren heen is deze grote vrouwenvereniging onder inspiratie tot ontwikkeling gekomen, maar het werk van de zustershulpvereniging is niet veranderd. De profeet Joseph heeft kort en bondig verklaard dat uw werk 'niet alleen het helpen van de armen is, maar het redden van zielen.'³

Ik ben van mening dat de vier grote blijvende grondgedachten van deze vereniging zijn:

Eén: het is een zusterschap, door goddelijke tussenkomst gesticht.

Twee: het is een plek waar men kan leren.

Drie: het is een organisatie die primair tot doel heeft anderen te dienen. Haar motto is: 'De liefde vergaat nimmermeer.'

Vier: het is een platform waar vrouwen elkaar beter leren kennen en

eeuwige vriendschappen sluiten.⁴

Het doet mij genoegen dat u, jongere zusters, op uw achttiende al deel kunt uitmaken van de ZHV. U zult veel profijt trekken van uw toetreding tot deze onmisbare organisatie. U zult gezegend worden als u bereid bent samen met de zusters deel te nemen aan liefdediensten en zorgverlening. Het leerplan van de ZHV spitst zich toe op fundamentele leerstellingen. Daardoor kunt u het evangelie bestuderen en toenemen in spiritualiteit. Het leerplan is relevant voor alle mensen, niet alleen echtgenotes en moeders. Alle zusters, met inbegrip van de jonge zusters, moeten 'bekend (...) zijn, en door het goede woord van God worden gevoed.'⁵ De leer zal u sterken en u de kans bieden de spiritualiteit te ontwikkelen die nodig is om de wisselvalligheden van het leven te doorstaan.

Een jongedame die ik goed ken, heeft het volgende gezegd:

'Ik ben achttien en de jongste in de ZHV in onze wijk. Ik ga graag naar de ZHV met mijn moeder en oma, omdat ik graag als vriendinnen met hen samen ben. Ook luister ik goed als mijn moeder daar met haar vriendinnen praat, omdat ik dan de zusters

van haar leeftijd beter leer kennen. Er zijn verschillende dames die mij omhelzen en me vragen waar ik werk en wat ik in de zomer doe. Ze geven me altijd het gevoel dat ik belangrijk voor ze ben. Door mijn omgang met de grootmoeders en overgrootmoeders in mijn wijk heb ik er nieuwe en unieke vriendinnen bijgekregen die mij hebben opgebouwd en mij tot zegen zijn geweest. Ik ben ook weg van de lessen die de oudere zusters geven. Ze hebben op verschillende plaatsen gewoond en door naar hun ervaringen te luisteren begrijp ik nu beter hoe ik met problemen kan omgaan. De ervaringen die zij vertellen zijn interessant en geven mij meer inzicht in de les. Het is mij duidelijk geworden dat de ZHV voor alle vrouwen is, van welke leeftijd ook.'⁶

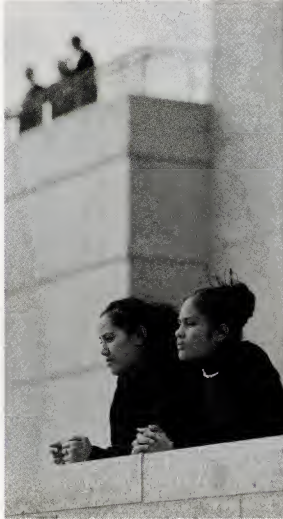
Ongeacht uw omstandigheden, zusters, kan uw invloed ongelooftijd verreikend zijn. Ik geloof dat sommigen van u er niet echt van overtuigd zijn dat u anderen tot zegen kunt zijn. Veelal doet u dat niet in een maatschappelijke functie maar door uw rechtschappen voorbeeld en de ontelbare kleine blijken van liefde en genezende, die u zonder erbij na te denken geeft, en vaak van mens tot mens.

De bezorgdheid van de Heer voor de weduwen komt duidelijk naar voren in de Schriften. Natuurlijk strekt die zich ook uit tot alle alleenstaande moeders. Er rust zoveel op hun schouders. Zij moeten voor voedsel, kleding en andere levensbehoeften van hun gezin zorgen. Ook voeden ze hun kinderen op met een extra portie liefde en zorg. Onlangs kreeg ik een brief van de zoon van een zuster in zulke omstandigheden. Ik citeer er een stukje uit. 'Mijn moeder was huisvrouw toen wij jong waren. Dat was haar wens, maar zo'n 28 jaar geleden, met vier kinderen van 5 tot 14 jaar, werd ze gedwongen een baan te gaan zoeken om in onze levensbehoeften te voorzien. Hoewel

dat niet de ideale situatie is, deed mam er als alleenstaande ouder alles aan om ons in het evangelie groot te brengen en alle gezinsplichten na te komen terwijl ze buitenshuis werkte om financieel het hoofd boven water te houden. Nu ik zelf ouder ben, en een vrouw thuis heb die voor onze kinderen zorgt, is het mij pas goed duidelijk geworden waar mijn moeder het allemaal mee te stellen kreeg bij onze opvoeding. Ze moet het er moeilijk mee hebben gehad en ik wou dat ik meer had gedaan om haar te ontlasten. Ik zal haar eeuwig dankbaar zijn voor de offers die zij heeft gebracht om ons door haar voorbeeld te laten zien hoe we moesten werken en leven. Eens te meer wordt mij nu de wijsheid van de proclamatie over het gezin duidelijk, door de ervaringen die wij als gezin hebben gehad.¹⁷

Aan vele getrouwe, rechtschapen zusters is het huwelijk voorbijgegaan, toch hebben ze altijd een wezenlijk en noodzakelijk deel uitgemaakt van dit heilige werk. Deze formidabele vrouwen hebben onmiskenbaar tot taak hun invloed te laten gelden als engelen van barmhartigheid jegens ouders, zussen, broers, nichten en neven, evenals jegens andere familieleden en vrienden. In de kerk zijn oneindig veel mogelijkheden om lief te hebben en zorg te verlenen. De alleenstaande zusters, die misschien meer tijd hebben, maken zich op indrukwekkende wijze dienstbaar.

Zuster Margaret Anderson uit Centerville (Utah) is een goed voorbeeld van een alleenstaande zuster die een voorbeeldig en voldoende gevend leven in de dienst van anderen heeft geleid. Jarenlang heeft zij liefdevol voor haar bejaarde moeder, haar tante en haar gehandicapte zus gezorgd. Ze heeft honderden kinderen ten goede beïnvloed als onderwijzeres op een basisschool. Nu ze met pensioen is, springt ze nog elke week bij om kinderen te leren lezen. Haar hulpvaardigheid komt ook de leden

van haar wijk ten goede. Een jongedame merkte op: "Toen ik klein was, bakte Margaret elk jaar een verjaardagstaart voor mij. Ze versierde het glazuur met de activiteiten die ik in het afgelopen jaar had gedaan, zoals dansen of voetballen." Niet één zendingel vertrekt uit haar wijk zonder een door Margaret gemaakte leren portefeuille. Ze kent het evangelie op haar duimpje en dat komt goed van pas, vooral in de ZHV. Voor haar burens en vrienden doet ze boodschappen, en mij rijdt ze naar de tempel. Margaret is een hoffelijke gastvrouw. Ze maakt lekkere snoepjes en schildert vertienlijk. Haar schilderijen geeft ze gewoonlijk weg. Ze is zonder meer veel mensen tot zegen geweest.

De profeten van de Heer hebben bij herhaling beloofd dat de rechtschapen alleenstaande zusters in de kerk geen zegen onthouden zal worden als zij, buiten hun schuld, in dit leven niet aan een goede priesterschapsdrager zijn verzegeld. Die zegen zal hun in de volgende wereld ten deel vallen. "Als u zo nu en dan hunkert naar de waardering en

genegenheid die tot het gezinsleven behoren, houd dan voor ogen dat onze Vader in de hemel zich bewust is van uw smart, en dat Hij u op zekere dag zo zal zegenen dat u er geen woorden voor heeft."¹⁸

Na afluor van de inwijding van de schitterende nieuwe tempel in Nauvoo, namen we hetzelfde vliegtuig naar huis als de zusters Parkin, Hughes, Pingree en hun echtgenoten. Ik vroeg de zusters of ze in Nauvoo naar de winkel van Joseph Smith waren gegaan, waar de profet Joseph op 17 maart 1842 de ZHV had gesticht, in aanwezigheid van slechts twintig zusters. Zuster Parkin antwoordde bevestigend.

Toen ik met ze sprak, werd het mij weer volkomen duidelijk dat alle zusters, waar ter wereld ze zich ook bevinden, de zegeningen van de Heer voor vrouwen deelachtig kunnen worden en er hun voordeel mee kunnen doen. De profet Joseph Smith heeft gezegd: "In de naam van God overhandig ik de sleutel aan u; (...) kennis en intelligentie zullen vanaf nu neerdalen."¹⁹ Deze zegen van kennis en intelligentie komt toe aan alle rechtschapen vrouwen in de kerk, ongeacht hun afkomst of nationaliteit, en ongeacht of ze nieuw in de kerk zijn of een afstammeling van een van de eerste twintig leden in Nauvoo in 1842. Deze zegeningen komen de zusters toe die bereid zijn het werk van engelen te doen.

Onlangs heb ik ouderling Dieter Uchtdorf het volgende horen zeggen:

"Geen van de takken van mijn familie komt uit Nauvoo. Ik kan mijn afstamming niet terugvoeren op de pioniers. Maar evenals de meerderheid van de kerkleden wereldwijd voel ik mij met heel mijn hart verbonden aan de heiligen uit Nauvoo en hun tocht naar Zion. Door mijn voortdurende inspanningen om mijn eigen religieuze route uit te stippen naar het Zion van "de reinen van hart" voel ik mij verwant aan de 19de-eeuwse

pioniers. Zij zijn mijn geestelijke voor-
geslacht, zoals ze dat ook zijn voor
ieder lid van de kerk, ongeacht hun
nationaliteit, taal of cultuur. Ze heb-
ben niet alleen een veilige plek in het
westen gevestigd, maar ook een
geestelijk fundament voor de opbouw
van het koninkrijk in alle landen van
de wereld.'

Nu richt ik mij tot de zusters die
getrouwd zijn. Op een heel wezen-
lijke manier maakt u, zusters, van ons
thuis een vredige en veilige haven in
deze roerige wereld. Een rechtscha-
pen echtgenoot draagt het priester-
schap, waarmee het gezin bestuurd
wordt. Maar hij is niet het priester-
schap; hij draagt het priesterschap.¹⁰
Zijn vrouw deelt met hem in de zegen-
ningen van het priesterschap. Hij
staat op geen enkele manier boven
de goddelijke status van zijn vrouw.

President Gordon B. Hinckley heeft in
april van dit jaar in de priesterscha-
pbijeenkomst gezegd: 'In het partner-
schap van het huwelijk is niemand
inferieur of superieur. De vrouw gaat
niet voor de man, en de man gaat niet
voor de vrouw. Ze staan zij aan zij als
zoon en dochter van God, die op een
eeuwige reis zijn.'

Vervolgens zei hij: 'Ik ben ervan
overtuigd dat als wij voor de rechter-
stoel van God staan er weinig gezegd
zal worden over de rijkdom die we in
het leven vergaard hebben of de eer
die we gekregen hebben. Maar er
zullen diepgaande vragen zijn over
onze huiselijke relaties. En ik ben
ervan overtuigd dat alleen zij die hun
hele liefde, respect en waardering
hebben getoond voor hun partner
en kinderen van onze eeuwige
Rechter de volgende woorden zullen
horen: "Wél gedaan, gij goede en
getrouwe slaaf (...), ga in tot het
feest van uw heer."¹¹

De vrouwen die hun man steunen
in de bisschop, het ringpresidium, en
andere priesterschapsoepingen zijn
een grote zegen voor de kerk. Zij
doen hun werk achter de schermen,

stilletjes maar effectief, en runnen het
gezin terwijl hun echtgenoot de heiligen
dient. Ik zeg: 'stilletjes.' Er wordt
gezegd dat sommige vrouwen vallen
op een sterke, stille man — ze den-
ken dat hij luistert!

Niemand weet beter dan ik wat
een behulpzame vrouw kan beteke-
nen. Ruth, mijn vrouw, heeft me de
afgelopen zestig jaar in al mijn roepin-
gen gesteund en bemoedigd. Ik had
zonder haar liefdevolle steun nog
geen dag kunnen dienen. Ik ben haar
heel dankbaar en heb haar innig lief.

De weduwe van een van mijn zen-
dingscollega's, zuster Effie Dean
Bowman Rich, heeft het heel druk
met haar familie en twee bedrijven. Ze
is moeder, grootmoeder en overgroot-
moeder in een grote familie. Onlangs,
toen ze wanhopig probeerde te vol-
doen aan alle eisen die deze spilfunc-
tie aan haar stelde, zei ze: 'Ik heb een
vrouw nodig!' Wat ze bedoelde, was
dat ze behoefte had aan iemand die
zorg draagt voor de vele details, waar-
over een rechtschapen, zorgzame
vrouw zich meestal ontfermt.

Zusters, wat uw omstandigheden
ook mogen zijn, u behoort allemaal

olie in uw lamp te hebben. Dat houdt
in dat u zich dient voor te bereiden.
We kennen allemaal de gelijkens van
de tien maagden die voor het brui-
loftsmaal waren uitgenodigd. Vijf
waren verstandig en hadden zich
voorbereid, met olie in hun lamp gin-
gen zij de Bruidegom tegemoet, de
andere vijf niet. Alle tien hadden hun
lamp in orde, maar vijf van hen had-
den niet genoeg olie bij zich en kwa-
men zonder te zitten. We hebben
allemaal het licht van onze lamp
nodig om ons door de duisternis
heen te loodsen. We willen allemaal
de Bruidegom tegemoet gaan en het
bruilofstfeest bijwonen.

Een paar jaar geleden heeft presi-
dent Spencer W. Kimball uitgelegd
waarom onvoorbereid-zijn tot een
ramp leidt. Hij zei dat de vijf dwaze
maagden in de gelijkens 'gewaar-
schuwd waren. Ze waren hun hele
leven gewaarschuwd.' Overdag leken
de wijze en de dwaze maagden op
elkaar, maar 'op het donkerste uur,
toen niemand hem verwachtte, arri-
veerde de Bruidegom.' De vijf van wie
de lamp was uitgegaan, renden weg
om de benodigde olie te gaan halen,

De waterval aan de buitenkant van het Conferentiecentrum vormt de achtergrond voor drie zusters die binnen met elkaar in gesprek zijn.

maar tegen de tijd dat ze de feestzaal bereikten, was de deur op slot. Het was te laat.

President Kimball legde uit dat 'de dwazen de anderen vroegen om hun olie met hen te delen, maar geestelijke voorbereiding is niet zomaar te delen. De wijze maagden moesten vertrekken, want anders had de Bruidgom zich niet welkom gevoeld. Ze hadden allen hun olie zelf nodig; ze konden de dwaze maagden niet redden.'

In deze gelijkenis, vervolgde hij, 'is er olie op de markt te koop. In ons leven wordt de olie van voorbereiding door een rechtschapen leven druppel voor druppel verzameld. Het bijwonen van de avondmaalsdienst vult onze lamp door de jaren heen druppel voor druppel met olie. Vasten, gezinsgebed, huisonderwijs, beheersing van onze lichamelijke driften, verkondiging van het evangelie, bestudering van de Schriften — iedere handeling van toewijding en gehoorzaamheid is een druppel voor onze lamp. Vriendelijke daden, betalen van tiende en andere bijdragen, kuise gedachten en kuise gedrag, een huwelijk in het eeuwig verbond, kunnen ook alle een belangrijke bijdrage

leveren tot de olie waarmee we tegen middernacht onze lege lamp kunnen bijvullen.¹²

Zusters, het is belangrijk dat u olie in uw lamp heeft. Dan bent u, wanneer u tegen de Heer zegt: 'Hier ben ik, zend mij', daarop voorbereid en kunt u gezonden worden. We zijn allemaal door de hemel gezonden, maar wat we tot stand brengen in het werk van de Heer hangt in grote mate af van onze bereidheid en bekwaamheid.

Mijn getuigenis, gebaseerd op 59 jaar gezinsleven, is dat de deelname van mijn vrouw, Ruth, aan de ZHV ervoor gezorgd heeft dat ons gezin verrijkt is met spiritualiteit en harmonie. Deze door God geïnspireerde organisatie is niet alleen haar tot zegen, maar ook onze kinderen. In de ZHV kunt u de olie van uw lamp bijvullen. U zult er veel van de stabiliteit en kracht vinden die u nodig hebt om de stormen te doorstaan op uw reis over de levenszee.

In de eerste persconferentie die gehouden werd nadat president Hinckley tot president van de kerk was geordend en aangesteld, vroeg iemand de president of hij iets wilde zeggen over de zware taak van

moeders die hun aandacht moeten verdelen over hun baan en hun gezin. President Hinckley antwoordde: 'Doe uw best, en denk eraan dat het waardevolste bezit dat u in deze wereld hebt, de kinderen zijn die u op de wereld hebt gezet, en voor wier opvoeding en zorg u verantwoordelijk bent.'¹³ Ik herhaal dat vanavond. Doe uw best en help anderen beter te worden en hoger te reiken. Spreek uw aangeboren geestelijke gaven aan om anderen tot zegen te zijn. Dring met ons de verderfelijke invloeden van de wereld terug, die ons leven, ons gezin en de kerk binnendringen.

Moge de belofte van Nephi ten gunste van ons in vervulling gaan: '(...) en zij waren gewapend met gerechtigheid en met de macht Gods in grote heerlijkheid.'¹⁴ Ik geef u mijn getuigenis van de zegeningen die ik heb ontvangen dankzij de liefde van mijn vrouw, Ruth, mijn lieve moeder, engelachtige grootmoeders, onze dochters en kleindochters, en vele andere rechtschapen vrouwen. Dat doe ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

- ¹ *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, verzameld door Joseph Fielding Smith (1976), blz. 226.
- ² George Albert Smith, *Relief Society Magazine*, 1945, blz. 717; zie ook *History of the Church*, deel 4, blz. 607.
- ³ *History of the Church*, deel 5, blz. 25.
- ⁴ Zie IV 130:2.
- ⁵ Moroni 6:4.
- ⁶ Brief aan de spreker.
- ⁷ Brief van Brad Allen.
- ⁸ Spencer W. Kimball, "The Role of Righteous Women", *Ensign*, november 1979, blz. 103.
- ⁹ Noutelen Female Relief Society of Nauvoo, 28 april 1842.
- ¹⁰ IV 121:37; Hyrum M. Smith en Janne M. Sjodahl, *The Doctrine and Covenants Commentary*, gewijzigde editie (1951), blz. 759.
- ¹¹ 'De uitoefening van het priesterschap waardig', *Liabona*, juli 2002, blz. 60.
- ¹² *Faith Precedes the Miracle* (1972), blz. 255-256.
- ¹³ Transcriptie persconferentie, 13 maart 1995, met medewerking van de afdeling public relations, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
- ¹⁴ 1 Nephi 14:14.

Zij hebben ook tot ons gesproken

Verslag voor kinderen in de kerk van de 172ste algemene oktoberconferentie, gehouden op 5 en 6 oktober 2002

President Gordon B. Hinckley:

Denk eens aan de wonderbaarlijkheid ervan.

Dit is de herstelde Kerk van Jezus Christus. Wij zijn heiligen der laatste dagen. Wij getuigen dat de hemelen zijn geopend, dat de gordijnen zijn geopend, dat God heeft gesproken en dat Jezus Christus Zich heeft ver-toond, waarop het verlenen van god-delijk gezag is gevolgd.

Jezus Christus is de Hoeksteen van dit werk, en het is gebouwd op een 'fundament van (...) apostelen en profeten' (Efeziërs 2:20).

President Thomas S. Monson, eer-ste raadgever in het Eerste Presidium: Door de generaties en eeuwen heen is de boodschap van Jezus dezelfde gebleven. Tot Petrus en Andreas zei Hij op de oevers van het prachtige meer van Galilea: 'Volg Mij.' Filippus [...] kreeg de oproep: 'Volg Mij.' En jij en ik krijgen, als we maar luisteren, diezelfde uitnodiging: 'Volg Mij.'

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium: Ik

hoop dat we allemaal op 'de kleine locomotief' zullen lijken. Ze was niet zo groot. Ze was alleen gebruikt om te rangeren en was nog nooit over een berg geweest, maar was bereidwillig. Dat locomotiefje haakte zich aan de vastgelopen trein vast, pufte naar de top van de berg, tufte naar beneden en zei: 'Ik dacht wel dat ik het kon.' Allemaal moeten we bergen bestijgen die we nog nooit beklommen hebben.

Ouderling David B. Haight van het

Quorum der Twaalf Apostelen: God leeft. Hij is onze Vader. Ik getuig tot u dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, en dat de profet Joseph Smith de profet van de her-stelling was. President Hinckley is momenteel de geïnspireerde leider van deze kerk in de hele wereld. God zegene hem voor al wat hij doet (...) bij het voortleiden van dit werk.

Ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen: Hoewel wij in een 'roerige' tijd leven, kunnen wij in heilige plaatsen staan en niet worden bewogen. (Zie IV 45:32;

87:8.) Hoewel we leven in een tijd van geweld, kunnen we gemoedrust hebben die alle begrip te boven gaat. (Zie Filippenzen 4:7.) Er gebeuren nog steeds verwarrende dingen, maar net als Nephi kunnen wij toch weten dat God ons liefheeft.

(...) Natuurlijk kunnen we nog niet *meteen* weten wat dit allemaal betekent. Maar we kunnen *wél meteen* weten dat God ieder van ons kent en liefheeft!

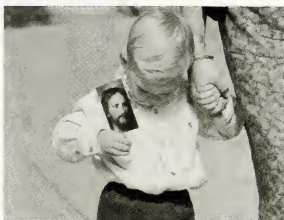
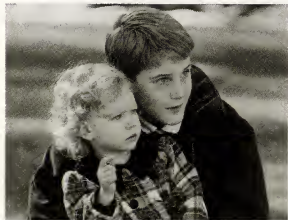
Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen:

Gehoorzame tiendebetaling sterkt ons geloof, en dat geloof geeft ons kracht in beproevingen, verdrinkingen en smarten op onze levensreis.

Ouderling Dieter F. Uchtdorf van

het Presidium der Zeventig: Ik heb geen voorouders onder de 19de-eeuwse pioniers. Toch voel ik mij, sinds ik lid van de kerk ben, nauw verwant aan die vroege pioniers die de vlakten zijn overgestoken. Zij zijn mijn geestelijke voorouders, net zoals zij dat zijn van elk ander lid van de kerk, ongeacht nationaliteit, taal of cultuur. Zij hebben niet alleen een heilige plek in her westen gevestigd, maar bovendien het geestelijke fundament voor de opbouw van Gods koninkrijk onder alle volken over de hele wereld.

Ouderling Robert K. Dellenbach van de Zeventig: De Heer vraagt ons om één zondag per maand te vasten door twee maaltijden over te slaan. Ons wordt gevraagd het geld dat wij op die twee maaltijden uitsparen aan de kerk te geven zodat mensen in nood daarmee geholpen kunnen worden. ■

Leringen voor onze tijd, 2003

Leringen voor onze tijd' vormt het lesmateriaal voor de vierde zondag van de maand in de Melchizedekse priesterschap en de ZHV. Hiervoor kiest het Eerste Presidium ieder jaar tien onderwerpen met leermiddelen uit. Hier volgen de onderwerpen met de leermiddelen voor het jaar 2003. Het ring-of-districts-presidium kiest ook twee onderwerpen uit.

De leerkracht kiest een of misschien twee leermiddelen uit die het beste passen bij de behoeften van de leden van de groep of het quorum; de leerkracht hoeft niet alle leermiddelen te gebruiken. De leid(st)ers en leerkrachten worden aangemoedigd om besprekingen op gang te brengen, niet een preek of een voordracht te houden. Ze moeten manieren bedenken om de leden van de groep of het quorum te stimuleren, zodat zij de beginselen die in de bespreking behandeld worden, in hun leven toe zullen passen. Ideeën voor de voorbereiding en het leiden van de bespreking in het quorum of de groep staan in *Onderwijzen — geen grotere roeping en Leidraad onderwijst*.

1. Hoop door middel van de Verzoening van Jezus Christus.

Matteüs 27:11–61; Lucas 22:39–46; Johannes 20:1–22; Alma 34:8–18; 42; IV 19:1–20. James E. Faust, 'Onze vurigste hoop is in de verzoening', *Liabona*, januari 2002, blz. 19–22.

Dallin H. Oaks, 'Het evangelie in ons leven', *Liabona*, juli 2002, blz. 36–39.

Joseph B. Wirthlin, "'Volg Mij'", *Liabona*, juli 2002, blz. 15–18.

'De verzoening', hoofdstuk 12 in *Evangeliebeginselen*.

2. Het doel van tiende en offergaven

Maleachi 3:8–12; IV 64:23; 119:1–4; 120:1.

Gordon B. Hinckley, 'Wij wandelen in geloof', *Liabona*, juli 2002, blz. 80–82.

Jeffrey R. Holland, "Als een besproeiende hof", *Liabona*, januari 2002, blz. 37–39.

'Tiende en offeranden', hoofdstuk 32 in *Evangeliebeginselen*.

3. Gebed

Matteüs 6:9–13; 7:7; Alma 7:23; IV 93:49.

Thomas S. Monson, 'Ze bidden en gaan', *Liabona*, juli 2002, blz. 54–57.

James E. Faust, 'De reddingslijn van het gebed', *Liabona*, juli 2002, blz. 62–69.

Henry B. Eyring, 'Gebed', *Liabona*, januari 2002, blz. 16–19.

'Persoonlijk en gezinsgebed', les 34 in *De vrouw in de kerk, deel B*.

4. Wees godsmoeds

Johannes 14:27; 16:33; 2 Nephi 4:16–35; 10:23; IV 78:17–22.

Gordon B. Hinckley, 'Wij zien op naar Christus', *Liabona*, juli 2002, blz. 101–102.

Thomas S. Monson, 'Dit is de tijd', *Liabona*, januari 2002, blz. 68–71.

M. Russell Ballard, 'De vrede in het koninkrijk', *Liabona*, juli 2002, blz. 98–101.

'Geloof in Jezus Christus', hoofdstuk 18 in *Evangeliebeginselen*.

5. Onze naasten liefhebben en versterken

Matteüs 22:35–40; Lucas 22:31–32; Mosiah 23:15; IV 88:123–125; 108:7.

Gordon B. Hinckley, 'Bukken om iemand anders op te richten', *Liabona*, januari 2002, blz. 60–67.

Boyd K. Packer, 'Kinderen', *Liabona*, juli 2002, blz. 7–10.

M. Russell Ballard, 'De leer van insluiting', *Liabona*, januari 2002, blz. 40–43.

'Liefde, naastenliefde en dienstbetoon', les 8 in *De vrouw in de kerk, deel A*.

6. In geloof wandelen

Hebreeë 11; Alma 32:16–23; Ether 12:4–22, 27.

Gordon B. Hinckley, 'Wij wandelen in geloof', *Liabona*, juli 2002, blz. 80–82.

David B. Haight, 'Het geloof van onze profeten', *Liabona*, januari 2002, blz. 24–27.

Russell M. Nelson, 'O, vast als een rotssteen', *Liabona*, juli 2002, blz. 83–86.

'Geloof in Jezus Christus', les 1 in *De vrouw in de kerk, deel A*.

7. Ons best doen voor de Heer

Matteüs 25:14–30; Mosiah 3:19; 5:12–13; IV 76:50–70.

James E. Faust, "'Een grote zaak'", *Liabona*, januari 2002, blz. 53–56.

Neal A. Maxwell, 'Uw handelen toewijden', *Liabona*, juli 2002, blz. 39–42.

Joseph B. Wirthlin, 'Stap voor stap', *Liabona*, januari 2002, blz. 27–30.

'Gods koninkrijk opbouwen', les 35 in

Priesterschapsplichten en zegeningen, deel B.

8. Niet snel verontwaardigd zijn

Lucas 15:11–32; 1 Korintiërs 12:1–27; 2 Nephi 26:24–28; 3 Nephi 11:28–30.

Thomas S. Monson, 'Verborgten wiggen', *Liabona*, juli 2002, blz. 19–22.

Jeffrey R. Holland, 'De andere verloren zoon', *Liabona*, juli 2002, blz. 69–72.

'Vergeving schenken en ontvangen', les 33 in *Priesterschapsplichten en zegeningen, deel B*.

9. Nieuwe leden sterken

Matteüs 25:31–46; Lucas 15; Mosiah 2:17.

Richard G. Scott, 'Volledige bekering maakt gelukkig', *Liabona*, juli 2002, blz. 26–28.

Henry B. Eyring, 'Oprechte vrienden', *Liabona*, juli 2002, blz. 29–32.

'Begeleiden: een taak van de priesterschap', les 10 in *Priesterschapsplichten en zegeningen, deel B*.

10. Met de Geest leven

Genesis 37; 39–45.

L. Tom Perry, 'Mannen in wie de Geest van God woont', *Liabona*, juli 2002, blz. 42–45.

Robert D. Hales, 'Uit de duisternis in zijn prachtige licht', *Liabona*, juli 2002, blz. 77–80.

'De gave van de Heilige Geest', les 4 in *De vrouw in de kerk, deel A*. ■

Bijeenkomsten ter verrijking van het persoonlijk en huishelijk leven*

Voor het organiseren van bijeenkomsten ter verrijking van het persoonlijk en huishelijk leven stelt u zorgvuldig de behoeften van de zusters vast. Als het toepasselijk is, zorgt u tijdens deze bijeenkomsten voor lessen om vaardigheden op het gebied van ouderschap en gezinsbetrekkingen te ontwikkelen. De *Leidraad voor het gezin* (31180 120) en de *Cursus gezinsverbouwingen* (35865 120) kunnen als hulpmiddel worden gebruikt. Ze zijn verkrijgbaar bij het distributiecentrum.

VOORDRACHTEN	THEMA'S EN IDEEËN VOOR MINIKLASSEN**
Geestelijke ontwikkeling (IV 88:63)	<ul style="list-style-type: none"> • Tempelwerk • Persoonlijk gebed en schriftstudie • Inachtneming van de sabbat (zie IV 59)
Huishoudelijke vaardigheden (Spreuken 31:27)	<ul style="list-style-type: none"> • Voedsel telen, bereiden en bewaren • Ordelijkheid en netheid thuis • De waarde van werken
Huwelijk en gezin (Maleachi 4:6; Mosiah 4:15)	<ul style="list-style-type: none"> • 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' (<i>De Ster</i>, oktober 1998, blz. 24). • Gezinsavond, gezinsgebed en schriftstudie • Opvoeding
Harmonieuze relaties (Mattheüs 5:38-44; 25:40)	<ul style="list-style-type: none"> • Communicatie en het oplossen van conflictsituaties • Bekering en vergeving • Doeltreffend leiderschap
Zelfredzaamheid (IV 88:119)	<ul style="list-style-type: none"> • Vooraardvorming en voorbereiding op noodsituaties • Opleiding en middelenbeheer • Gezondheid en hygiëne
Dienstbetoon (Spreuken 31:20; Mosiah 4:26)	<ul style="list-style-type: none"> • Familieleden en naasten dienen • In de kerk dienen • Dienstbetoonproject in de gemeenschap
Lichamelijke en emotionele gezondheid (Mosiah 4:27; IV 10:4)	<ul style="list-style-type: none"> • Lichaamsbeweging en goede voeding • Stressmanagement en ontspanning • Dankbaarheid en erkenning voor de zegeningen van de Heer
Algemene ontwikkeling en opleiding (IV 88:118; 130:18-19)	<ul style="list-style-type: none"> • Patriarchale zegens • Talenten en creativiteit ontplooien • Altijd leren
Alfabetisme (Daniël 1:17; Mozes 6:5-6)	<ul style="list-style-type: none"> • Evangeliekennis • Geschiedenis en getuigenissen op schrift • Onderwijs aan kleine kinderen, en kinderboeken
Cultuur en kunst (IV 25:12)	<ul style="list-style-type: none"> • Het belang van muziek in het gezin • Literatuur en de schone kunsten • Begrip voor andere culturen

*De 'Richtlijnen voor de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huishelijk leven' was een bijlage bij een brief van het Eerste Presidium, gedateerd 20 september 1999.

**Bronmateriaal voor de thema's van de miniklassen vindt men ook in deel A en B van *De vrouw in de kerk* (31113 120 en 31114 120), en in het lesboek *Evangeliebeginselen* (31110 120).

Hulpbronnen voor Äaronische priesterschap, lesboek 1

Voor gebruik in 2003, lessen 1-24

De volgende hulpbronnen kunnen als aanvulling op de lessen 1-24 gebruikt worden. Ze dienen niet ter vervanging van die lessen. Gelieve de lessen te geven in de volgorde waarin ze in het boek staan.

Het lesboek bevat geen speciale les voor Pasen. Als u op paaszondag een speciale paasles wilt geven, kunt u conferentietoespraken gebruiken, alsmede artikelen en lofzangen die over het leven en de zending van de Heiland gaan.

Les 1: Het priesterschap

Thomas S. Monson, 'Macht in het priesterschap', *Liabona*, januari 2000, blz. 58-61.

Jeffrey R. Holland, 'Heilig u', *Liabona*, januari 2001, blz. 46-49.

John H. Groberg, 'Priesterschapsmacht', *Liabona*, juli 2001, blz. 51-53.

Les 2: De roeping van een diaken

Thomas S. Monson, 'De plicht roept', *Liabona*, januari 2002, blz. 57-60.

Thomas S. Monson, 'Oproep tot dienen', *Liabona*, januari 2001, blz. 57-60.

Joseph B. Wirthlin, 'In het priesterschap groeien', *Liabona*, januari 2000, blz. 45-49.

Les 3: Het avondmaal rondnemen

David B. Haight, 'Het avondmaal van de Heer begrijpen', *De Ster*, maart 1989, blz. 8-14.

Peter B. Gardner, 'Meer dan woorden', *Liabona*, februari 2002, blz. 28-29.

Wayne B. Lynn, 'Te oud om het avondmaal rond te dienen?', *Liabona*, mei 2001, blz. 8-9.

Les 4: Vastengaven ophalen

Joseph B. Wirthlin, 'De wet van vasten', *Liabona*, juli 2001, blz. 88-91.

Earl C. Tingey, 'De weduwen van Zion', *Liabona*, juli 2000, blz. 74-76.

'Daar Gij mij veel gegeven hebt' (lofzang 151).

Les 5: Geloof in Jezus Christus

'Bijzondere getuigen van Christus', *Liabona*, april 2001, blz. 2-24.

Neal A. Maxwell, 'Ploegen in hope', *Liabona*, juli 2001, blz. 72-74.

'Christus is mijn Heer' (lofzang 90).

Les 6: De Heilige Geest

James E. Faust, 'Omgang met de Heilige Geest', *Liabona*, maart 2002, blz. 2-7.

Douglas L. Callister, 'De Geest van God zoeken', *Liabona*, januari 2001, blz. 38-39.

Daniel K. Judd, 'De geest van Christus: licht in duisternis', *Liabona*, mei 2001, blz. 18-22.

'Neem de Heil'ge Geest tot gids' (lofzang 203).

Les 7: Een grote verandering in ons hart

James E. Faust, 'Wederom geboren', *Liabona*, juli 2001, blz. 68-71.

Dallin H. Oaks, 'Opdracht tot wording', *Liabona*, januari 2001, blz. 40-43.

Spencer J. Condie, 'De neiging om voortdurend het goede te doen', *Liabona*, juni 2001, 14-21.

'Leid vriend'lijk Licht' (lofzang 66)

Les 8: Eer uw vader

Thomas S. Monson, 'Het gelovig gebed', *De Ster*, maart 1995, blz. 2-7.

Fraser Aumua en Laury Livsey, 'Zo vader, zo zoon', *Liabona*, september 2000, blz. 38-39.

'Als een hemel op aarde' (lofzang 194).

Les 9: Respect voor moeders en hun goddelijke taak

Richard G. Scott, 'De heiligheid van het vrouwzijn', *Liabona*, juli 2000, blz. 43-45.

Sheri L. Dew, 'Zijn wij niet allemaal moeder?', *Liabona*, januari 2002, blz. 112-114.

Dane M. Mullen, 'Tot elkaar komen', *Liabona*, mei 2001, blz. 44-46.

Les 10: Eenheid in het gezin

David B. Haight, 'Wees een sterke schakel', *Liabona*, januari 2001, blz. 23-25.

Donald L. Hallstrom, 'Cultiveer goede tradities', *Liabona*, januari 2001, blz. 34-35.

Camielle Call-Tarbet, 'Een briefje van Michael', *Liabona*, mei 2001, blz. 23.

'Als er liefde heerst' (lofzang 192).

Les 11: Gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt

Henry B. Eyring, 'Waaht met Mij', *Liabona*, juli 2001, blz. 44-47.

Kelly A. Harward, 'Niet echt alleen', *Liabona*, juni 2001, blz. 32-33.

'Houd van elkander' (lofzang 199).

Les 12: De profeet volgen

M. Russell Ballard, 'Gij moet zijn woord ontvangen', *Liabona*, juli 2001, blz. 79-82.

Dennis B. Neuenschwander, 'Hedendaagse profeten, zieners en openbaarders', *Liabona*, januari 2001, blz. 49-51.

'Komt, hoort naar eens profeten stem' (lofzang 21).

Les 13: Ieder lid een zending

David B. Haight, 'Je zending — een geestelijk avontuur', *Liabona*, oktober 2001, blz. 12-16.

M. Russell Ballard, 'Dit is de tijd', *Liabona*, januari 2001, blz. 88-91.

Jeffrey R. Holland, "'Gij zult mijn getuigen zijn'", *Liabona*, juli 2001, blz. 15-17.

'Komt, alle zonen Gods' (lofzang 202).

Les 14: Anderen dienen

Gordon B. Hinckley, 'Bukken om iemand anders op te richten', *Liabona*, januari 2002, blz. 60-67.

L. Tom Perry, 'Leren dienen', *Liabona*, mei 2002, blz. 10-19.

Jorge Flores, 'De wil om zich te verheffen', *Liabona*, mei 2001, blz. 26-28.

Huang Syi-hua, 'Dienen waar ik kan', *Liabona*, augustus 2001, blz. 44-45.

Les 15: Eenheid in de priesterschap

Gordon B. Hinckley, 'Vreest niet goed te doen', *Liabona*, februari 2000, blz. 2-5.

Dallin H. Oaks, 'Het gewichtigste van de wet', *Liabona*, maart 2000, blz. 14-22.

John K. Carmack, 'Eén in liefde en getuigenis', *Liabona*, juli 2001, blz. 92-94.

Les 16: Naastenliefde
Thomas S. Monson, 'Barmhartigheid', *Liabona*, juli 2001, blz. 18-21.

Roger Terry, 'Eén van deze mijn minste broeders', *Liabona*, december 2000, blz. 18-24.

Hildo Rosillo Flores, 'Een visgerecht', *Liabona*, oktober 2000, blz. 30-32.

'U wil ik volgen, Heer' (lofzang 153).

Les 17: Dagboeken

'Om de wereld te overwinnen', *Liabona*, september 2000, blz. 26-27.

Les 18: Het woord van wijsheid

Gordon B. Hinckley, 'Onze Goliats overwinnen', *Liabona*, februari 2002, blz. 2-6.

Jeni Willardson, 'Ik hoorde er niet bij', *Liabona*, november 2001, blz. 31.

Brad Wilcox, 'Een gevaarlijke vraag', *Liabona*, mei 2000, blz. 32-35.

'Kies toch goed' (lofzang 162).

Les 19: Het overwinnen van verzoeken

Neal A. Maxwell, 'Het geruk en getrek van de wereld', *Liabona*, januari 2001, blz. 43-46.

John B. Dickson, 'Als het leven moeilijker wordt', *Liabona*, mei 2002, blz. 28-31.

Richard C. Edgley, 'Satans zak vol snippen', *Liabona*, januari 2001, blz. 52-53.

'O zoete ure van gebed' (lofzang 98).

Les 20: Onze keuzevrijheid goed gebruiken

James E. Faust, 'De innerlijke vijand', *Liabona*, januari 2001, blz. 54-57.

Glenn L. Pace, 'Stap niet uit', *Liabona*, maart 2002, blz. 26-27.

F. Renzo Busche, 'Vrijheid "van" of vrijheid "om"', *Liabona*, januari 2001, blz. 97-99.

Les 21: Reine gedachten: fatsoenlijke taal

Gordon B. Hinckley, "'Trouw aan 't geloof'", *Liabona*, september 1996, blz. 2-10.

'Karaktervorming: inspirerende gedachten van David O. McKay', *Liabona*, september 2001, blz. 40-41.

Robert Lee 'Rocky' Crockrell, 'Mijn vriend "Milkshake"', *Liabona*, mei 2002, blz. 36-37.

'Wat kan ik doen als ik op school grove taal hoor?', *Liabona*, februari 2002, blz. 25-27.

Les 22: Onze verbonden zijn een richtsnoer voor onze handelingen

Robert D. Hales, 'Het doopverbond: in het koninkrijk en van het koninkrijk zijn', *Liabona*, januari 2001, blz. 6-9.

Dennis B. Neuenschwander, 'Verordeningen en verbonden', *Liabona*, november 2001, blz. 16-23.

Keith B. McMullin, 'Een uitnodiging met een belofte', *Liabona*, juli 2001, blz. 75-77.

Les 23: Bid om leiding

Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liabona*, april 2001, blz. 30-41.

Henry B. Eyring, 'Gebed', *Liabona*, januari 2002, blz. 16-19.

Henry B. Eyring, 'In mijn hart gegript', *Liabona*, januari 2001, blz. 99-102.

Les 24: Bekering waarin Christus centraal staat

James E. Faust, 'Onze vurigste hoop is in de verzoening', *Liabona*, januari 2002, blz. 19-22.

Richard G. Scott, 'Het pad naar vrede en vreugde', *Liabona*, januari 2001, blz. 31-33.

Jay E. Jensen, 'Weet jij hoe je je bekeert?', *Liabona*, april 2002, 14-17.

Hulpbronnen voor Jongevrouwen, lesboek 1

Voor gebruik in 2003, lessen 1-24

De volgende hulpbronnen kunnen als aanvulling op de lessen 1-24 gebruikt worden. Ze dienen niet ter vervanging van die lessen.

Gelieve de lessen in volgorde te geven. Het lesboek bevat geen speciale les voor Pasen. Als u op paaszondag een speciale paasles wilt geven, kunt u conferentietoespraken gebruiken, alsmede artikelen en lofzangen die over de verzoening, de opstanding en het leven en de zending van de Heiland gaan.

Les 1: Een dochter van God

James E. Faust, "Wat het inhoudt een dochter van God te zijn", *Liabona*, januari 2000, blz. 120-124.

'Bedenk wie je bent', *Liabona*, juni 2001, blz. 46-47.

'Ik ben een kind van God' (lofzang 195).

Les 2: Jezus Christus, de Heiland

'Bijzondere getuigen van Christus', *Liabona*, april 2001, blz. 2-24.

James E. Faust, 'Onze vurigste hoop is in de verzoening', *Liabona*, januari 2002, blz. 19-22.

Neal A. Maxwell, 'Getuigen van de grote en heerlijke verzoening', *Liabona*, april 2002, blz. 6-13.

Les 3: Het voorbeeld van Jezus Christus volgen

L. Tom Perry, 'Discipelschap', *Liabona*, januari 2001, blz. 72-74.

Carol B. Thomas, 'Opoffering — een eeuwige investering', *Liabona*, juli 2001, blz. 77-79.

Ken Merrell, 'De bezoeker', *Liabona*, november 2001, blz. 46-47.

'U wil ik volgen, Heer' (lofzang 153).

Les 4: Het gezelschap van de Heilige Geest verkrijgen

James E. Faust, 'Omgang met de Heilige Geest', *Liabona*, maart 2002, blz. 2-7.

Sharon G. Larsen, 'Jouw celestiale gids', *Liabona*, juli 2001, blz. 104-106.

Daniel K. Judd, 'De geest van Christus: licht in duisternis', *Liabona*, mei 2001, blz. 18-22.

Les 5: De vreugde van ons goddelijk potentieel ontdekken

James E. Faust, 'Wie denk je dat je bent? — Boodschap voor jongeren', *Liabona*, juni 2001, blz. 2-7.

Hugh B. Brown, 'Het krentenboompje', *Liabona*, maart 2002, blz. 22-24.

Margaret D. Nadauld, 'De vreugde van het vrouwzijn', *Liabona*, januari 2001, blz. 17-19.

'O mijn Vader' (lofzang 190).

Les 6: Nu al vreugde hebben

James E. Faust, 'Onze zoektocht naar geluk', *Liabona*, oktober 2000, blz. 2-8.

Richard G. Scott, 'Het goede doen', *Liabona*, maart 2001, blz. 10-17.

Marlin K. Jensen, 'Hoe je gelukkig kunt worden', *Liabona*, augustus 2000, blz. 20-23.

Les 7: Huishoudelijke vaardigheden

Thomas S. Monson, 'Kenmerken van een gelukkig gezin', *Liabona*, oktober 2001, blz. 2-9.

Marvin J. Ashton, 'Leidraad voor de gezinsfinanciën', *Liabona*, april 2000, blz. 42-47.

Virginia U. Jensen, 'Verrijking van het persoonlijk en huuselijk leven', *Liabona*, januari 2000, blz. 114-117.

Les 8: Onze houding ten aanzien van onze goddelijke taken

Gordon B. Hinckley, 'Hoe word ik de soort vrouw waarvan ik droom?', *Liabona*, juli 2001, blz. 112-115.

James E. Faust, 'Vrouwzijn: de meest eervolle plaats', *Liabona*, juli 2000, blz. 116-119.

Elaine L. Jack, 'Een balsem in Gilead', *De Ster*, januari 1996, blz. 82-84.

Les 9: Onze ouders eren

Russell M. Nelson, 'Luisteren om te leren', *De Ster*, juli 1991, blz. 22-24.

Vaughn J. Featherstone, 'Een schakel houdt stand', *Liabona*, januari 2000, blz. 15-18.

Denalee Chapman, 'De drie vragen', *Liabona*, november 2000, blz. 46-47.

Les 10: Gezinsleden steunen

Thomas S. Monson, 'Handen', *De Ster*, maart 1991, blz. 2-7.

Camielle Call-Tarbet, 'Een briefje van Michael', *Liabona*, mei 2001, blz. 23.

Tammy Munro, 'Samen lezen met Ben', *Liabona*, mei 2000, blz. 10-12.

Les 11: Volwassen en zelfstandig worden, deel 1

Russell M. Nelson, 'Op weg naar volmaking', *De Ster*, januari 1996, blz. 78-81.

Lance B. Wickman, 'Jouw toekomst', *Liabona*, november 2000, blz. 22-24.

Lara Bangerter, 'Man van mijn dromen', *Liabona*, februari 2002, blz. 46-47.

Les 12: Volwassen en zelfstandig worden, deel 2

Richard G. Scott, 'In kennis toenemen en er verstandig mee omgaan', *Liabona*, augustus 2002, blz. 12-19.

Spencer J. Condie, 'De neiging om voortdurend het goede te doen', *Liabona*, juni 2001, 14-21.

Becky Prescott, 'Altijd mijn vriend', *Liabona*, mei 2001, blz. 47.

Les 13: Priesterschapdragers steunen

James E. Faust, 'Het overvloedige leven vinden', *Liabona*, november 2000, blz. 2-6.

M. Russell Ballard, "'Gij moet zijn woord ontvangen'", *Liabona*, juli 2001, blz. 79-82.

Dennis B.

Neuenschwander, 'Hedendaagse profeten, zieners en openbaarders', *Liabona*, januari 2001, blz. 49-51.

Les 14: De patriarchale orde thuis

Russell M. Nelson, "'Uw eigen huis in orde brengen'", *Liabona*, januari 2002, blz. 80-83.

Jeffrey R. Holland, 'De handen van de vaders', *De Ster*, juli 1999, blz. 16-19.

H. David Burton, 'Het priesterschap eren', *Liabona*, juli 2000, blz. 46-48.

Les 15: Het Melchizedekes priesterschap

Thomas S. Monson, 'Macht in het priesterschap', *Liabona*, januari 2000, blz. 58-61.

Algemene presidiums van de hulporganisaties

ZONDAGSSCHOOL

Thomas S. Monson, 'De priesterschap — machtig leger van de Heer', *De Ster*, juli 1999, blz. 56–59.

John H. Groberg, 'Priesterschapsmacht', *Liabona*, juli 2001, blz. 51–53.
Les 16: Vrouwen en priesterschapdraggers

Russell M. Nelson, 'Onze heilige taak om de vrouw te eren', *De Ster*, juli 1999, blz. 45–48.

Richard G. Scott, 'De heiligheid van het vrouwzijn', *Liabona*, juli 2000, blz. 43–45.

Sheri L. Dew, 'Het is voor een man noch een vrouw goed dat zij alleen zijn', *Liabona*, januari 2002, blz. 13–15.

Les 17: Het doel van verbodningen

Robert D. Hales, 'Het doopverbod: in het koninkrijk en van het koninkrijk zijn', *Liabona*, januari 2001, blz. 6–9.

Dennis B. Neuenschwander, 'Verbodningen en verbodden', *Liabona*, november 2001, blz. 16–23.

Keith B. McMullin, 'Een uitnodiging met een belofte', *Liabona*, juli 2001, blz. 75–77.

Les 18: Het tempelhuwelijk — een vereiste voor het eeuwig gezin

Boyd K. Packer, 'De heilige tempel', *De Ster*, juni 1992, blz. 14–23.

Rebecca Armstrong en Elyssa Renee Madsen, 'Voor eeuwig & drie dagen', *Liabona*, augustus 2001, blz. 6–7.

Alfonso Castro Vázquez, 'Ik wil een eeuwig gezin', *Liabona*, augustus 2000, blz. 26–28.

'Ons gezin kan eeuwig zijn' (lofzang 204).

Les 19: Persoonlijke verslagen

Dallin H. Oaks, 'In wijsheid en orde', *De Ster*, december 1989, blz. 18–23.

Rayo M. Tuason, 'Toen de Heer mijn ogen opendeend',

Liabona, juni 2000, blz. 30–31.

Les 20: Geef wat vezelf aan anderen

Gordon B. Hinckley, 'Bukken om iemand anders op te richten', *Liabona*, januari 2002, blz. 60–67.

M. Russell Ballard, 'De leer van insluiting', *Liabona*, januari 2002, blz. 40–43.

Mary Ellen Smoot, 'Wij zijn middelen in Gods hand', *Liabona*, januari 2001, blz. 104–107.

'Daar Gij mij veel gegeven hebt' (lofzang 151).

Les 21: Een goed voorbeeld beïnvloedt andere mensen

Jeffrey R. Holland, 'Gij zult mijn getuigen zijn', *Liabona*, juli 2001, blz. 15–17.

Carlos Pérez, 'De kracht van het voorbeeld', *Liabona*, februari 2001, blz. 46–47.

'Elk die ons leven hier verrijkt' (lofzang 191).

Les 22: Bekering

Richard G. Scott, 'Het pad naar vrede en vreugde', *Liabona*, januari 2001, blz. 31–33.

Jay E. Jensen, 'Weet jij hoe je je bekeert?', *Liabona*, april 2002, 14–17.

'Het offer van de Heiland waarderen', *Liabona*, juni 2001, blz. 26–27.

'O, kom tot Jezus' (lofzang 85).

Les 23: Vergeving

James E. Faust, 'Wederom geboren', *Liabona*, juli 2001, blz. 68–71.

Boyd K. Packer, 'De hand van de Meester', *Liabona*, juli 2001, blz. 25–28.

Richard C. Edgley, 'Zie de mens', *Liabona*, januari 2000, blz. 49–51.

Les 24: Gebed en meditatie

Henry B. Eyring, 'Gebed', *Liabona*, januari 2002, blz. 16–19.

Henry B. Eyring, 'In mijn hart gegrift', *Liabona*, januari 2001, blz. 99–102.

Yessika Delfin Salinas, 'Bid voor uw vijanden', *Liabona*, september 2000, blz. 8–10. ■

Ouderling John H. Groberg
Eerste raadgever

Ouderling Cecil O. Samuelson jr.
President

Ouderling Val R. Christensen
Tweede raadgever

JONGEMANNEN

Ouderling Glenn L. Pace
Eerste raadgever

Ouderling F. Melvin Hammond
President

Ouderling Spencer J. Condie
Tweede raadgever

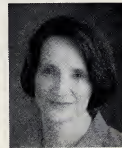
ZUSTERSHULPVERENIGING

Zuster Kathleen H. Hughes
Eerste raadgester

Zuster Bonnie D. Parkin
Presidente

Zuster Anne C. Pingree
Tweede raadgester

JONGEVROUWEN

Zuster Julie B. Beck
Eerste raadgester

Zuster Susan W. Tanner
Presidente

Zuster Elaine S. Dalton
Tweede raadgester

JEUGDWERK

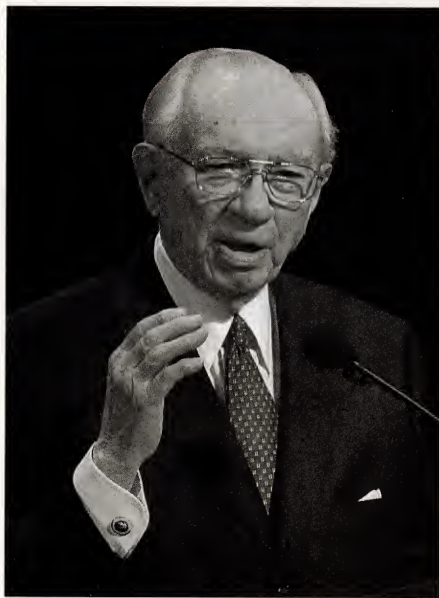
Zuster Sydney S. Reynolds
Eerste raadgester

Zuster Coleen K. Menlove
Presidente

Zuster Gayle M. Clegg
Tweede raadgester

President Gordon B. Hinckley heeft tijdens de algemene conferentie enkele beleidswijzigingen aangekondigd.

Nieuwe leiders geroepen, beleid aangekondigd

In uitzendingen van de algemene conferentie, die een groter percentage kerkleden bereikten dan ooit tevoren, heeft president Gordon B. Hinckley beleidswijzigingen aangekondigd en hebben de kerkleden steun verleend aan een nieuw algemeen jongevrouwenpresidium, enkele nieuwe algemene autoriteiten en nieuwe leden van het Presidium der Zeventig en het algemeen zondagsschoolpresidium.

De 172de algemene oktoberconferentie is als eerste algemene conferentie uitgezonden in delen van Azië, Australië, Oost-Europa en het zuiden van Oceanië. Meer dan vijfduizend kerkgelovigen zijn nu uitgerust om uitzendingen van de kerk te ontvangen, wat negentig procent van de kerkleden in de gelegenheid stelt om satellietuitzendingen van algemene conferenties bij te wonen. Daarnaast waren de bijeenkomsten live via het internet te volgen.

Tijdens de oktoberconferentie van 2002 is er een nieuw algemeen jongevrouwenpresidium gesteund. Zuster Susan W. Tanner is geroepen als algemeen presidente van de jongevrouwenorganisatie. Zuster Julie B. Beck is geroepen als eerste raadgeefster en zuster Elaine S. Dalton als tweede raadgeefster.

Zuster Margaret D. Nadauld en haar raadgeefsters, Carol B. Thomas en Sharon G. Larsen, zijn ontheven uit het algemeen jongevrouwenpresidium.

Er zijn vijf nieuwe algemene autoriteiten geroepen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: de ouderlingen Craig C. Christensen, James M. Dunn, Daryl H. Garn, D. Rex Gerratt en Spencer V. Jones.

De ouderlingen Richard D. Allred, Athos M. Amorim, L. Edward Brown, Earl M. Monson en Jerald L. Taylor zijn ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Er zijn ook 21 van de gebiedszeventig ontheven. Van de ontheven broeders waren er elf werkzaam in de Verenigde Staten, en de rest in Argentinië, Australië, Bolivia, Brazilië, Engeland, Duitsland, Japan, Korea, Peru en Uruguay.

Ouderling Dieter F. Uchtdorf is steun verleend als lid van het Presidium der Zeventig en ouderling Val R. Christensen als tweede raadgever in het algemeen zondagsschoolpresidium. Ouderling Ben B. Banks van de Zeventig is emeritus algemeen autoriteit geworden en

is ontheven uit het Presidium der Zeventig. En ouderling Richard J. Maynes is ontheven als tweede raadgever in het algemeen zondagsschoolpresidium om andere taken op zich te nemen.

Tijdens de priesterschapsbijeenkomst heeft president Hinckley enkele beleidswijzigingen aangekondigd en andere beleidspunten en gebruiken nog eens onderstreept. In het besef wat een zware last priesterschapsleiders te dragen hebben, heeft president Hinckley aangekondigd dat tempelaanbevelingen per 1 november twee jaar geldig zijn in plaats van één jaar, waarmee de tijd die leiders aan aanbevelingsgesprekken besteden, wordt vermindert.

Hij heeft bovendien aangekondigd dat het afscheid van zendelingen beperkt wordt tot het houden van een toespraak in de avondmaalsdienst, en dat familieleden van de vertrekkende zending niet meer betrokken worden bij het plannen van de dienst, noch eraan deelnemen. President Hinckley heeft de leden eraan herinnerd dat het wordt afgeraden om een open huis te houden voor een vertrekkende zending.

Verder heeft president Hinckley leidinggevenden in de samenleving gevraagd om rekening te houden met de wens van de kerkleden om gezinsavond te houden, door op maandagavond geen schoolactiviteiten of andere evenementen te plannen. Daarnaast heeft hij zich uitgesproken tegen schulden, onzedelijkheid en kinder mishandeling. ■

Ouderling Craig C. Christensen

van de Zeventig

Ons gezin gebruikt een acroniem dat we hebben afgeleid van Alma 32:28: GOED — Geestelijke Oefening Elke Dag', zegt ouderling Craig C. Christensen, onlangs gesteund als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Oefening maakt een belangrijk deel uit van het leven van ouderling Christensen. Op het gebied van lichamelijke oefening is het gezin erg actief — ze gaan bijvoorbeeld graag samen op vakantie scubaduiken. Maar ouderling Christensen, zijn vrouw, Debora, en hun vier kinderen krijgen ook geestelijke oefening door gezinsdevotionals en gezamenlijke schriftstudie. Bovendien heeft ouderling Christensen zijn eigen manier om zich geestelijk te ontwikkelen. 'In de loop van de tijd', zegt hij, 'ben ik door die overpeinzing en schriftstudie sterker geworden en heb ik een krachtiger getuigenis gekregen.'

Ouderling Christensen is op 18 maart 1956 in Salt Lake City geboren in het gezin van Sheron Glen Christensen en

Colleen Cloward Christensen. Zijn ouderlijk gezin verhuisde naar Concord (Californië) voordat hij op de school de middenbouw bereikt had. Hij ging later als student terug naar Utah om Amerikaans football te spelen voor de Brigham Young University.

'Voordat ik op zending ging naar Chili concentreerde ik me helemaal op football', zegt ouderling Christensen. 'Maar toen ik op zending ging, veranderde dat volledig. Daardoor ging ik mensen liefhebben en kreeg ik het verlangen om ze echt te dienen.'

Hij trad op 28 maart 1978 in de Salt Lake-tempel in het huwelijk met Debora Jones — 'mijn voorbeeld in het naleven van het evangelie' — en studeerde boekhouden en bedrijfsconomie. Als eigenaar van enkele autodealerbedrijven leeft hij volgens 'het beginsel van integriteit en dat ook aan anderen leren'.

Hij leerde dat beginsel van mensen die een voorbeeld voor hem waren, zoals zijn vader, die tevens zijn bisschop en ringpresident was; zijn broer; en zijn zendingspresident.

Die mensen hebben hem mede voorbereid op zijn roeping als bisschop, zendingspresident en als een van de gebiedszeventigen. Door die voorbeelden en ervaringen, zegt ouderling Christensen, 'heb ik geleerd dat de Geest ons, en de mensen die wij onderwijzen, echt iets leert. In elke roeping moeten we kijken wat de Heer wil dat wij doen.' ■

Ouderling James M. Dunn

van de Zeventig

Net als zoveel anderen heb ik mijn getuigenis dag in dag uit, steen voor steen, opgebouwd', merkt ouderling James M. Dunn op. Broeder Dunn is onlangs geroepen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. 'De geestelijke aansporingen die ik als jonge jongen voelde, zijn in de loop der tijd sterker geworden doordat ik me dienstbaar opstelde en deed wat mij was geleerd dat goed was.'

Ouderling Dunn, die op 16 april 1940 in Pocatello (Idaho) is geboren in het gezin van Billy E. Dunn en Melba Meyers Dunn, groeide samen met zijn vier broers en een zus op in Salt Lake City, waardoor hij 'alle kansen en zegeningen had die een kind in de kerk maar kon hebben'.

Na een zending in Uruguay trad ouderling Dunn op 7 augustus 1963 in de Salt Lake-tempel in het huwelijk met Sandra (Penny) Barker. Hij bewonderde en respecteerde Penny al sinds ze in het voorgezet onderwijs samen hadden gewerkt als klassenvertegenwoordigers.

In de begintijd van hun huwelijk was ouderling Dunn officier in de National Guard van Utah, haalde hij een graad in Latijns-Amerikaanse vakken aan de Brigham Young University, en rondde hij aan de University of Utah een rechtenstudie af.

In zijn veelzijdige beroep als advocaat en strafpleiter kwam ouderling Dunn erachter dat een cliënt minder hebben, of wat minder uren in rekening brengen, kleine offers waren om te brengen voor zijn activiteiten in de kerk, waaronder roepingen als hogeraadslid, bisschop, ringpresident, zendingspresident en als een van de gebiedszeventigen.

Als vader van zes dochters zegt hij: 'Ik heb een bijzonder leven; dochters en hun vader hebben een unieke band.' Die band werd nog sterker toen zijn gezinsleden hem vergezelden naar Colombia, waar hij werkzaam was als zendingspresident. Toen hij met zijn vrouw en dochters terugkeerde naar huis, spraken ze allemaal vloeiend Spaans en waren ze geestelijk sterker geworden.

Toen hij zijn nieuwe roeping kreeg, merkte ouderling Dunn op: 'Je vraagt je wel eens af waarom deze dingen gebeuren, hoe het leven er de komende jaren uit zal zien. Maar van vorige roepingen weet ik dat het een grote zending zal zijn om dit te doen. In de loop der jaren is de kerk de grondslag geworden van al het goede in mijn gezin en mijn leven.' ■

Ouderling Daryl H. Garn

van de Zeventig

Toen Daryl H. Garn op zending was in het westen van Canada, legde zijn zendingspresident een bezoek af aan zijn werkgebied. Ouderling Garn had zijn zendingspresident nog niet zo vaak gesproken. En vanwege de uitgestrektheid van het zendingsgebied was dit een bijzondere gelegenheid.

'Toen president Arave zijn getuigenis besloot, zei hij dat hij die dingen beter wist dan wat dan ook', herinnert ouderling Garn zich, 'en de Geest getuigde tot mij dat het waar was, dat je geestelijke zaken net zo goed kon weten als wat dan ook — of beter.'

Vanaf die dag heeft ouderling Garn, die in oktober is gestuurd als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, telkens weer ervaren dat het getuigenis van zijn zendingspresident waar was. Hij herinnert zich dat hij enkele jaren later een ringconferentie in Ohio bijwoonde en dat de Geest hem influisterde dat hij als lid van de bisschop geroepen zou worden. Hij was nog maar twee weken eerder aan zijn studie tandheelkunde

begonnen, maar diezelfde dag nog maakte president Spencer W. Kimball (1895–1985), destijds lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, de roeping officieel.

'Ouderling Kimball zei: "Broeder Garn, de Heer heeft u hiervoor geroepen. Als u de juiste prioriteiten stelt, zal Hij u zegenen", herinnert ouderling Garn zich. Hij vindt dat hij in alle aspecten van zijn leven steun heeft ondervonden doordat hij jiverig gewerkt heeft in zijn roepingen als bisschop, ringpresident, jongemannenpresident, hogeraadslid en als een van de gebiedszeventigen.

Zijn vrouw, Irene, zegt dat hij altijd bereid is de Heer voorrang te geven, en dat hij op elke roeping en elk verzoek om hulp — of het nu gaat om thuis helpen of een wijk leiden — reageert met een inschikkelijk 'Dat doe ik met plezier!'

Ouderling Garn is op 28 december 1938 in Tremonton (Utah) geboren in het gezin van Uel Garn en Lolita Hodges Garn. Hij is op 19 december 1961 in de Logantempel in het huwelijk getreden met Irene Hall. Ze hebben zes kinderen en negentien kleinkinderen. Toen de kinderen nog opgroeiden, woonden ze in Mesa (Arizona). ■

Ouderling D. Rex Gerratt

van de Zeventig

Ouderling D. Rex Gerratt is op 5 oktober 2002 gestuurd als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. 'Ik heb nog nooit een roeping gekregen waarvan ik meende dat ik die aankon, maar ik weet dat de Heer hen die Hij roept, voorbereidt en helpt', zegt ouderling Gerratt, boer en melkveehouder uit Idaho, met vriendelijke stem. 'Ik heb altijd elke roeping aanvaard, maar heb mijn hemelse Vader gesmeekt me te helpen om een doeltreffende dienstknecht van Hem te zijn.'

Ouderling Gerratt is op 9 april 1936 geboren in Heyburn (Idaho) in het gezin van Donald Wayne Gerratt en Ann Bailey Gerratt. Hij is opgegroeid in het nabijgelegen Burley, waar hij samen met zijn vader en broer een boerderij had. Hij is in 1955 in de Idaho Falls-tempel in het huwelijk getreden met zijn jeugdvriendin, Marjorie Crane. Zij hebben negen kinderen en 35 kleinkinderen.

'Ik herinner me dat onze kinderen en ik vaak 's morgens met onze hond op de veranda achter het huis zaten,

waar we laarzen aantrokken om onze dagelijkse karweitjes te doen', herinnert ouderling Gerratt zich. 'Uiteraard zijn mijn vrouw en ik bezorgd om onze kinderen, maar we hebben groot vertrouwen in ze omdat ze allemaal weten dat ze hard moeten werken en ze allemaal een getuigenis van het evangelie hebben.'

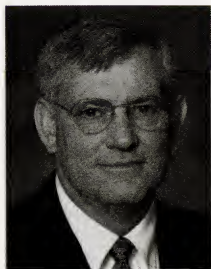
Hard werken in zijn beroep en in de samenleving hebben ouderling Gerratt erbetonen opgeleverd, want hij is opgenomen in de Idaho Dairy Hall of Fame en de Southeastern Idaho Livestock Hall of Fame. Hij is ook een keer uitgeroepen tot natuurbeschermend boer van het jaar.

In de kerk is hij onder meer een van de gebiedszeventigen geweest, zendingspresident, regionaal vertegenwoordiger, ringpresident, ringadministrateur, bisschop, wijkadministrateur en huisonderwijzer. Mede door die roepingen heeft hij geleerd dankbaar en ootmoedig te zijn.

'Als we beseffen hoeveel zegeningen we ontvangen van onze hemelse Vader, en dat we echt door zijn levende profet geleid worden', zegt ouderling Gerratt, 'moeten we erg dankbaar zijn en besluiten ons uiterste best te doen in elke taak die we in de kerk krijgen.' ■

Ouderling Spencer V. Jones

van de Zeventig

Laten we allemaal gaan. Laten we ervoor zorgen dat de bisschop flauwvalt. Laten we allemaal ons getuigenis geven.' Dat was de uitdaging die de jonge Spencer V. Jones zijn medediakenen gaf. Het was tevens een cruciaal moment in de ontwikkeling van zijn getuigenis. 'De maand daarvoor zat ik nog te grinniken om mensen die huildden bij het geven van hun getuigenis, want dat begreep ik eigenlijk niet, maar toen ik die dag zelf mijn getuigenis gaf, brak ook ik in tranen uit', herinnert ouderling Jones zich. 'Ik ben dat moment nooit vergeten omdat er iets heel bijzonders gebeurt als de ene geest tot de andere geest spreekt.'

Ouderling Jones, die onlangs is gesteed als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, is op 17 september 1945 geboren in Safford (Arizona), in het gezin van Virgil Jones en Nellie Baker Jones. Hij groeide als boerenzoon op in de kleine kerkelijke gemeenschap Virden (New Mexico), waar het kerkgebouw het centrum van alle activiteiten was. 'We

noemden bijna iedereen in het dorp tante en oom — zelfs als ze geen familie waren — en iedereen zorgde voor iedereen alsof ze het wél waren.'

Na zijn zending in het zendingsgebied Argentinië-Noord ging ouderling Jones naar de Brigham Young University, waar hij na een studie aan de agrarische faculteit een graad haalde. Op een dansavond die de Arizona Club op de campus hield, maakte hij kennis met Joyce Elizabeth Mathews. Ze traden op 3 juni 1968 in het huwelijk. Toen hij afgestudeerd was, verhuisden ze naar Gallup (New Mexico). Ouderling Jones heeft voor veel verschillende bedrijven gewerkt, waaronder een meubelbedrijf en een veehouderij. Ouderling Jones en zijn vrouw hebben drie kinderen en acht kleinkinderen.

Ouderling Jones legt uit dat elke taak hem tot zegen is geweest en hem heeft voorbereid op verdere taken in het koninkrijk van de Heer. Hij heeft veel van elke roeping geleerd, of dat nu was als jongemannenpresident, raadgever van de bisschop, bisschop, seminarieleerkracht, zendingspresident, gebiedssecretaris, of als een van de gebiedszeventigen. 'Elke roeping is een springplank en een ervaring waar je wat van leert', zegt hij. 'Je groeit stap voor stap.' ■

Susan Winder Tanner

Algemeen jongevrouwenpresidente

Susan W. Tanner heeft zowel op wijk- als op ringniveau in het jeugdwerk, de jongevrouwen en de ZHV gewerkt, en ziet daardoor wat die organisaties met elkaar verbindt.

'De kleine meisjes leren "Ik ben een kind van God". Dan komen ze toe aan "Wij zijn dochters van onze hemelse Vader, die van ons houdt, en wij houden van Hem." Dan komen we bij "De liefde vergaat nimmermeer", en we krijgen het gevoel dat we door liefde omgevoerd worden', zegt ze. 'Ik vind dat al die stadia een volmaakte eenheid vormen, waarbij de blik en de mogelijkheden verruimd worden bij het opgroeien.'

Zuster Tanner, de pas geroepen algemeen jongevrouwenpresidente, meent dat het haar taak is om jongevrouwen begrip bij te brengen van de plek die zij innemen in het plan van onze hemelse Vader.

Zuster Tanner is op 10 januari 1953 geboren in Granger (Utah) in het gezin van Barbara Woodhead Winder en Richard W. Winder,

op een grote melkveehouderij. Ze heeft aan de Brigham Young University een graad gehaald in de geesteswetenschappen. Daar maakte ze kennis met John S. Tanner. Ze traden op 3 september 1974 in de Salt Lake-tempel in het huwelijk. Zuster Tanner werd huisvrouw en pianolerares. Het echtpaar Tanner woont in Provo en heeft vijf kinderen en drie kleinkinderen.

Toen ze in Brazilië woonden, waar haar man in het kader van het Fulbright uitwisselingsprogramma naartoe was gegaan als hoogleraar, begon zuster Tanner zich te interesseren voor het jongevrouwenprogramma. Haar twee oudste dochters leerden het jongevrouwenprogramma in het Portugees. 'Ik wilde het samen met ze leren', zegt ze. 'Toen ik het thema uit het hoofd begon te leren, raakte de boodschap mij diep. Ik ben een dochter van mijn hemelse Vader en Hij houdt van mij. En omdat ik dat weet, houd ik van Hem en wil Hem dat tonen door mijn gedrag.'

'Die boodschap staat gewoon in het JV-thema, in de juiste volgorde', vervolgt ze. 'Ik wil de jongevrouwen van de kerk laten zien dat het de grondslag kan zijn van hun getuigenis, hun gedrag en de rest van hun leven.' ■

Julie Bangarter Beck

Eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

We moesten een manier verzinnen om onze kinderen te leren werken', zegt zuster Julie B. Beck, die onlangs gesteund is als eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium. 'We hadden geen boerderij, dus we konden geen koeien melken. Muziek was onze koe.'

Zoals haar eigen drie kinderen leerden werken door aan de piano te oefenen, leerde zuster Beck wat een dienstbaar te zijn, door op te groeien in een gezin met elf kinderen. Zuster Beck is op 29 september 1954 geboren in het gezin van William Grant Bangarter en Geraldine Hamblin Bangarter. Ze is opgegroeid in Granger (Utah) en São Paulo (Brazilië), waar haar vader zendingspresident was.

Zuster Beck heeft aan de Brigham Young University een graad gehaald in de gezinswetenschappen. Op 28 december 1973 is ze in de Salt Lake-tempel in het huwelijk getreden met Ramon P. Beck. Ze wonen nu in Alpine (Utah) en hebben

twee dochters, een zoon en drie kleinkinderen. Zuster Beck brengt het liefste tijd door met haar gezin. 'Onze kinderen zijn onze beste vrienden', zegt ze.

Zuster Beck heeft verschillende roepingen gehad in de ZHV en de jongevrouwen, maar ze heeft een bijzonder plekje in haar hart voor de jongevrouwen van de kerk, en ze beseft welke rol hard werken en dienstbaar zijn spelen in hun geestelijke ontwikkeling.

'Ik heb mijn schouderband uit mijn Bijenkorfjaren nog', zegt zuster Beck, verwijzend naar een kerkelijk programma uit haar jeugd. 'Ik vond het leuk iets te moeten doen om al die JV-onderscheidings te verdienen.'

Ze neemt dat enthousiasme mee naar het huidige kerkelijke programma voor de jongevrouwen: Persoonlijke vooruitgang. Ze is lid geweest van het algemeen JV-bestuur en heeft meegewerkt aan het vernieuwde programma Persoonlijke vooruitgang.

'Ik vind dat Persoonlijke vooruitgang ertoe bijdraagt dat een jongevrouw haar doopverbonden begrijpt en aankomt', zegt zuster Beck. 'En ik geloof dat ze, als ze haar doopverbond kan begrijpen en nakomen, voorbereid wordt op het sluiten en nakomen van tempelverbonden.' ■

Elaine Schwartz Dalton

Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Kort voordat Elaine S. Dalton aan haar tweede studiejaar aan de Brigham Young University begon, overleed haar vader onverwachts. Het was een moeilijke tijd voor haar. Ze bad vaak om te begrijpen waarom haar vader was weggenomen uit een gezin dat hem zo hard nodig had.

Ze kreeg het antwoord op haar gebed pas de volgende zomer, toen ze met de BYU volksdansgroep een tournee maakte door Europa. Op vaderdag hield de groep een avondmaalsdient en een van de sprekers haalde Spreuken 3:5-6 aan: 'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken.'

'Ik besepte dat die tekst mijn antwoord was', zegt zuster Dalton nu. 'Ik wist nog steeds niet waarom mijn vader was heengegaan, maar ik wist dat ik op de Heer moest vertrouwen. Vanaf die dag heb ik mij door die tekst laten leiden. Bij alles wat er gebeurde wat ik niet begreep, wist ik dat de Heer mijn

paden recht zal maken als ik op Hem vertrouw.'

In haar nieuwe roeping als tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium hoopt zuster Dalton jongevrouwen aan te moedigen waarom datzelfde vertrouwen in hun hemelse Vader te ontwikkelen en ernaar te streven de leiding van de Heilige Geest te ontvangen.

Zuster Dalton is op 1 november 1946 geboren in Ogden, in het gezin van Melvin Leo Schwartz en Emma Martin Schwartz. Ze trad op 13 september 1968 in de Salt Lake-tempel in het huwelijk met Stephen E. Dalton. Ze hebben zes kinderen en wonen in Salt Lake City.

Zuster Dalton heeft aan de Brigham Young University haar baccalaureaat in de Engelse taal gehaald. Ze is werkzaam geweest als lid van het algemeen jongevrouwenbestuur, als jongevrouwenpresident van de ring, als lauwermeeisjesadviseuse en als ZHV-leerkracht.

'De jongevrouwen van nu zijn ongelooflijk geestelijk ingesteld en sterk', zegt ze. 'Het is een grote uitdaging voor ze om rechtschepenen te zijn in de huidige wereld. Als leden van de kerk kunnen zij opvallen en een voorbeeld zijn voor andere mensen.' ■

John A. Kufuor, president van Ghana, krijgt tijdens een recent bezoek aan Salt Lake City een rondleiding door het Conferentiecentrum. Hier wordt hij vergezeld door Norman D. Shumway, bestuurder gastenonthaal van de kerk.

President van Ghana spreekt zijn dank uit voor humanitaire hulp

Tijdens een ontmoeting met het Eerste Presidium heeft John A. Kufuor, president van de republiek Ghana, zijn waardering uitgesproken voor de humanitaire en godsdienstige bijdragen die de kerk aan zijn land heeft gedaan. 'Wij beschouwen u als een onderdeel van Ghana', zei hij tegen president Gordon B. Hinckley, president Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium; en president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, tijdens een bezoek dat hij in september aan Salt Lake City bracht.

President Kufuor was in de Verenigde Staten om de algemene bijeenkomst van de

Verenigde Naties bij te wonen. Hij reisde tijdens dat bezoek naar Utah om daar met leidinggevenden uit de plaatselijke regering en gemeenschap te spreken over de ontwikkeling van de economie. Tijdens zijn verblijf in Utah bracht hij een bezoek aan de kerkleiders, kreeg een rondleiding langs onder meer Welfare Square, Temple Square en het Conferentiecentrum.

President Kufuor bedankte de kerk voor de humanitaire hulp en arbeidsbemiddeling in zijn land. De kerk heeft de afgelopen vijftien jaar in Ghana meer dan 140 projecten in het kader van de humanitaire hulp uitgevoerd.

President Hinckley op zijn beurt nodigde president Kufuor uit voor de open

dagen van de Accra-tempel in Ghana, die volgens de planning in de herfst van 2003 voltooid moet worden. Bovendien bedankte hij president Kufuor voor de medewerking die hij de kerk heeft verleend.

'Het bezoek was voor beide partijen nuttig en het was bovendien een gelegenheid om dank en waardering uit te spreken', zei onderling H. Bruce Stucki van de Zeventig, voormalig president van het gebied Afrika-West.

De kerk heeft in Ghana vijf ringen en naar schatting twintigduizend leden. Momenteel zijn daar een tempel, een gastenverblijf, een ringcentrum en een kantoorgebouw voor het gebied in aanbouw. ■

Gastenonthaal door de kerk slaat bruggen

Naomi Frondsén

Toen Norman D. en Luana Shumway, bestuurders gastenonthaal van de kerk in Salt Lake City, kennismaakten met een vooraanstaand christelijk predikant uit het middenwesten van de Verenigde Staten, zei deze dat hij niet precies wist waarom hij eigenlijk was gekomen. Broeder en zuster Shumway besloten hem dan maar een rondleiding te geven langs het Centrum voor humanitaire hulp en Welfare Square.

'Gedurende de ruim twee uur die we met hem doorbrachten,' herinnert broeder Shumway zich, 'waren de woorden die hij telkens weer gebruikte "onvoorstelbaar", "ongeloflijk" en "verbazingwekkend". En hij bleef maar zeggen: "O, we kunnen nog zoveel leren om betere volgelingen van Christus te worden."'

Jaarlijks bezoeken vele vips de hoofdzetel van de kerk in Salt Lake City, variërend van boeddhistische monniken tot militaire en overheidsfunctionarissen, maar ook honderden zakenmensen, politici en vooraanstaande leden van andere kerken. Zij worden verwelkomd door de bestuurders gastenonthaal van de kerk en vernemen op locaties zoals Temple Square, de Bibliotheek voor familiegeschiedenis, het Centrum voor humanitaire

Zendingzusters laten gasten uit Ghana Temple Square zien.

hulp, Welfare Square, het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst, en het Conferentiecentrum veel over de kerkgeschiedenis en -leer.

'Wij menen dat we deze gasten kunnen laten zien wat de kerk doet, en we hoeven niet eens veel uitleg te geven', zegt broeder Shumway. Het Eerste Presidium gaf Lowell en Tamara Snow, voormalige bestuurders gastenonthaal, soortgelijke instructies: 'Zeg niet te veel. Laat de kerk voor haarzelf spreken.'

En dat doet ze. Op Welfare Square zien gasten tijdens de rondleiding fundamentele geloofspunten van de kerk in de praktijk. 'Als leden van de kerk hebben wij ons verbonden om voor de armen en behoeftigen te zorgen', legt Mel Gardner, manager van het voorraadhuis voor de bisschoppen op Welfare Square uit. 'Maar alles wat wij doen, is gericht op het kwaken van zelfredzaamheid. En mensen die hulp ontvangen, kunnen zich in ruil daarvoor op zinvolle

wijze dienstbaar maken aan anderen.'

Broeder Gardner leidt gasten rond door een supermarkt zonder kassa's, waar behoeftigen op aanwijzing van hun bisschop voedsel ontvangen. 'Wij zeggen altijd dat het 't beste voedsel is dat niet voor geld te koop is', zegt hij geestig.

Gasten zijn vaak onder de indruk van de grote aantallen vrijwilligers uit plaatselijke ringen die werken in het voorraadhuis, de bakkerij, de conservenfabriek, de zuivelfabriek en de Deseret Industries kringloopwinkel. Uit een ingelijste aanhaling van de profeet Joseph Smith blijkt de reden voor de vrijwilligersgeest die de kerk doordringt: 'Hij die vervuld is met de liefde Gods, is niet tevreden als hij uitsluitend zijn eigen gezin tot zegen is, maar gaat uit in de hele wereld omdat hij de hele mensheid tot zegen wil zijn.' (*History of the Church*, deel 4, blz. 227.)

'Daar gaat het bij ons allemaal om' — anderen dienen

en ze tot zegen zijn, zegt broeder Gardner aan het eind van een rondleiding, als de gasten worden uitgenodigd om chocolademelk te drinken en Cheddar kaas te eten uit de zuivelfabriek, Deseret Dairy.

Uit het nabijgelegen Centrum voor humanitaire hulp blijkt het internationale bereik van de welzijnsprojecten van de kerk. 'Wij zijn volgelingen van Christus. En in al wat wij doen, proberen wij een voorbeeld te zijn van wat

Hij ons heeft geleerd', legt ouderling Jerry Brown uit, een voltijdzending op leeftijd, terwijl hij gasten rondleidt door het pakhuis met ruimten die van boven tot onder zijn volgepakt met balen kleding, schoenen, medische goederen en onderwijsmaterialen die op transport wachten. Soms maken gasten kennis met leerlingen uit het trainingsprogramma van het Centrum voor humanitaire hulp en Welfare Square, een programma dat arbeidstraining en taalcursussen omvat.

Het is bijzonder bevredigend om transporten te zien van kleding, medische apparatuur en andere materialen die we wekelijks verzenden naar behoeftige volken in de wereld', zegt William D. Reynolds, manager van het Centrum voor humanitaire hulp. 'Maar het is net zo bevredigend om de vreugde in de ogen van de leerlingen te zien die meer zelfvertrouwen opdoen door werkvaardigheden aan te leren en toe te passen.'

Wolfgang Lebedies (links), consulent familiegeschiedenis, helpt gasten uit Duitsland die een rondleiding krijgen door de Bibliotheek voor familiegeschiedenis in Salt Lake City.

Op Temple Square brengen zendelingzusters eenvoudige evangelieboodschappen. Gasten van de kerk kunnen over het algemeen in hun moedertaal een rondleiding krijgen van zendelingzusters. Vaak blijkt de keuze van een gids geïnspireerd. Zuster Shumway herinnert zich dat een gast eens op vijandige toon informeerde wat indaansse Amerikanen van het Boek van Mormon vinden. De zendelingzuster die als gids fungeerde, antwoordde: 'Nou, ik ben gedeeltelijk van Blackfoot- en van Shoshone-afkomst.' En ze vertelde hoezeer ze van het Boek van Mormon hield.

Toen de bobsleepleg uit Monaco voor de Olympische Winterspelen van 2002 in Salt Lake City arriveerde, hadden ze een verzoek — om de Bibliotheek voor familiegeschiedenis te bezoeken. Daar vernemen gasten wat het betekent dat familieleden voor eeuwig samen kunnen zijn. 'Wij geloven dat we voor eeuwig bij onze familie kunnen zijn, en daarbij hoort uitzoeken welke mensen tot die familie behoren', legt Elaine Hasleton uit, die gaat over de public relations van de bibliotheek.

Gasten die honderden bezoekers vier etages vol genealogische gegevens zien doorzoeken, krijgen vaak al een glimp van de opwindende familiehistorisch werk met zich meebrengt. Een gast met Oost-Europese voorouders bracht eens een gedenkwaardig bezoek aan de bibliotheek. Hij was voorheen maar matig geïnteresseerd geweest in familiegeschiedenis. Maar

toen werden hem inschepingsregisters en immigratielijsten met zijn voorouders getoond. 'Twee en een half uur later', herinnert zuster Shumway zich, 'zeiden we dat we moesten vertrekken, maar hij zei: "Ga maar. Ik blijf!"'

Gasten vertrekken uiteindelijk weer, maar ze nemen blijvende herinneringen mee. 'Meestal verlaten gasten Salt Lake met de opmerking: "Toen ik hier kwam, wist ik niets van de kerk, maar ik heb hier hartelijkheid, vriendschap, liefde en zorg gevonden."', zegt broeder Snow. En dat, voegt broeder Shumway eraan toe, 'is wat we in eerste instantie proberen te bereiken — bruggen van begrip te slaan tussen de wereld en de kerk.' ■

Snelst groeiende kerk in de Verenigde Staten

Volgens een onderzoek dat elke tien jaar wordt gehouden, was De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de jaren 1990-2000 de snelst groeiende kerk in de Verenigde Staten.

Uit het onderzoek bleek ook dat kerken die het snelst groeiden de kerken waren die in sociaal opzicht als conservatief beschouwd worden, en dat de langzaamst groeiende kerken de kerken zijn die in sociaal opzicht als ruimdenkend beschouwd worden. Met

een groeipercentage van 19,3 procent loopt de kerk voorop in de tendens in de Verenigde Staten om de voorkeur te geven aan een conservatieve godsdienst. Na onze kerk volgden op de lijst met snelste groeiers de Churches of Christ, de Assemblies of God en de rooms-katholieke kerk.

Het Glenmary Research Center, een katholieke organisatie voor onderzoek en sociale dienstverlening, verwerkte voor het onderzoek reacties van leden van 149 godsdienstige groeperingen. Omdat bij volkstellingen in de Verenigde Staten geen godsdienstige gegevens gevraagd worden, staat dit onderzoek

wijd en zijd bekend als de uitvoerigste beoordeling van de aanwas van godsdiensten in de Verenigde Staten.

Volgens ditzelfde onderzoek is de kerk bovendien de op vijf na grootste godsdienst in de Verenigde Staten, waarbij Utah bovenaan de lijst van staten met 'trouwe aanhangers' staat, daar Utah het hoogste percentage aanhangers van godsdiensten heeft (75 procent). Provo (Utah) werd aangewezen als het stedelijke gebied met het hoogste percentage (90 procent) van de bevolking dat tot één van de 149 deelnemende godsdienstige groeperingen behoorde. ■

Ordinance Index nu op internet

Een nieuwe versie van de FamilySearch™ Ordinance Index is voor het eerst online beschikbaar op www.familysearch.org. Deze databank bevat gegevens van alle verrichte tempelverordeningen voor overledenen. De leden kunnen deze databank inzien om te verifiëren of er tempelwerk is gedaan voor overledenen alvorens namen in te dienen bij de tempel. Door die verificatie wordt dubbel tempelwerk mede voorkomen.

Er zijn onlangs miljoenen namen toegevoegd aan de Ordinance Index en hij zal wekelijks worden bijgewerkt om ervoor te zorgen dat de leden actuele gegevens van hun voorouders hebben.

Om zich te registreren en

toegang te krijgen tot de verordeninggegevens in de online-versie van de Ordinance Index, hebben kerkleden hun lidmaatschapsnummer en bevestigingsdatum nodig. De administrateur van wijk of gemeente kan de leden van die gegevens voorzien.

Leden die thuis internettoegang hebben, of toegang hebben via het plaatselijke centrum voor familiegeschiedenis, kunnen gebruik maken van de online-versie van de Ordinance Index. Centra voor familiegeschiedenis die nog geen internettoegang hebben, kunnen dat bij de afdeling afdeling kerk- en familiegeschiedenis aanvragen als zij daarvoor eerst toestemming hebben gekregen van de plaatselijke priester-schapsleiders. ■

Garth Oborn, Liberty Jail (1838)

In de winter van 1838-1839 werden de profet Joseph Smith, zijn broer Hyrum en vier andere broeders ten onrechte in de gevangenis van Liberty (Missouri) geworpen. Deze plek van uitzonderlijke tegenspoed en veel leed werd een heilige plek waar God met een profet sprak en belangrijke leringen voor alle mensen gaf. (Zie IV 121-123.)

'Het belangrijkste is wat er in ieders binnenste is gebeurd door wat we hebben meegemaakt', zei president Gordon B. Hinckley in de laatste conferentiebijeenkomst. 'Ik heb me tenminste vaster voorgenomen om een beter mens te worden. (...) Ik daag ieder (...) uit om het goddelijke in u waar te maken.'